
குமாரதேவர்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ குமாரதேவர்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

சாஸ்திரக்கோவை.

இதோடு ஷெயார் அருளிச்செய்த
பெரியநாயகியம்மை பதிகமும்,
ஸ்ரீ சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
குமாரதேவர் நெஞ்சுவிடுதூதும்,
குமாரதேவர் பதிகமும்
சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.

இவை
சென்னை, இந்துதியலாஜிகல் ஹைஸ்கூல் தமிழ்ப்பண்டிதர்
கோ. வடிவேலுசெட்டியாரவர்களால்
பார்வையிடப்பட்டு,

சென்னை:
மதராஸ் ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

1904.
விலை அணா-10.

8-2

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆதீனவரலாறு.

துறையூர்-சிவப்பிரகாசசுவாமிகள்,

பேறையூர்-சாந்தலிங்கசுவாமிகள்.

குமாரதேவர்,

சிதம்பரசுவாமிகள்,

ரெட்டி-சிதம்பரசுவாமிகள்,

பழனி சுவாமிகள்,

கூவாலத்துச்சுவாமிகள்,

புலியூர்ச்சுவாமிகள்,

குழந்தைவேல்சுவாமிகள்,

முத்தையசுவாமிகள்.

குமாரதேவர் குருபூசைநாள் :

புரட்டாசிமீ பூர்வபட்சம் சதுர்த்தசி.

உ

சிவமயம்.

அட்டவணை.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முகவுரை.

அகண்டபரிபூரண சச்சிதாநந்த வடிவமாயுள்ள சொரூபநிலையைச் சற்குரு கடாட்சத்தினால் சாதன சதுஷ்டயமுடைய புருஷர்கள் எளிதி லடைவதற்குச் சாதனமாக வெளியாய ஞானசாஸ்திரங்களுள் ஸ்ரீ குமாரதேவ ரருளிச்செய்த சாஸ்திரக்கோவையும் ஒன்றுமென்பது வெள்ளிடைமலையாம். மகாராஜா துறவு முதல் சிவசமரசவாத அகவலீறுயுள்ள இச்சாஸ்திரக்கோவை ஓதற்கெளிதாய், உணர்தற்கரிதாய், வேதப்பொருளாய், பிரமான்ம ஐக்கியத்தைக் கூறுவதிலேயே தாற்பரிய முடையதா யிருப்பதும் பிரசித்தம்.

இச்சாஸ்திரக்கோவையின்கண் அத்வைத சித்தாந்தமேயன்றி, அத்வைத நிலையை யடைவதற்கு இந்நூலாசிரியர் சாதன பரம்பரையாகக்கொண்ட வீரசைவசித்தாந்தமும் அவசியமாய்க் கூறவேண்டு மிடங்களில் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றமையின், அத்வைத சித்தாந்தமேயன்றி வீரசைவசித்தாந்தத்தை யுணர விருப்புடையார்க்கும் இஃது இன்றியமையாத நூலாம்.

துறவின் றன்மையையும், தேகம் சித்திபெற்றால் முத்தியுண்டாமென்பதன் றன்மையையும், சாதன சதுஷ்டயத்தின் றன்மையையும், மகாவாக்கியத்தின் பொருளையும், சொரூபானுபவத்தின் றன்மையையும், வேதாகமங்கள் கருத்துவகையால் வேறுபாடின்றி யிருக்கும் வகையையும், தத்துவஞானத்திற்குப் பரம்பரா சாதனமா யுள்ளவைகளின் றன்மையையும், நாமரூபத் தோற்றமின்றிச் சச்சிதாநந்த வடிவ பரம்பொருளாக நிலைத்தலே மோட்ச மென்பதையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோல் செப்பமாக விளக்கியுள்ள இந்நூல் துக்கநிவர்த்தியிலும் பரமாநந்தப்பிராப்தியிலு மிச்சையுள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் அத்தியாவசியமாய் அறிய வேண்டற்பாலதா மென்பதும் குன்றின்மேலிட்ட விளக்காம்.

இத்தகைய அருமையும் பெருமையும் வாய்ந்த இச்சாஸ்திரக்கோவையைப் பலர்க்கும் உபயோகமாக்குவான் கருதித் தக்கவரைக்கொண் டாராய்ச்சி செய்வித்துச் சுத்தமாக்கி யுயர்ந்த பளபளப்புள்ள கடிதத்தில் பைகா (பெரிய) எழுத்தில் கைக்கடங்கிய புத்தகவடிவினதாக அச்சிட்டாமென்க.

இந்நூலாசிரியராகிய
குமாரதேவர் சரித்திரச்சுருக்கம்.

ஸ்ரீ அகண்டபரிபூரண சச்சிதானந்தஸ்வரூபமே ஒருருவாகத் திருமேனிகொண்டருளிய ஸ்ரீ குமாரதேவர் முற்பிறப்பில் பரமசிவத்தை நோக்கி மல்லிகார்ச்சுன பர்வதத்தில், நிஷ்காமதவஞ் செய்கையில், அந்தச் சுவாமிகளோடுகூட வேறொருவர் அந்தப் பர்வதத்தின்கண்ணே தவஞ் செய்துகொண் டிருந்தார்; அப்போது, பரமசிவம் அவரது தவத்திற்கிரங்கிப் பிரத்தியட்சமா யெழுந்தருளிவந்து, அன்பனே! உனக்கு என்ன வரம் வேண்டுமென்று கேட்குமளவில், அவரோ ஒன்றைக் கருதி! மற்றொன்றைக் கேட்டமாத்திரத்தில், பரமசிவம் திருவுளத்தில் முனிவுகொண்டு, அடா நீ ஜடாமுனியாகக் கடவதென்று சபிக்க அதுகேட்டு அவரும் திடுக்கிட்டெழுந்து நின்று சுவாமி! யான் கருதிவந்ததைக் கேளாமல் ஊழ்வினைச் சேட்டையால் தவறிப்போனேன் பரம்பொருளே! இனி யாது செய்யவல்லேன். அச்சோ! இச்சாபம் அடிமைக்கு, எக்காலத்தில் விமோசன மாகுமென்று அடிவணங்கி கேட்க, அடா நீபோய், விருத்தாசலத்தில், மணிமுத்தா நதிக்கரையில் வளர்ந்தோங்கியிருக்கின்ற அரசமரத்தின்மே லிருந்தாயாகில், இந்தப் பர்வதத்தில் உன்னோடு தவஞ்செய்து நிற்கின்ற எமது அன்பனாகிய ஒருவன் கந்நடதேயத்தில் இராஜனாக அவதாரஞ்செய்து,

சிறிது நாள் அரசுபண்ணி, பிறகு விரக்தியுண்டாய், பேரையூர்ச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளிடத்தில் அநுக்கிரகம் பெற்றுக் கொண்டு மேற்படி ஆசிரிய ருத்தாரப்படி விருத்தாசலம் வந்து நீ இருக்கின்ற அரசமரத்தினீழலில் இருப்பான். அப்போது, நீ அவனைக்கண்டு வணங்கிக் கேட்டால், அவன் விமோசனஞ் செய்வானென்று திருவாய்மலர்ந்தருளிய மாத்திரத்தில், அந்த ஜடாமுனியும், சுவாமி! அவருக்கு முத்தித்திசை எப்போதென்று கேட்க, அடா அந்த அன்பன் இதற்குமுன்னர், ஐந்து சுத்ததேகமெடுத்து நம்மைநோக்கி நிஷ்காமதவஞ் செய்திருக்கிறான்; இஃது ஆறாவது தேகம். இன்னம் ஒரு தேகத்தில் முக்தியைப் பெறுவானென் றருளிச்செய்ய, அதுகேட்டு ஜடாமுனியும் பாக்கியமென்று பரமசிவனிடத்தில் விடை பெற்றுக்கொண்டுபோய், மேற்சொல்லிய அரசமரத்தின்மேலிருந்து எப்போது விமோசன காலம் நேரிடுமென்று வழிபார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஸ்ரீ குமாரதேவரோ என்றால், பரமசிவத்தின் திருவருட்படி அருளே திருவுருவாகக் கொண்டபோதினும், ஆசிரியர் வேண்டியிருப்பதால், கந்நடதேயத்தி லவதரித்துச் சிறிது நாளரசுசெய்து பிறகு துறவுபூண்டு ஒருநாள், தம்மிடத்திலுள்ள மந்திரிமார்களில் முதல் மந்திரியானவரால் தமது சரித்திர முழுதும் பேரையூர்ச் சாந்தலிங்க சுவாமிகளுக்குத் தெரிவித்தபின்பு தாமேபோய் மேற்படி சுவாமிகளைக்கண்டு வணங்கி நின்றார், அதுதெரிந்து சுவாமிகளும், இவரது பரிபாகத்தை நோக்கும்பொருட்டுத் தம்மிடத்திருக்கும் கையேட்டுத்தம்பிரானைப் பார்த்து அப்பா! இவனைப்பார்த்தால் அரசனைப்போ லிருக்கின்றது, இவனிந்த வழிக்குப் பாத்திரவானல்லன், ஆதலால் இவனை அரசுக்கே போகும்படி சொல்லென்று சொல்ல, அதற்கு அந்தத் தம்பிரானும் சுவாமி! இவ்வரசனிடத்தில் அதிதீவர பக்குவமுடைய சற்சீஷருக்குள்ள பதினெண் குறியும் உண்டா யிருக்கிறதேயென்று சைகையாகச் சொல்ல, சுவாமிகளும் (முன்பே அறிந்திருப்பதால்,) ஆனால் இவனை நமது எருதுக்குப் புல்லறுத்துப் போடச்சொல்லென்று கட்டளையிட்டருளினார். அவ்வாறே தம்பிரான் அரிவாளும், புல்லுகட்டுங் கயிறுங் கொடுத்தனுப்ப, மேற்படி ஸ்ரீ குமாரதேவரும் அத்திருப்பணியைச் சிரசாவகித்துக்கொண்டு வயலுக்குப்போய்ப் பள்ளர்கள் புல்லறுப்பதைப் பார்த்து, தாமும் அவ்வாறே அறுக்க நினைத்து இடக்கையால் புல்லைப்பற்றி வலக்கையிலுள்ள அரிவாளைப் புல்லின்மேற் பூட்டாமல் இடக்கைமேற் பூட்டி யிழுக்க, கை யறுபட்டமாத்திரத்தில் மேற்படி வலக்கையைப் பார்த்துக் கோபித்தார்; இவ்வற்புதக் காட்சியைக் கண்ணாரக்கண்ட மேற்படி பள்ளர்கள் நீர் ஆரையா? என்று கேட்க, நான் பேரையூர்ச் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் வாகனத்திற்குப் புல்லறுப்பவனென்று சொல்ல, அதுகேட்டு அப்பள்ளர்கள் ஆச்சரியமடைந்து, இவர் அரசனைப்போ லிருக்கிறதென்றெண்ணி, அப்பள்ளர்களே புல்லறுத்துக் கட்டுக்கட்டி அவர் திருமுடிமேல் வைக்க, அச்சுமைபொறாமல் திருமுடி சாய்ந்து போவதைக்கண்ட பள்ளர்கள் அப்புற்சுமையை எடுத்துவந்து மேற்படி மடாலயத்து வெளியில் வைத்துப் போனார்கள்,

இவ்வாறு இரண்டுநாள் சென்றபின்பு, மூன்றாவது நாள் மேற்படி புற்சுமையை எடுத்துவந்த பள்ளன் இவர் சேதி முழுதும் கையேட்டுத் தம்பிரானுக்குத் தெரிவிக்க, அவரும் இவர் கையறுப்புண்ட சேதியைச் சுவாமிகளுக்குக் குறிப்பாகத் தெரிவித்தனர்; சுவாமிகளும் ஸ்ரீ குமாரதேவரைப் பார்த்து சோதனை நிமித்தம் முனிவுகொள்பவர்போல் கோபிக்க, அவரும் உண்மையாகவே பயந்து ஒருபுறம் ஒதுங்கி இருந்துவிட்டார்.

பிறகு அன்றிராத்திரி சுவாமிகள் கையேட்டுத் தம்பிரானை யழைத்து அப்பா! எங்களிருவருக்கும் வெவ்வேறே கட்டமுது கட்டி ஒரு தண்டத்தில்மாட்டி அரசனிடத்திற் கொடுத்து நம்மோடுகூட அனுப்பிவையென்று கட்டளையிட்டருள, அவரும் அவ்வாறே செய்தனுப்பிவைக்க, சுவாமிகள் முன்னும் ஸ்ரீ குமாரதேவர் பின்னுமாய்ப் போகையில், சில தூரம்போய்ச் சுவாமிகள் இவரைத்திருப்பிப்பார்த்து என்ன தாமதமென் றதட்டினார். அதுகேட்டு இவரும்பயந்து சுவாமி! ஒருபுறம் அச்சுலிங்கம், மற்றொருபுறம் கணுயுத்தம் இழுக்கின்றதே என்று சொல்ல, அக்குறிப்பை யறிந்து சுவாமிகள் தமக்குத் தாமே ஆனந்த பரவசமடைந்து, பிறகு அவ்விடத்திலுள்ள ஓர் குளக்கரைமே லிறங்கி இருவரும் ஒன்றாக உட்கார்ந்து இரண்டன்னத்தையும் ஒன்றாகச் சேர்த்து, ஸ்ரீ குமாரதேவர் சுவாமிகளுக்குப் பரிமாற மேற்படி சுவாமிகள் நைவேத்தியங் கொண்டபின், சேடமான மகாப்பிரசாதத்தைத் தாமும் உட்கொண்டு, சிறிதுநேரம் அவ்விடத்

தில் இருவரும் சிற்சில விஷயங்களை வசனித்துக்கொண்டிருந்து, பிறகு மடாலயத்திற்கு வந்து சேர்ந்து சிலநாள் கழித்து, மேற்படிதேவர் மேற்படி சுவாமிகளிடத்தில் அநுக்கிரகம்பெற்றுக்கொண்டு சாதனைசெய்து முதிர்ந்தகாலத்தில் ஒருநாள் சாந்தலிங்க சுவாமிகள் இவரை மகாராஜா என்று பெயரிட்டழைத்து, அப்பா நீ விருத்தாசலத்துக்குப் போக வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டருள, அங்ஙனேநல்லதென்று விடைபெற்றுக்கொண்டு விருத்தாசலத்தை நோக்கி வருகிற வழியில் சின்ன சேலத்திற்குக் கீழ்ப்புறமானகாட்டில் இவர் நிமித்தம் அன்புகூர்ந்து பழமலைநாதரே ஒரு பிராமணரூபமா யெழுந்தருளி வந்து தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துக்கொண்டிருந்து இவரைக்கண்டு அப்பா! நீ ஆயாசமாய்ப் போகிறபடியால், நால்வகை ஜலமு மிருக்கின்றன, உனக்கு வேண்டியமட்டும் சாப்பிட்டு விடாய் தீர்க்கலாமென் றுபசரித்துத் தண்ணீர்கொடுத்தார். இவர் அதைச்சாப்பிட்டுத்தாகநிவர்த்தி செய்துகொண்டு, விருத்தாசலம் வந்துசேர்ந்து, மணிமுத்த நதிக்கரையி லிருக்கின்ற அரசமரத்து நீழலில் நடந்துவந்த ஆயாசத்தினால் சற்று இளைப்பாற சயனித்துப் பிரம்மானந்த நித்திரையி லெழுந்தருளி யிருந்தனர்.

அதுசேதி பெரியநாயகியாரறிந்து தனதபிஷேகத்திற்குச் சுவணபாத்திரத்தில் வைத்திருந்த பசுவின் பாலை வாங்கிக்கொண்டு ஓர் பிராமண ஸ்திரீயைப்போலவந்து அங்கு இவரிடத்தில் தலைப்பக்கத்தி லுட்கார்ந்து தனது திருவடியின்மே லிவரது முடியைத் தூக்கிவைத்து அந்தப் பாலைப்

புகட்டினர். அதனல் இவர் ஆயாசந்தீர்ந்து கண்ணைவிழித்து பார்த்து நீ ஆரம்மா! என்று கேட்க, அப்பா! குமாரதேவா நான்தான் பெரியநாயகி, நீ எப்போதும் என்னிடத்தில் தானே சுகமாயிருவென்று திருவாய்மலர்ந்தருளி உடனே மறைந்தருளினர். பிறகு, ஸ்ரீ குமாரதேவர், அம்மா! உன் கிருபைக்கு அடிமை யாது கைம்மாறு செய்யவல்லேன்! என்று பலவாறு தோத்திரஞ்செய்து அங்ஙனே பரவசமாய் இருந்தார்.

இதனை மேற்படி ஜடாமுனி, தேடியிருந்த பொருள் கிட்டிற்றென வெண்ணி அம்மரத்தைவிட்டுக் கீழேயிறங்கி பிராமண வுருவமாய் வந்து அதிவினயத்துடன் அடிவணங்கி நிற்க, இவர் அந்த ஜடாமுனியைப்பார்த்து நீ யார்! என்று கேட்க, நான் ஜடாமுனி யென்றுசொல்ல, நீ இவ்விடத்திற்கு வந்தகாரிய மென்னவென்று கேட்டமாத்திரத்தில் ஜடாமுனி தனது சரித்திரமுழுதும் விவரமாகச் சொல்ல, அதுகேட்டு ஸ்ரீ குமாரதேவரும் சந்தோஷமாய் ஜடாமுனியின்சாபத்தை நிவர்த்திசெய்து, சிறிதுநாள் அவ்விடத்தில்தானே கரபாத்திரஞ்செய்துகொண்டிருக்குங்காலத்தில், அவ்விடத்திலுள்ள ஒரு குடும்பியானவன், இவரை மகானென்றறிந்து நாள்தோறும் உண்மையாய்த் தரிசனஞ் செய்துகொண்டேவர, அவனுக்கு நாளுக்கு நாள் சகல சம்பத்தும் அபிவிர்த்தி யடைந்து வருகையில், ஓர் நாள், அவன் ஸ்ரீ குமாரதேவரைக் கண்டு வணங்கி சுவாமி! அடியேனுக்கு ஏதேனும் ஓர் திருப்பணி கட்டளையிட்டருள வேண்டு

மென்று வருந்திக் கேட்க, ஸ்ரீ குமாரதேவரும் அப்பா! அப்படி உனக்கிஷ்டமிருந்தால் ஸ்ரீ பெரியநாயகியார் சந்நிதானத்திற் கெதிராக ஒரு மண்டபங் கட்டிவையென்று கட்டளையிட்டருள, அவனும் அப்படியே மகா பாக்கியமென்று மண்டபங் கட்டும்படி எத்தனித்துக் கட்டும்போது உத்திரக்கல் மேலேறாமல் வருத்தமடைந்து ஸ்ரீ குமாரதேவருக்குத் தெரிவிக்க, ஸ்ரீ குமாரதேவரும், விபூதியைக்கொடுத்து இதனை அந்தக் கல்லின்மேல் போட்டுத் தூக்கென் றுத்தரவு செய்ய, அப்படியே செய்து முடித்தபின்பு, அந்தக் குடும்பியும் சந்தோஷசித்தனாய் ஸ்ரீ குமாரதேவரை வணங்கி நின்று சுவாமி! தேவரீருடைய பிரபாவத்தை யின்னதென் றளவிட்டுச்சொல்ல ஆராலாகுமென்று நாநாவிதமாகத் தோத்திரஞ் செய்ய, ஸ்ரீ குமாரதேவரும் அவனை அழைத்துக்கொண்டு போய், கோபுரவாயிலிற் செய்துவைத்திருக்கும் இரண்டு துவாரபாலகருடைய முதுகும் உரைபட் டிருப்பதைக் காண்பித்து இவர்களுக்குத் தவன கஞ்சி காய்ச்சி நைவேத்தியம் பண்ணென்று கட்டளையிட்டருள, அவனும் மகா பாக்கியமென்று அப்படியே செய்வித்துக் கிருத கிருத்தியனானன்.

பிறகு ஒருநாள், ஸ்ரீ குமாரதேவரும், ஓர் குடும்பி வீட்டு வாயிலில் கரபாத்திரத்திற்குச் சென்று கையேந்த, அவர்கள் இவரது மகிமையை யறியாதவர்களாய்த் தங்கள் வீட்டில் சமைத்து வைத்திருந்த மச்சத்தை அன்னத்தோடு கலந்து இவர் கையிற் பரிமாற, அதுதெரிந்து ஸ்ரீ குமாரதேவரும் அங்ஙனே குளத்தின் நீரருகிற்செல்ல, அந்த மச்சம் உயிர் பெற்றுக் குளத்திற் குதித்துப்போய்விட்டது.

இப்படியிருக்க, ஒரு குஷ்டரோகியானவன் தனது
தேகவருத்தம் நீங்கவேண்டுமென்று நாள்தோறும் இடை
விடாமல் ஸ்ரீ குமாரதேவரைக் கண்டு தரிசனஞ் செய்து
கொண்டே வருகையில், ஒருநாள் அதிக வாதனையினால்
சகிக்கப்படாதவனாய் ஸ்ரீ குமாரதேவரது திருவடியில் வந்து
விழ்ந்து கோவென்று அலறி முறையிட, ஸ்ரீ குமாரதேவரும்
அப்பா ! நாம் வயித்திய னல்லவே யெனவும், அவனும்
சுவாமி? தேவரீரது திருக்கையினால் விபூதியாகிலுங் கொடுத்
தால் எனது ரோகம் நிவர்த்தியாகுமென் றிரங்கிக்கேட்க,
ஸ்ரீ குமாரதேவருந் திருவுளமிரங்கி விபூதியையள்ளி அவனது
இடக்கையில் வைத்து வலக்கையால் மூடிக்கொள்ளச்
சொல்லிப் பழமலையார் சந்நிதானத்தினுள் ஒரு மாடத்திலிரு
க்கும் விக்கினேசுவரரை குறியாகக் காண்பித்து, நீ அந்த
விக்கினேசுவரர் முன்னேபோய் இரண்டு கண்களையு மூடிக்
கொண்டு நின்று அங்கே நடக்கின்ற அதிசயத்தை நமக்கு
வந்து சொல்லென்று கட்டளையிட்டருள, அவனும் அப்
படியே போய் நின்றமாத்திரத்தில் அவனுக்குச் சுழுத்தி
போற்றோன்ற, அத்தருணத்தில் அந்த விநாயகக் கடவுள்
தமது துதிக்கையைநீட்டி இவனது இடக்கையிலிருந்த விபூ
தியைத் தொட்டதுபோலக் கண்டுவிழித்து ஸ்ரீ குமாரதேவ
ரிடத்திற்கு வந்து விண்ணப்பஞ்செய்த மாத்திரத்தில் ஸ்ரீ
குமாரதேவரும் ஆனந்தமாய் அந்த விபூதியைத் தொட்டுத்
தரித்துக்கொண்டு, அவனையும் தரித்துக்கொள்ளும்படி உத்
தரவுசெய்ய, அவன் அப்படியே தரித்துவருங்காலையில் அவ
னது குஷ்டரோகம் நிவர்த்தியாகிச் சௌக்கியமடைந்தான்.

இப்படி யிருக்கின்றநாளையில், ஒருநாள் ஸ்ரீ குமாரதேவ
ரும் திருவாரூர் மஹோற்சவத்திற்குப் போயிருந்தபோது,
இரதோற்சவத்தினம் தியாகராஜப்பெருமான் இரதமேறி
மாடவீதியில் திருக்கோலம் வருகையில், அந்த இரதத்திற்கு
நேரே ஸ்ரீ குமாரதேவர் தரிசனஞ்செய்துகொண் டிருப்பதை
இரண்டு சைவர்கள் கண்டு, ஒருவர்க்கொருவர் விகடமாய்
வீரசைவமருளைப் பார்த்தீர்களோவென்று பேசிக்கொண்டா
ர்கள். அந்த விகடவார்த்தையை ஸ்ரீ குமரரதேவர் கேட்டு இர
தத்தில் வருந் தியாகராஜப் பெருமானைப்பார்த்துத் தியாகரா
ஜப் பெருமானே! "வீரசைவம் மருளானால் இரதம் நடக்க,
அருளானால் இரதம் நிற்க" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளின
வுடனே இரதம் நின்றுவிட்டது. ஸ்ரீ குமாரதேவர் சிறிது
தூரத்திருந்த ஒரு மரநிழலி லுட்கார்ந்திருந்தார். இரதம்
நின்றுவிட்ட சேதி தெரிந்த தர்மகர்த்தராகிய தஞ்சாவூர்
அரசன் இரதமானது நிலைவந்து சேர்ந்தபிறகு போஜனஞ்
செய்கிறதென்னும் நிச்சயமுடையவனாதலால், என்னசெய்
வோமென் றச்சமுற்று, இவ்விடத்தில் நடந்த இரகசியந்
தெரியாதபடியினால், சாயங்காலபரியந்தமும் அந்த இரதம்
நடக்கும்படி அனேக பிரயத்தினங்கள் செய்வித்தும்
அது சற்றாகிலும் அசையாது நிற்பதைப் பார்த்து, இனி
யென்னசெய்யக்கூடும்! இது யாராலுற்ற இடறு! அந்தோ!
வீணில் விரதம் தவறுதலாகிறதே! எம்பெருமானே! என்று
வியசனமுற்று மெய்சோர்ந்து வாடி பிறகு தேறியிருக்குங்
காலையில், மேற்படி அரசன் அவ்விடத்தில் நடந்த இரகசி
யத்தைக் கேள்விப்பட்டு ஸ்ரீ குமாரதேவர் இருக்குமிடத்திற்கு

வந்து அவரைக் கண்டு வணங்கி விண்ணப்பஞ் செய்ய ஸ்ரீ குமாரதேவரும் அரசனைப் பார்த்து இம்மருளனிடத்தில் உங்களுக்கு என்ன அலுவல் போங்களென்று சொல்ல, அரசனும் சுவாமி! இந்தப் பிழையை மன்னித்து, இரதத்தை நடப்பித்தருள வேண்டுமென்று வெகுவாகத் தோத்திரஞ் செய்தான், அதற்கு ஸ்ரீ குமாரதேவரும் திருவுளமிரங்கி அந்த இராஜனுடனுஞ் சேனைகளுடனும் எழுந்தருளிவந்து இரதத்தின் முன்னே நின்று தியாகராஜப் பெருமானைப் பார்த்து எமது தயாநிதியே! "வீரசைவம் அருளானால் இரதம் நடக்க மருளானால் இரதம் நிற்க" என்று திருவாய் மலர்ந்தருளின மாத்திரத்தில், இரதம் சடுதியில் நடந்து யாவருங்களிக்க நிலையிற்போய் நின்றது.

இப்பால் ஸ்ரீ குமாரதேவர் மறுபடியும் விருத்தசைலம் வந்து அவ்வரசமரத்தின்கீழ் வாசம்பண்ணிக்கொண் டிருக்குங்காலையில், பிறதேசத்திலுள்ள ஓர் மாந்திரிகன் விருத்தசைலத்திலுள்ள பத்திரகாளியைத் தன் கைவச மாக்கிக்கொள்ள எண்ணினவனாய்த் தனது நாட்டைவிட்டு மணிமுத்தாநதிக்கு வடதிசையாக வருகையில், மேற்படி பத்திரகாளியறிந்து அச்சமுற்றவளாய் ஒரு ஸ்திரீயைப்போல ஸ்ரீ குமாரதேவரிடத்திற்கு வந்து அவரைப் பிரதக்ஷண நமஸ்காரம்பண்ணி அவருக்கெதிரே நிற்க, அதுகண்டு ஸ்ரீ குமாரதேவரும் நீ யார்? என்று வினவ, சுவாமி! நான் பத்திரகாளி, என்னைத் தன்வசஞ் செய்துகொள்ளும்படி ஒரு சண்டாளன் வருகிறான் அதனால், பயந்து வந்தேனென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதற்கு ஸ்ரீ குமாரதேவரும் என்னால் உனக்கு ஆகவேண்டிய தென்னென்று வினவ, பத்திரகாளியும் சுவாமி! தேவரீரது திருவடிகளை அடியாள் சிரசின்மேல் வைத்தால் எனது ஆபத்து நீங்குமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, ஸ்ரீ குமாரதேவரும் திருவுளமிரங்கி, அங்ஙனே நல்லதென்று பத்திரகாளி சந்நிதிக் கெழுந்தருளிவந்து, அந்த விக்கிரகத்தின் முடிமேல் தமது திருவடியைத் தூக்கிவைத்த மாத்திரத்தில் அந்தமாந்திரீகனுடைய இரண்டு கண்களும், அவன் மனவிருள்போலவே இருளடைந்தன. அதுதெரிந்து அந்த மாந்திரீகனும் பயங்கொண்டு, இந்தஸ்தலத்தில் பெரியோர்கள் வாசஞ் செய்திருக்கின்றனர்போலுமென் றெண்ணி, அவ்விடத்தில் விசாரிக்க குமாரதேவர் எழுந்தருளி யிருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு, அவரிருக்குமிடந் தேடிவந்து, அவரைக் கண்டு வணங்கிநிற்க, ஸ்ரீ குமாரதேவரும் அவனைப் பார்த்து நீ யார்? என்று வினவ, சுவாமி! நான் மாந்திரீகன் ,நான் இவ்விடத்திற்கு இந்த உத்தேசமாய்வந்த இடத்தில், எனக்கு இவ்வகையான ஆபத்து நேரிட்டது, இதைத்தேவரீரே தீர்த்தருள வேண்டுமென்று வெகுவாகத் தோத்திரஞ் செய்து நின்றான். ஸ்ரீ குமாரதேவரும் சற்றே திருவுளமிரங்கி அடா? உன்சரீரமுள்ளவரையிலும் இந்த மாந்திரீகத்தை விட்டிருப்பாயாகில், உனக்கு ஒரு கண்மாத்திரந் தெரிய அநுக்கிரகஞ் செய்வோமென்னலும், அம்மாந்திரீகனு மப்படியே நல்லதென்று ஸ்ரீ குமாரதேவரது திருவடியைத் தொட்டுச் சொன்னவளவில், ஒரு கண் தெரிந்து தன்னுடைய தேசத்திற்குப் போயினான்.

இப்பால் ஒரு குடும்பியானவன் புத்திராபேக்ஷயினால்
ஸ்திரீயுந் தானும் நெடுநாளாய் விசனப்பட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீ
குமாரதேவரைக் கண்டு நாள்தோறுந் தரிசனம் பண்ணி வரு
கையில், ஒருநாள் ஸ்ரீ குமாரதேவர் திருவுள மிரங்கி மேற்படி
குடும்பிக்கு விபூதியளிக்க, அவ்விபூதிப் பிரசாதத்தால் அவர்
களுக்கு இரண்டு ஆண்பிள்ளைகள் பிறந்தார்கள். அப்பிள்ளை
கள் வளர்ந்து, ஐந்துவயதாகிய வுடனவர்களைப் பள்ளிக்கூடத்
தில் வைத்து வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தபிறகு, அந்தப்
பிள்ளைகளுக்கு இலக்கணாப்பியாசஞ் செய்விக்கவேண்டி அக்
குடும்பியானவன் இலக்கணவித்துவானாகிய சிதம்பரப்பிள்ளை
யென்பவரை மதுரையிலிருந்து வரவழைத்து மேற்படி
இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் இலக்கணாப்பியாசஞ் செய்வித்து
வருங்காலத்தில், ஒருநாள் ஸ்ரீ குமாரதேவர் குக்ஷிபாதை நிமித்
தம் அந்தக் குடும்பி வீட்டுக்கு வருகையில், மேற்படி சிதம்
பரப் பிள்ளையென்னும் உபாத்தியாயர் இவரிடத்தில் மதிப்ப
ற்று இறுமாந்திருப்பதைக்கண்டு அவரைத் தடுத்தாட்கொள்
ளத் திருவுளங்கொண்டு அவரை நோக்கி, ஓர் வாக்கியத்தைக்
கூறி அதற்குப்பயன் வினவ, அவருக்கென்ன வித்வ சாமர்த்
திய மிருந்தபோதினும், இந்தச்சந்நிதானத்தில் நாவெழாமை
யால் பயன் கூறாது மயங்கி நின்று சற்றே தெளிவுண்டாகி
ஸ்ரீ குமாரதேவரது திருவடியில் விழுந்து வணங்கி, சுவாமி!
அடிமையை மன்னித்து இரக்ஷித்தருள வேண்டுமென்று
விண்ணப்பஞ் செய்து, அதுமுதல் துறவுபூண்டு மேற்படி ஸ்ரீ
குமாரதேவரது பின்னாகச் சாயைபோற் றொடர்ந்து தாமுங்
கரபாத்திரம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தார்; அவரது ஆராமை

யையும், மெய்யன்பையும், ஸ்ரீ குமாரதேவரறிந்து அவரைத்
தமது ஆசிரியரிருக்கும் திருப்பேரையூருக்குக் கூட்டிக்கொ
ண்டுநடந்து, மடாலயத்திற்குச் சமீபமாகப் போகையில்,
விடியற்காலை யாகையினால் எழுந்திருந்து வெளியேவந்து
நிற்கிற தம்பிரான்களைக் கண்டு, சுவாமிகளிருக்குஞ் சமய
மெப்படியென்று வினவ, சுவாமிகள் பரநிட்டையி லெழுந்
தருளி யிருக்கின்றதெனக் கூற, ஆனால் நாம் பணிசெய்வோ
மென்று நினைத்து ஸ்ரீ குமாரதேவர் சாணச்சட்டி யெடுத்துக்
கொண்டு திருமெழுகிட சிதம்பரசுவாமிகளும் திருவலகெடுத்
துக்கொண்டு திருவலகிட்டார்; இத்திருப்பணி முடித்தபின்பு,
சுவாமிகள் திருக்கண் விழித்தருளிய சேதிதெரிந்து இவ்விரு
வர்களும் மடாலயத்துட்சென்று சுவாமிகளைக்கண்டு வணங்கி
நிற்க, சுவாமிகளும் ஸ்ரீ குமாரதேவரைப் பார்த்து அப்பா!
உன்னையடுத்து நிற்கின்றவன் யார்? என்று வினவ, தென்னா
ட்டுச் சைவனென்று சொல்ல, இவனை ஏனழைத்துவந்தாய்
என்றுகேட்க, அதற்கு ஸ்ரீ குமாரதேவர் மௌனமாயிருந்து
விட்டார். இப்படி இரண்டு தினஞ் சென்றபின்பு, சிதம்பர
சுவாமிகளது ஒழுக்கத்தைக் கையேட்டுத்தம்பிரா னறிந்து
சுவாமிகளை வணங்கிநின்று சுவாமி! இந்தச் சைவன் மிகுந்த
வல்லவனா யிருக்கிறபடியால் இவனைத் திருவடிக்கு ஆளாக்
கிக்கொள்ள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதற்
குச் சுவாமிகளும் மேற்படி தம்பிரானைப் பார்த்து அப்பா!
நமக்கிருக்கிற சந்ததிபோதும்; நமது சந்ததிக்குச் சந்ததி
நெடுநாளா யில்லாதிருந்து, இப்போது கிடைத்தபடியால்
அப்படியே செய்விக்க வேண்டுமென்று கட்டளையிட, அதற்

குத் தம்பிரான் மௌனமா யிருந்துவிட்டார்; இப்படி இரண்டு நாள்கழிந்த பின்பு, மூன்றாவது நாள் சாந்தலிங்கசுவாமிகள் ஸ்ரீ குமாரதேவரை அழைத்து நீ உன்னிருப்பிடம் போவென்றுசொல்ல, ஸ்ரீ குமாரதேவரும் இவன் இவ்விடத்திலிருக்கட்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, சுவாமிகள் இவ்விடத்தில் வேண்டாம், நீயே யழைத்துக்கொண்டு போவென்று சொல்ல, ஸ்ரீ குமாரதேவரும் இவனைக் கொண்டுபோய் அடிமை யென்னசெய்கிறதென்று கேட்கச் சுவாமிகளும் ஸ்ரீ குமாரதேவரைப் பார்த்து அப்பா! நீ இவனைக் கொண்டு போய்ப் பக்குவமறிந்து உனக்குச் சொன்னதை இவனுக்குச் சொல்லிவையென்று கட்டளையிட, ஸ்ரீ குமாரதேவரும் மகாப் பிரசாதமென்று விடை பெற்றுக்கொண்டு இருவரும் விருத்தாசலம்வந்து சேர்ந்தார்கள். பிறகு ஸ்ரீ குமாரதேவர் சிதம்பரசுவாமிகளது பக்குவஞ் சோதித்து அநுக்கிரகஞ் செய்தருளினார். இவர்தான் திருப்போரூர்ச் சந்நிதானம் விளக்கிய சிதம்பரசுவாமிகள்.

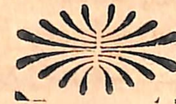
இப்படி நடந்துவருங்காலத்தில் பெரியநாயகியாரும் ஸ்ரீ குமாரதேவரால் சாஸ்திரஞ் செய்விக்கும்படி திருவுளங்கொண்டு ஸ்ரீ குமாரதேவரது யோகில்வந்து அப்பா! குமாரதேவா நீ சாஸ்திரஞ் சொல்லவேண்டுமென்று திருவாய்மலர்ந்தருள, ஸ்ரீ குமாரதேவரும் அம்மா! அடிமையாற் சொல்லமுடியாதென்றுவிண்ணப்பஞ்செய்ய, பெரியநாயகியாரும் ஆனால் நாமே உனது நாவில் நின்று சொல்லிமுடிக்கிறோமென் றனுக்கிரகித்து, அங்ஙனே இந்தஷோடச மகாசாஸ்திரங்களையுஞ்சொல்

லிமுடித்தருளினார். இப்படி அனந்தமகத்துவங்களைச் செய்து அந்தத்தில் ஸ்ரீ குமாரதேவர் சொரூப சாக்ஷாத்கார பரிபூரணதிசையை யடையுஞ் சமயமறிந்து, இரண்டாவது அடிமையாகிய ரெட்டி சிதம்பரசுவாமிகள் ஸ்ரீ குமாரதேவரைப் பார்த்துச் சுவாமி! தேவர் பரிபூரணமானபின்பு அடியார்கள் தரிசனஞ்செய்துய்யும் பொருட்டு ஓர் திருப்பணி கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ் செய்ய, அதற்கு ஸ்ரீ குமாரதேவர் நாம் மறைந்தும் நமது பெயரிருக்க வேண்டுமாவென்று அகண்டபரிபூரண சாக்ஷாத்கார சொரூப வியாபகத்திற் கலந்தருளினார். இப்பால் ரெட்டி சிதம்பர சுவாமிகளும் ஸ்ரீபெரியநாயகியார் கட்டளைப்படி ஸ்ரீகுமாரதேவர் திருநாமத்தினால் கோயில்மடாலய முதலாகியவைகளுஞ் செய்வித்து, பிறகு தாமும் பரிபூரணதிசையை யடைந்தருளினார்.

ஸ்ரீ குமாரதேவர் சரித்திரச்சுருக்கம் முற்றிற்று.

இது, ஷை சுவாமிகள் மரபிலுள்ள அடியார்களில்
ஒருவரால் தெரிந்து சுருக்கமாக
எழுதப்பட்டது.

ஸ்ரீ குமாரதேவர்திருவடிவாழ்க.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ குமாரதேவர் அருளிச்செய்த

சாத்திரங்கள் பதினாறனுள்

முதலாவது

மஹாராஜா துறவு.

பாயிரம்.

[கணபதிமுதலிய ஐவர் வணக்கம்.]

அமரர்கள் பரவுந் திருமுது குன்றி லாழத்துப் பிள்ளை
யைச் சிகரிக், குமரசற் குருவை யிமகிரி ராஜ குமாரியாம்
பெரியநா யகியை, *மும்மலமு மொருங்கே யகற்றிடு முக்கண்
முதல்வனைச் சாந்தநா யகனை, நமதெனப் படியே முடிந்தி
டத் தினமு நாடிநின் றிறைஞ்சிவாழ்த் திடுவோம். (க)

[முக்குருவணக்கம்.]

மறைமுடி வதனில் விளங்கிடு மொளியே மனிதரைப்
போலவந் தெனது, சிறைதவிர்த் தாண்ட சிவப்பிர காச
தேசிகன் றன்னைமற் றவன்றன், நறைமல ரடியைப் போற்
றிடுஞ் சாந்த நாயகன் றன்னைமற் றவன்றன், னிறையருள்
பெற்ற பழனிமா முனியை நெஞ்சினு ளிருத்தியே பணிவாம்.

* மும்மலம்.—ஆணவம், காமியம், மாயை.

[ஆழத்துப்பிள்ளையார் துதி.]

தொய்யின் மூலைக்கோ டிரண்டு கவான்றுதிக்கை மூன்
று விழிதுரிசில், துய்யசைவ முதன்மதமுந் துலங்க வருமொ
ண் பிடியுலகம், உய்யவுதவு மொருகளிற்றை யுலவா விருத்த
சைலத்தில், வையம் பரவு மாழத்து வாழைங் கரனை மனநினை
வாம். (௩)

[விருத்தாம்பிகை துதி.]

(வேறு.)

இருட்கலி வலியின் ஞானநன் னெறிக ளிறந்துயிர் கொ
டுநெறி மேவி, மருட்கொடு கலங்கா வகைகலி யென்றும் வந்
தணு காப்பதி தன்னில், தெருட்சத்தி கருணை யுருவதாய்
நின்று தெளிவிக்கு மிறைவியெங் குருவோர், அருட்கடல்
பெரிய நாயகி யுலகுக் கனைமுதல் வியைப்பணிந் திடுவாம். ()

[சபாநாயகர் துதி.]

திங்களார் சடையிற் கங்கைநீர் துளிப்பத் திருந்திழை
யுமையுளங் களிப்பப், பொங்கரா வொடுநற் புலிமுனி வர்க
ண்மால் போதய னமரர்கள் போற்றத், துங்கநான் மறைக
டுதித்திட வைந்து தொழில்விரிந் திடப்பொது வதனிற்,
செங்கழ லதிர நடஞ்செயும் பொருளைத் தினம்பணிந் திட
ரொழித் திடுவாம். (௫)

[சிவகாமியம்மை துதி.]

(வேறு.)

அருளுருவா யுயிர்கடமக் கன்னையாகி யஞ்ஞானந் தனை
யகற்றி யமல மாகி, மருளிலதாய் மெய்ஞ்ஞான மாகுமுத்தி

வாய்த்திடவே காத்தருளி வானோ ரேத்த, இருள்கெடவே
மிளிருமிருங் கழல்க ளார்ப்ப விறைபுரியுந் திருநடத்தாற் களி
த்து வாழுந், தெருண்மருவு மறைநான்கும் பரவுந் தில்லைச்
சிவகாம சுந்தரியைச் சிந்தை செய்வாம். (௬)

[விநாயகர் துதி.]

(வேறு.)

செக்கர் போன்றொளிர் முக்கட் சிலம்பினை
மிக்க பேரருள் வேலையை யோர்கொம்பால்
தக்க வன்பர்க் குதவுந் தருவினை
இக்க தைநிறை வேற விறைஞ்சுவாம். (௭)

[சுப்பிரமணியர் துதி.]

(வேறு.)

கடிகமழ் கரிய கூந்தற் கனிமொழித் துவர்வாய்த் தெய்வப்
பிடிதனக் கோட்டால் வள்ளிப் பெண்கொடி படருஞ் செய்ய
படிபுகழ் புயமாங் குன்றிற் பாயவண் கமுநீர் நீப [ய்வாம்.
மடலவிழ் செழுந்தார்ச் செவ்வேண் மலரடி வணக்கஞ் செ

[அடியார் துதி.]

(வேறு.)

வண்டுழா யலங்கன் மாயவன் மலர்மேல் வதிந்தநான்
முகன்மறை யறியாத், தொண்டைவாய்க் கெண்டை விழிக்
கழை மொழியொண் டொடியிடை யுமையையோ ரிடத்திற்,
கொண்டகோ னருளைப் பொருளெனக் கருதிக் குலவிய சா
தனந் தரித்து, மண்டிய வடியார் யாவர்மற் றவர்தாண் மனத்
தினுஞ் சிரத்தினும் வைப்பாம். (௯)

[அவையடக்கம்.]

(வேறு.)

சகரர்தம் வலியையுந் தடந்தி ரைக்கடல்
அகலமும் பின்புளோ ரக*ழி லஞ்சிதான்
புகழுற விளக்கலே போல விச்செயுள்
தகைதரு கலைஞர்நூ றணைவி ளக்குமால். (௧௦)

[நூனுதலியபொருளும், நூற்பயனும், நூலாசிரியர் பெயரும்.]

(வேறு.)

திங்களோன் கவிகைத் திகிரியந் திணிதோட் டிகழ்கடற் ருணைமா ராஜன், அங்கண்மா நிலத்திற் றுறந்துவீ டடைந்த வரியவிக் காதையைத் தமிழால், இங்குமா தவத்தோ ரிசையுமென் றிசைப்ப விசைத்தனன் வீடுறக் கேட்டோர், கொங்கவிழ் பொழில்சூழ் பழமலை யுறையுங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (௧௧)

[வாழ்த்து.]

(வேறு.)

சிவன்றிரு வுருவா மைந்து சின்மய வெழுத்தும் வாழி
நவந்தரு நீறும் வாழி நயனநன் மணியும் வாழி
கவின்றருங் குமார தேவன் கழலிணை யிரண்டும் வாழி
அவன்றிரு வடியார் தம்மோ டாருயி ரனைத்தும் வாழி.()

பாயிரம்-முற்றிற்று.

---

* இலஞ்சி - குளம்.

நூல்.

[நைமிசாரணிய வாசிகளாகிய சௌனகாதிரிஷிகள் மஹாராஜன் சரித்திரஞ் சொல்லும்படிவேண்ட சூதமஹாமுனிவர் சொல்லத்தொடங்கல்]

(வேறு.)

தருக்கிளர் நைமி சாரணி யத்திற் றங்கிய முனிவர்கள் சூதன், வரப்பணிந் தேத்திக் கதைகள்பற் பலவா வகுத்துரைத் தனைமஹா ராஜன், திருக்கதை யெங்கட் குரைத்திலை யதுநீ செப்பெனச் சுருதியிற் சொல்லுஞ், சுருக்கமில் காதை யிதுவெனத் தொகுத்துத் தோமறக் கேண்மினென் றுரைக்கும். (௧)

[இதுமுதல் ௭-பாட்டானும் அரசன் சிறப்புக் கூறல்.]

குழைத்ததண் சினைத்தே மாவினொண் கனித்தேன் குலவிய பலவினற் பலத்தேன், தழைத்திடு கதலிப் பழமுகுத் திடுதேன் றுன்றிரண் டிலஞ்சியிற் றதும்பி, விழுத்தகு வயலிற் பாய்தர விளையு மிகுகரு நாடதே சந்தான், இழைத்தநற் றவத்தா லுயிரெலாம் புரந்தங் கிருந்தர சாளுமோர் குரிசில்.

(வேறு.)

மஞ்சம ரிஞ்சிசூழ் மாபு ரத்திருந்
தெஞ்சலி லெண்டிசை யிறைவர் தாடொழத்
தஞ்சமென் றடைந்தவர் தம்மைக் காத்திகல்
வஞ்சகர்க் காய்மஹா ராஜ மன்னனே. (௩)

(வேறு.)

தருநிழ லரசு வைகுஞ் சதமகன் றிருவின் மிக்கான்
உருவினின் மதனின் மிக்கா னுலத்தினிற் பலத்த தோளான்

செருவினி லரியே றன்னான் றேனொடு ஞிமிறும் பாட
முருகுடைந் தொழுகுந் தாரான் மூவுல களிக்கும் வேலான்.

(வேறு.)

அரசர்வந் திடுதிறை யளக்கு முன்றிலான்
முரசுக ளனுதின முழங்கு மன்றலான்
கரைபொரு திரையெறி கடலந் தானையான்
அருவரை மார்பினான் யாளி மொய்ம்பினான். (௫)
அரசர்தம் முடியுழு தவிருந் தாளினான்
எரிதவழ் திகிரியை யேந்துந் தோளினான்
மருவலர் வலியினை மாற்றும் வாளினான்
தருநிதிக் கொடையினான் றருக்கு நாளினே. (௬)

(வேறு.)

கவரியோ டால வட்டங் காரிகை யார்கள் வீசப்
பவளவா யரம்பை யன்னார் பாகடை யுதவ முத்தத்
தவளவா ணகையார் கீதந் தனிநடஞ் செய்ய நின்று
குவலய மன்னர் போற்றக் குரைகடற் றானை சூழ. (௭)
இந்திர னால யம்போ லிலங்கிய மண்ட பத்தில்
சுந்தர மிருக ராஜன் சுமந்தபூ வணையின் மீது
வந்திருந் தவனி தன்னை மனுநெறி முறையிற் காத்தே
அந்தமில் போகந் துய்த்தங் கிருந்திடு மரசர் கோமான்.

[அரசன் றனக்குப் புத்திரனில்லாமையால் வியாதுலமுறல்]

தூம்புடைப் பிறையெயிற்றுத் துத்தியீ ராயிரந் தோட்
பாம்பினாற் பரிக்க லாற்ற பாரினைப் பரிக்கப் பின்னர்

மேம்படு புதல்வர் நந்தம் வீறுடை வயிற்றி லென்று
தேம்படு தெரியன் மார்பன் சிந்தையா குலங்க ளுற்றான். (௯)

[இதுமுதல் உ-பாட்டானும் தீர்த்தயாத்திரை முதலிய
புண்ணியகருமஞ் செய்தமை கூறல்.]

கங்கையே முதலா மிக்க கடவுண்மா நதியிற் றோய்ந்தும்
பங்கயா சனன்மா றிங்கட் பவளவார் சடையான் றன்னை
அங்கையாற் பூசை செய்து மதிதிகட் களித்துந் தீயில்
பொங்குமா குதிக ளீந்தும் பூவலம் வந்துந் தேவர். (௧௦)
ஆலயஞ் சாலை யக்கி ராரநந் தனவ னங்கள்
கோலமா ரிலஞ்சி கூபங் குளம்பல செய்து மீரெட்
டேனுமா தானத் தோடே யிரணிய முதலீ ரைந்து
சாலநற் றானமீந்துந் தரும மெண் ணான்கு செய்தும். (௧௧)

[இதுமுதல் உ-பாட்டானும் புத்திரோற்பத்தியும் சாதககன்ம
முதலியன செய்தமையுங் கூறல்.]

தவம்பல புரிந்து வேந்தன் றனயனைப் பூத்த பின்னர்ப் [ன்
பவந்தனைத் துடைத்தேன் மேலாம் பரமநற் பதமு முண்டெ
றுவந்துசா தககன் மத்தோ டொழிவறு கரும மெல்லாம்
நவந்தரச் செய்து நாம நன்மஹா ராஜ னென்றே. (௧௨)

(வேறு.)

வேத நீதியிற் கூறி வியன்றரா
ஓத வெண்ணென் கலையு முணர்த்துவித்
தேத மற்ற குரவற் கிரணியம்
போது மென்னப் பொழிந்தனன் கொண்டல்போல் ()

[இரதமூர்தன் முதலியவற்றிற் பயிற்றுவித்தலும், விவாகத் திற்குப் பிரயத்தினஞ்செய்தலுங் கூறல்.]

கொடிநெ ருங்குங் கொடிஞ்சியந் தேர்பரி
கடம லிந்த கயமொண் சிவிகையிப்
படியி லூரப் பயிற்றுவித் தாசிலா
வடிவி லங்கு மகற்கு மணஞ்செய்வான். (கச)

[அரசர்களுக்கு விவாகபத்திர மனுப்புதலும், அவர்கள் வந்துசேர்ந்தமையுங் கூறல்.]

மடங்க லன்ன பலமுள மாமன்னன்
இடங்கொ ளெண்ணெழு தேசத் திறைவர்க்கு
முடங்கல் போக்கினன் கண்டு முடிமன்னர்
தடங்கொள் சேனைகள் சூழ்வரச் சார்ந்தனர். (கரு)

[இதுமுதல் உ-பாட்டானும் நகரமலங்கரித்தல் கூறல்.]

(வேறு.)

வடிகொள்வெண் சுதையாற் பித்திகை தீற்றி வானுற மணிக்கொடி நிரைத்துக், கடிநறுஞ் சாந்தங் குங்குமந் தன்னுற் கமழ்தர மறுகெலா மெழுகிப், பொடிகொள்சிந் தூரத் தாற் கோலமே புனைந்து பூமலர் பொரிநனி சிதறிக், கொடிகொண்மூ தெயின்மேன் மாடமொண் சிகரி கோதறப் புதுக்கியே குலவ. (கசு)

(வேறு.)

கதலியுங் கமுகு நட்டுக் காவண மலங்க ரித்துப்
புதியதோ ரணங்கள் கட்டிப் பொற்குடஞ் செறித்துத் தீபம்

இதமுற வெங்கும் வைத்தே யிந்திர நகரம் போல
மதுமலர்த் தாம நாற்றி மாபுரி யலங்க ரித்தார். (கஎ)

[இதுமுதல் ரு-பாட்டானும் பெண்ணின் சிறப்பும் விவாகஞ்செய்தலுங் கூறல்.]

(வேறு.)

வில்லி லங்குகை வேந்தர் மரபினில்
நல்ல சாமுத் திரிகநூ னன்கதாச்
சொல்லி லக்கணத் தோடு துரிசிலா
முல்லை மாலை முருகு விரியவே. (கஅ)

(வேறு.)

மூவுல கதனி லுள்ள முகிழ்முலைக் கருங்கட் செவ்வாய்ப்
பாவைய ரெழிலிற் போதன் பகுத்தெடுத் துயிரோ டேய
ஓவியந் தீட்டி னனென் றுலகினி லுரைக்கச் செய்ய
பூவுறை திருவி ரும்பும் பொற்புட னவத ரித்தே. (கசு)

(வேறு.)

இலங்கிய வாலொண் டளிர்குழைத் தினிய விருதனக் கோங்கிணை யரும்பி, நலங்கிள*ராம்பல் †குமி ழிரு ‡குவளை நண்ணுசெஞ் §சரோருகம் பூத்துத், துலங்கிய||புயலைச் சுமந்திரு தாளாற் றேமிலா மின்னென நுடங்கிப், பலந்தரப்படருங் கொடியினை வேதப் பண்பினின் மன்றல்செய் வித்தே ()

---

* ஆம்பல் - அதரத்துக்கும், † குமிழ் - நாசிக்கும், ‡ குவளை - கண்ணுக்கும், § சரோருகம் - முகத்துக்கும், || புயல் - கூந்தலுக்கும் உவமானமாம்.

[மஹாராஜனுக்குப் பட்டாபிஷேகம் செய்தல்.]

அருந்ததி கணவன் முதன்முனி வரர்க ளருமறைக் கிழவர்க டம்மால், பொருந்திய கங்கைப் பூம்புன லாட்டிப் பொன்னவ மணிகளாற் குயின்ற, விரிந்திடு மடங்கன் மென்றவி சேற்றி மிளிர்நவ மணிமுடி கவித்துப், பருந்தடர் வேலான் பௌவமார் புவியைப் பரியெனத் தோன்றல்பா லளித்தான். (உக)

[மஹாராஜன் மனைவியோடு வாழ்ந்திருந்தானென்று
சூதமஹா முனிவர் சொன்னதைக்கேட்டு
இருடிகள் பின்னும் வினவச் சூத
மஹாமுனிவர் சொல்லத்
தொடங்கல்.]

சோகமே யின்றி யிருந்தனன் வேந்தன் றோன்றலும் பார்பொது நீக்கி, ஏகமாச் செங்கோ லெங்கணுஞ் செல்ல வெண்டிசை விசயமுஞ் செய்தே, மாகநா டென்னப் போகமே துய்த்து மடந்தையோ டிருந்தன னென்றான், வாகைவேலவன்பி னென்செய்தா னென்ன மறையவர்க் குயர்முனி வகுக்கும். (உஉ)

[இதுமுதல் ௨-பாட்டானும் மஹாராஜன்முத்திக்கு ஞானமே
நேர் சாதனமென் றுணர்தலைக் கூறல்.]

மனைவியுந் தானு மோர்நினை வாகி மாறுபா டின்றியோர் காலுந், தனையுணர் யோகி தந்தைதாய் கடவு டங்களை யனுதின மிறைஞ்சி, அனையவ ருரைத்த நெறிதனி னடந்து மருத்தங்கண் மனதினிற் றரித்தும், வினையம தடனே நான்முறை யவரை வினவியுஞ் சிலபகல் போக்கி. (உ௩)

தனியிட மதனி லிருந்திரு வர்களுந் தங்களிற் றமுணர்ந் துசாவித், துனிசெய்மா மாயைப் பிறப்பது நீங்கிச் சுகமதை யடைந்தனு தினமும், இனிமைய தாக விருக்கலா ஞானத் தென்றெணி ஞானிகட் சார்ந்து, நனியவர் பாத பூசனை புரிந்து நாடொறும் வினவினர் நன்றாய். (உ௪)

[இதுமுதல் ௫-பாட்டானும் அந்தஞானம் சற்குரு சேவையின்றி
விளங்காதெனத் துணிதலைக் கூறல்.]

இருவரி லரசன் றனக்கறி வோங்க விருவகைச் * சார்வையு மகற்றிக், கருவுடற் காவ றனையுங்கை விடுத்துக் கருத்தசை யாதுமெய் யுணர்வை, மருவிடி லகப்பற் றற்றுமேல் வீடு வாய்த்திடு மதற்குமெய்ஞ் ஞானக், குருவரு ளின்றி விளங்கிடா தெனவே கொண்டனன் மனத்தினிற் றுணிவே.

மனைதனி லாசை பொருந்தியே நின்று † மகிதனின் ஞானியா மெனவே, தனைமிக மதிப்போன் றன்னைவந் தொருவன் றந்திடு ஞானமென் றிரந்து, வினவன்மட் டையினைப் பருகுவோன் றன்னை வேண்டித்தென் னம்பழந் தனையே, இனம்பணித் திரிவோன் புத்திபோன் மெனவே யியம்புவர் முற்றுணர் பெரியோர். (உ௫)

வேதவா கமசாத் திரபுரா ணங்கள் விளங்கவே கற்றுணர்ந் தவற்றைத், தீதற வெவர்க்குந் தெளிவுற வோதிச் செப்பிய வந்நெறி யதனிற், சாதக மிலாத குருவினை யொருவன் றானடைந் தானந்தம் வினவல், ஏதமாங் கழுதை தன்னைக்குங் குமத்தி னியல்புகேட் டிடுதல்போன் மென்றே ()

* சார்வு—இங்கே புறப்பற்று; அது புவனமும் போகமுமென இருவகையாம். இதனை-உ௧-வது பாட்டிற்காண்க. † மகி-பூமி.

[சற்குருவையடைந்து விண்ணப்பித்தல்.]

சீவர்க ளிடத்தி லருள்சிவ பத்தி திருந்திய துறவு மெய்ஞ் ஞானம், ஆவதோர் வடிவாம் வேதமா முனியை யமலவா ரணியத்தி லடைந்தே,தேவர்க டேவே துன்பமோர் காலுஞ் சென்றிடா முத்திதா னெய்திச், சாவதும் பிறப்பு நீங்குமோர் நெறியைச் சாற்றெனத் தாழ்ந்திட முனிவன்.()

[சற்குரு மாணாக்கனுக்கு உபதேசித்தல்.]

இருவகைச் சார்வாம் புறப்பற்றை நீக்கி யிச்சையின் மீட்டதி னினைவு, மொருவியே யுடற்கா வலையுங்கை விடுத்தே யுட்கர ணங்கள்வா தனையும், குருவரு ணெறியே யொடுக்கிடில் விடுங் கூடுந்தா னுகவே பவத்தின், கருவழிந் திடுமிந் நெறியைநீ விரைவிற் கைக்கொண்டு செல்லென வுரைத் தான். (உக)

[மஹாராஜன் சிலகாலத்தின் பின்தனித்திருந்து உபதேச மொழிகளைச் சிந்தித்தல்.]

அந்நெறி குருவா லையமுந் திரிவு மகன்றிடத் துணி வதாக் கேட்டு, முன்னெறி யான வரசியற் கையினின் முய ன்றனன் சிறிதுநா ளொருநாட், பின்னெறி யதனை நினைந் தனை வரையும் பெயர்ந்திட விடைகொடுத் தரசன், மன்னெ றிக் கோல மகன்றந்தப் புரத்தில் வதிந்தன னொருவனுய்த் தனித்தே. (உ0)

[இதுமுதல்-உ-பாட்டானும் தன்னைவந்து கண்ட அரசர் முத லாயினோர்க்கு இனி அரசியற்றலை வேண்டாது துறவுபூண்டு வீடடைவேனென்பது கூறல்.]

அரசர்க ளமைச்சர் புரோகிதர் பெரியோ ரனைவரு மவ் விடத் தேகி, அரசனை நோக்கி நித்திய கரும மகன்றுவா ளாவிருந் திடுதல், அரசிலக் கணமன் றெனவவர் வேண்ட வவர்களை நோக்கியே வேந்தன், அரசியற் கையினை வேண் டல னென்னை யறியவே வேண்டின னன்றே. (உக)

ஆண்டதோ ரரசு தனினும்போ கத்து மாசையற் றே னினி வேண்டேன், மாண்டதோர் வனத்தி லொருவனுய்த் தனித்தே மனத்தசை வறுத்துவீ டடைவேன், பூண்டவென் மனமிங் கினித்திரும் பாது போகத்தைப் பொருளென வெண்ணி, வேண்டல னீங்க ளரசனு வேறே விதித்துக்கொ ளுங்களென் றுரைத்தான். (உஉ)

[இதுமுதல்-ங-பாட்டானும் இராச்சியத்தை விடலாகாதென்று மந்திரிமார் வற்புறுத்த மஹாராஜன் இராச்சியத்தின் துன்பமும் முத்தியினின்பமு முரைத்தலைக் கூறல்.]

ஆதியி னினது தாதையு நினையே யரசினி னிளமையிற் சூட்டத், தீதின்றி யுனது புயவலி மையினிற் செகமதைத் தாங்கினை யினிமேல், நீதியி னுணிய மதியி னுதரவி னின் னைப்போ லொருவர் மற்றுளரோ, ஈதியற் கையதன் றிவ் வுட னுடனே யிச்செல்வ மன்றிவே றுளதோ. (உங)

அலதுநீ யேகி னவனியுங் காப்பற் றவத்திலே யலைந் திடும் யாமும், சலனம துறுவே மித்தகை யெமைநீ தவிக்க

விட் டேகுதல் கடனன், றிலகிட வெமக்கீ தருளென வமைச்ச ரியம்பிட வரசனும் பார்த்தே, உலகமெய் யெனவெண் ணுறுமதி யுடையோர்க் குரைப்பினு முணர்வுதி யாதால். ()

இவ்வர சியற்கை யற்பமற் றிதனா லெய்திடுந் துன்பி னுக் களவின், றவ்வகை யதனை யூகமின் மையினா லறிகிலிர் நீங்க ளின்பென்றே, எவ்வகை நினைந்தீ ரினியெக்கா லுங் கட் கீதின்ப மலதெனத் தோன்றும், ஒவ்வமற் றிதனுக் கூகமே தோன்றா துங்களுக் குலகயூ குதிக்கும். (௩௫)

[மஹாராஜன் துறவறம்பூண்டு நகரைவிட்டுப் போம்போது நகரத்தார் போய்ப்புலம்பல்.]

என்றுமற் றனேக மாவிரித் தரச னெடுத்தமைச் சர்கடமக் கியம்பி, நின்றுபின் னவரை நிலுமென நிறுத்தி நிதி துனும் பொன்மனை விடுத்தே, சென்றுபின் னகர வீதியி னடக்கத் திரண்டனை வர்களும்பின் றொடர்ந்து, வன்றுய ரடைந்து வாடியே மெலிந்து வாரியி னோசையி னழுதார். ()

[இதுமுதல்-உ-பாட்டானும் நகரத்தாருடைய துக்கத்தைச் சாந்திபண்ணுதலைக் கூறல்.]

அவரவர் வினையி னவரவர் வருவா ரவரவர் வினையள வுக்கே, அவரவர் போக மென்றதே யாயி னாருக்கார் துணை யதா குவர்கள், அவரவர் தேக முளபொழு துடனே யாதர வாரென நாடி, அவரவ ரடைத னெறிகன்மத் தடையு மாதர வாதர வாமோ. (௩௭)

வினையுள வளவுங் கூடியே நிற்கும் வினையகன் றிடிற்பி ரிந் திடுமால், வினையினால் வருமா தரவினி னியற்கை மெய்யு

ணர் வத்தகை யலவே, வினையிலை யுங்க ளிடத்தினா னிருக்க மெய்யுணர் வொன்றையே நாடி, வினையறு கானம் புகுதவே வேண்டி விரும்பினே னீர்நிலு மிங்ஙன். (௩௮)

[உறவினர்கள் தமதுறவுபாராட்டி அரசனைத்தடுத்தல்.]

என்றுநல் வேந்த னேதிலார் போல வேகின னனைவ ருங் கண்ணீர், நின்றெதிர் சொரிய வாய்விட்டே யலறி நின் றனர் தமர்கள்பின் னேகி, இன்றெமை யாவர் காத்தளித் திடுவ ரினியைநீ யேகுத னீதி, அன்றென வுரைத்தா ரவர்களை நோக்கி யரசனீ துரைத்தன னன்றே. (௩௯)

[அரசன் உறவும் பகையும் வேறுவேறெனக் கூறல்.]

(வேறு.)

உறவாகு மெனவெணீர் தொடர்வதியல் பன்றாகு முயிர்கட் கெல்லா, முறவாகு ஞானநனி பகையாகு மஞ்ஞான முய்த்து நோக்கி, னுறவான வதையடைந்து பகையான விதைநீங்கி யொருமை யாக, உறவாத றனக்குத்தா னேயெனமற் றுறவுவிடுத் துறையு மென்றான். (௪0)

[தாய் தந்தையர் அரசனைத் தடுத்தல்.]

தந்தைதா யிருவருந்தம் புதல்வனெனும் வாஞ்சையினாற் றாம்பின் னேகி, மைந்தவா வெங்களிரு வரையுமெவர் காப்பதற்கு வைத்தாய் நீதான், சிந்தைதா னுனக்கெங்கே மகனேயுன் றிருமுகத்தைத் திரும்பிக் காட்டாய், நொந்துதான் பெற்றவயி றெரிகின்ற தெனவுரைக்க நோக்கி மன்னன். ()

[அரசன் நீவிர் தாய்தந்தையரன்றேனல்.]

அறிவைநோக் கிடிலதற்குத் தாய்தந்தை யிலையிவ்வுட லதனை நோக்கி, லிறையுநீ ருபாதான காரணமன் றிருமாயை யினிலுண் டாகுங், குறியிதுவிங் காயின்மண்ணி லெனைப்பெ ரு தவரிலையக் கொள்கை நீரு, நிறையுமதி யிலரேநீர் நில்லு மென விருவரையு நீத்துப் போனன். (சஉ)

[மனைவி ஆவலுடன்வந்து தடுத்தல்.]

அரிவையர்க டமக்கிலக்க ணங்கூறு நூலதனி லதனை யெல்லா, முரிமையதா வுடையவளா மினியமனை தொடர்ந் தேகி யுருகிநின்று,பரிவினுட னடிகள்பணிந் தரற்றியே பதை பதைத்துப் பனிகண் பாயத், தரியனுமை விடுத்துலக மதனி லொரு கணமேனுஞ் சாவே னென்ருள். (சந)

[அரசன் நாயகன் வேறேனக்கூறல்.]

நின்னுடைய நாயகனை நினதுள்ளே யுறநோக்கி நிற்க மாட்டா, துன்னுடைய நாயகனென் றென்றனையே கருதிநீ யுழல்வ தென்னே, மின்னனைய விடையாய்கே ளனைவருக்கு நாயகனேர் மேலா மீசன், அன்னவனை யேதேடிப் போகின் றே னெனவரசற் கரிவை சாற்றும். (சச)

[மனைவி பெண்களுக்குக் கணவனையின்றிக் கதியில்லையேனல்.]

ஞானமா னதுபொதுவே நூலதனிற் றுறவதற்கு நவி ல்வ தில்லா,ளானமா தினையலவோ விடுகவென வறையும்பதி யான வுன்னை, ஈனமா விடுகவென வறையுமதோ துறவறமிங்

கெனக் கென்சொல்லும், ஆனதா லுமையொழிந்து கதியிலை யே யெனவெணியா னடுத்தே னென்ருள். (சரு)

[அரசன் மறுத்துக் கூறி யேகுதல்.]

ஆகமத்தின் விதிதவரு தறைந்தனைநீ விவேகியே யாவா யானுந், தேகமுதற் பிரபஞ்ச மதனினசை விடுத்துவனஞ் செல்லா நின்றேன், நாகமுலை [illegible] விரதமல நாடு தன்னிற், போகுதியென் றவனைவிடுத் தேதிலரைப் போலகன்று போகா நின்ருன். (சகூ)

[இதுமுதல் உ-பாட்டானும் மனைவி புலம்பிக்கோண்டு மாதுலன் வீட்டிற்குப் போய்விடல் கூறல்.]

விரிவாய ஞானமதை யுணர்ந்தாலு மடந்தைபதி விலங் க நிற்றல், அரிதாய தகைமையினு லேங்கியே பதைபதைத் தங் கவனை நோக்கித், தரியாது கதறியே வினைதனையே நொ ந்துதான் றளர்ந்து நின்று, தெரியாது மறைந்தவிடந் தனின் மிகவு முருகியே தேம்பி வீழ்ந்து. (சஎ)

வேந்தனே யுனைவிடுத்து முலகமதி லிருக்கவோ விதித் தா னீசன், தீர்ந்ததோ வுமக்கெனக்கும் வினைதானு மின்றள விற் சேர்ந்து நிற்கும், போந்தவுமை யெக்காலங் காண்பேனு னினியெனவே புலம்பி மாதும், சார்ந்தனள்பின் றிரும்பியே நகரதனின் மாதுலன்றன் சார்பு தன்னில். (சஅ)

இதுமுதல் கச-பாட்டானும் அரசன் வனத்திலே ஞானியாய்த் திரிதல் கூறல்.]

அரசனந்த நகர்விடுத்துத் தேசநா டுகளுமகன் றடவி சென்றே, இரவுபக லகநிலையே நிலையாக விருந்தவர்க ளிடமே

சேர்ந்து, பரகுருவி னுபதேசத் தரியபொருள் வினவியவர் பகரக் கேட்டுத், திரமனமா யொருவராற் கலங்காத ஞானி யாய்த் தீர னாகி. (சகூ)

(வேறு.)

நகர்தனி லேகிப் பிச்சை நண்ணியே மனைக டோறும்
அகமகிழ்ந் தங்கை யேற்றே யவ்விடத் தருந்தி யாங்கே
செகமுளோர் பேயென் றெண்ணிச் சிரித்திட நாண மின்றி
இகபரத் திச்சை யற்றே யேகனா யுலாவ லுற்றான். (ருo)

பொருந்திவா ழிடமொன் றாகிற் பொருந்திடும் பற் றென் றெண்ணி, இருந்தில னோரி டத்து மெங்கெங்கு மொ ருவ னாகித், திருந்திய சமாதி விட்டுத் திரும்பிடா துறைக்க வுன்னி, இருந்திருந் திடங்க ளெங்கு மேகமே நோக்கி நின் றான். (ருக)

தோன்றிடு முலக மெங்கே தோன்றிடு மென்ன நோக் கித், தோன்றிடு நினைவி லென்றே தோன்றிய நினைவு தானும், தோன்றிடு மிடத்தைப் பார்த்துத் தோன்றிடுஞ் சொரூபத் தென்றே, தோன்றிடும் பொருள்க ளெல்லாஞ் சொரூபமே யென்று கண்டான். (ருஉ)

தோன்றிடும் பொருள்க ளுண்டாய்த் தோன்றியே யின்ப மாகித், தோன்றிடு மதனா லந்தச் சொரூபமே யென்று கண்டு, தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தன்னிற் றோன்றுமீ தசத்தே யென்று, தோன்றிடுஞ் சொரூபந் தானாய்த் துளக்கமற் றிரு ந்தான் வேந்தன். (ருங)

கடிநகர் தோறுஞ் சென்றுங் கானகந் தோறுஞ் சென்றும்
படிவல மாக வந்தும் பார்வைமா றுட்ட மின்றி
மடிவிலா மனத்த னாகி மாசிலா நிலைமை பெற்று
முடியுடை வேந்தர் வேந்தன் முத்தியே வடிவ மானான். ()

முத்தியே வடிவ மான முடியுடை வேந்தர் வேந்தன்
எத்திசை தனக்கும் ராஜ னெனமைவிட வேறில் லென்று
சத்திய மாக வெண்ணித் தன்னிட மதனிற் றன்னைச்
சுத்திசெய் தனைத்து மாகிச் சுயஞ்சோதி யாகி நின்றான். ()

தன்னையே யன்றி யொன்றுந் தானுதி யாவி டத்தின்
மின்னையே யொத்த வைய மித்தைகற் பிதம தென்றும்
பொன்னையே யன்றி வேறு பூடண மிலது போல [தன்.()
என்னையே யன்றி யொன்று மில்லெனத் தேர்ந்தான் வேந்

உலகினை வேற தாக வுணர்ந்திடிற் பந்த மாகும்
உலகினைத் தானே யாக வுணர்ந்திடின் முத்தி யாகும்
இலகிடத் தோன்ற லெல்லா மென்னினை வேயென் றெண்ணி
இலகிடக் கண்டு வேறற் றிருந்தன னிளமை வேந்தன். ()

ஏகசக் கரம தாக விருந்தர சாள்வோன் செல்வப்
போகமுந் திரண மாமப் போதநாட் டரசி யற்கை
யூக்புந் தியினா லாசா னுபதேசத் தாள வந்தச் [னன்.()
சோகமற் றிடுநா டெய்தித் தொழிலெலா முடித்தான் மன்

பந்தம்வீ டென்று மில்லை பரம்பொரு ளொன்றே யென்றும்
தந்தஞ்சங் கற்பத் தாலே சாலமோ கிப்பர் தீயோர்
அந்தமா திகளு மில்லா வரும்பொரு ளுமே யென்று
சந்தத நோக்கி யந்தத் தற்பரந் தானே யானான். (ருசு)

குறைவிலா நிறைவ தாகிக் குளிர்ந்திளைப் பாறி வேந்தன்
இறையள வேனுந் துன்ப மின்றியே யின்ப மாகி
உறைவிட மின்ன தென்ன வோரிட மின்றி யெங்கும்
நிறைவதே யிடமாய் நின்றா னிகரின்மா ராஜன் றானே.(௯0)

எங்குமாய் நிறைந்து நின்ற வேகராச் சியம தாள்வோன்
தங்குத லின்றி யெங்குந் தானெனக் கண்ட தூயோன்
* இங்குறைந் தகன்ற பாண்டத் தியல்பினெஞ் சருவம் பற்றி
அங்குரு வகற்றி நின்றா னானந்தி யாகி வேந்தன். (௯௧)

சீவன்முத் தர்கள்பா னிற்குஞ் செப்பிய மனத்த ரூபம்
மேவரும் பரம முத்தி மேவிடி னாச மாகும்
தாவரு நிலைமை நன்றாச் சற்குரு வருளாற் பெற்றுக்
கேவல மாகி நின்றான் கேடிலா ஞான வேந்தன். (௯௨)

இதுமுதல் ௪-பாட்டானும் மந்திரி அரசனிடத்திற்போய்
அவன் தன்மையைக் காண்டலைக் கூறல்.]

இத்தகை ஞானம் பெற்றே யெழின்முனி யாகி யெங்கும்
சித்தனாய்த் திரித றன்னைச் செப்புமுன் னமைச்சர் தம்முள்
வித்தக னொருவன் கேட்டு வினவிட வேண்டு மென்றே
கத்தனா மரசைத் தேடிக் கண்டடி பணிந்து நின்றான். (௯௩)

பூவணை யாகி வானம் பொருந்துமேற் கட்டி யாகித்
தீவம தாகி யிந்து செங்கதிர் வீசுங் காற்று
மேவுசா மரம தாகி விடுதலை மனைவி யாகிக்
கேவல மின்ப மாகிக் கிளர்ச்சியாய் நின்றான் வேந்தன்.(௯௪)

* இங்கு - பெருங்காயம்.

ரதமுதற் சேனை சூழ ரத்நசிங் காச னத்தில்
விதவலங் காரத் தோடு வீற்றிருந் தமரும் வேந்தன்
உதவுகோ வணனாய் மேனி யுருத்தெரி யாத நீறாய்
முதன்முடி விரித்து நின்றான் முனிவனா யொருவ னாகி.(௯௫)

கரிரத மிவர்த லின்றிக் கானடை யாகி யெங்கும்
உரியதோர் மனையூ ணின்றி யூரெங்கு முண்பா னாகி
அரியரா சாங்கக் கோல மகற்றியே தவாங்க மாகித்
திரியுமவ் வரசை நோக்கிச் செப்பின னமைச்சன் றானே. ()

[இதுமுதல் ௨-பாட்டானும் மந்திரி அரசனை
வினவுதலைக் கூறல்.]

அவனியி னினக்கு மேலோ ரரசனு மில்லை யிந்தத்
தவவடி வாகி யெங்குஞ் சரித்திட லெற்றி னுக்கோ
நவமதா யுடலி தோடே நண்ணுவ தெனையீ தன்றி
இவனெனக் கருள வேண்டு மெனக்கறி வோங்கு மாறே.()

பதத்தினை வேண்டின் முன்னம் பற்றினின் றில்ல றத்தைப்
பதப்பட நிறுத்தி யேகல் பண்பதா மேலா முத்திப்
பதத்தைவேண் டிடிலோ ஞானப் பார்வையிற் கூடு நீபெப்
பதத்தினை வேண்டியிந்தப் பரதேசி யான தென்றான். (௯௮)

[இதுமுதல் ௫-பாட்டானும் அரசன் மந்திரிக்கு
விடுத்த விடை கூறல்.]

அமைவுடை யமைச்சின் மிக்கோ யடைவுடன் வினவிக்
கேட்டாய், இமையள வேனுஞ் சித்த மிதுவது வெனவோ
டாது, சமைவுடன் கேணீ சொன்ன சங்கைக்குத் தரங்க

ணன்றாய், நமைவிட வேறோர் வேந்து நாட்டிலை யென்ப தொக்கும். (கூகூ)

பதமதை வேண்டி னில்லைப் பதப்பட நிறுத்தி யேகல்
இதமென்ற லொக்கு முத்தி யெய்துதன் ஞானப் பார்வை
விதமதிற் றோன்று மென்றாய் விருப்பமாய்க் குடும்ப பாரத்
திதமதா யழுந்து வோருக் கெங்கனம் பார்வை தோன்றும்.
மனமிரு பொருளைப் பற்ற மாட்டாதட் டாவ தான
இனமவை புறநோக் கான வேதினுற் கூடும் வீடு
கனவுண்ணுக் காகு மில்லங் கருதிய புறநோக் காகும்
அனகவிவ் வூகந் தோன்ற வறைகுவ நாமே கேளாய். (எக)

(வேறு.)

தென்றிசை நடப்போர் கங்கை சென்றுதோய்ந் திடுவ ரோதான், அன்றியு மவனி வாழ்க்கைக் கமைச்சர்க ளுடனே கார்தம், ஒன்றியே யூகஞ் செய்வோ ருலகவேந் தாயி னோர்கள், நின்றிதை நோக்கா யில்லி னிற்பவர் முத்தி சேரார். ()

பாசந்தான் பகைய தாகப் பார்வைபெற் றிடிற்பா சத்தில், பாசந்தான் வைத்துப் பின்னும் பற்றவுங் கூடு மோதான், பாசந்தான் பகைய தென்றே பகருநூன் மட்டே கற்றோர், பாசந்தான் விடவு மாட்டார் பரமெலா மெனவாய்ப் போக்கும். (எ௩)

அந்தமா தியுமி லாவீ டடைந்துடற் பிறப்ப றுக்கச்
சுந்தர ஞானம் போதுந் துறவற மேதுக் கென்றே
மந்தஸி காரி யோரை மதித்துநா லுரைக்குஞ் செய்தி
அந்தம தான பேருக் கத்தகை விளம்பா தென்றும். (எச)

(வேறு.)

தோன்றுகின்ற பொருளியல்புந் தோற்றுவிக்கும் பொருளியல்பும், தோன்றவுனக் கியாமுரைக்கச் சோக மறவே கேட்டிடுவாய், தோன்றுபொருள்க ளநித்தமுமாய்த் தூய்மையின்றித் துக்கமுமாய்த், தோன்றுந் தோற்று விக்கும்பொருள் சுகமாய்ச் சுத்த நித்தமுமாம். (எ௫)

(வேறு.)

பால னான பருவம்போம் பன்னு குமாரப் பருவம் போம், கோல மான தருணம்போங் கோலை யூன்றிக் குனிந் தெழுந்து, காலன் மாய்க்க வனைவர்களுங் கல்லென் றழுது பேர்மாற்றி, வலப் பிணமென் றொருபெயரிட் டிடுகாட்டிடுத லொருதலையே. (எ௬)

கருவி னின்று மழிந்துபோங் கண்ட குழந்தை யினுங் குமரப், பருவந் தனிலும் போந்தருணப் பருவந் தனிலு மழிந்துபோம், உருவ நடுங்கு மூப்பதினு மொடுங்கு மெந் தக் காலையினும், ஒருவி யழித லியல்பாகு முலகத் துடலின் வாழ்க்கையுமே. (எ௭)

பஞ்ச பூத மழிந்துபோம் பானுத் திங்க ளுடுக்கள் போம், வஞ்ச வசுரர் மடிந்திடுவர் மாகர் பதம்போம் வல்ல ரக்கர், துஞ்சு வார்கள் * போகிபதந் துஞ்சும் பிரமன் பதந் தானும், துஞ்சுந் திருமால் பதந்துஞ்சந் துஞ்சா தொன்றே பரமபதம். (எ௮)

---

* போகி - தேவேந்திரன்.

தோலி ரத்த மெலும்பிறைச்சி சுக்ல மேதை மச்சை யொன்றாய்த், தூலி கரித்த வுடம்பாகுந் தொட்ட வெவையுந் தன்வடிவாய்க், கோலி யடக்கிக் கொளுமிதனைக் கூறுகூறு நோக்காது, போலி யுணர்வோர் மகிழ்வெய்தும் புனித மென்றும் பரமபதம். (எகூ)

அரந்தை யதனை யொழுங்காக வறையக் கேணீ யவனி யெல்லாம், பரந்த சிருட்டி திதியொடுக்கம் பண்பாய் நிகழுஞ் சிருட்டிதனில், பொருந்து பெரிய துன்பைந்து போய் மாண் டுறில தெண்மடங்கே, இருந்த திதியு மிரண்டாகு மிளமை யென்று மூப்பென்றும். (அ0)

விருத்த பருவ மிகத்துன்பம் விளங்கு மிளமை யிரண்டவையின், வருத்து பிணியின் மிகத்துன்பம் வளமை யிளமை மூன்றாகும், கருத்த தறியாக் குழந்தை யென்றுங் குமார மென்றுங் காளையென்றும், அருத்த மறியா ததிற்றுன்ப மடையும் பாலப் பருவத்தில். (அக)

தந்தை தாய ராசிரியர் தாங்கண் முனித றனக்கஞ்சிச்
சிந்தை கலங்குங் கவுமாரஞ் சிறந்த காளைப் பருவத்தின்
மூந்து பசிநோய் காமநோய் முடுகித் தணிக்கப் பொருடேட
இந்தப் புவனத் திரவுபக லிடைய றுத தொழிற் றுன்பம். ()

பொருளுண் டாகிற் காப்பதனாற் பொருந்துந் துன்ப மரசாகின், ஒருதம் மிகுத்த வரசரா லுதவுந் துன்ப மொருகுடைக்கீழ், நிருப னாகி னேய்மரண நேரு மென்னும் பயத்தானும், வருவ தெனையோ மறுமையினி லென்றும் வாடித் துன்புறுமே. (அங)

மாகர்க் கசுரர் பகையுளது மகிழ்ச்சி வாட்ட மிகவுமுள, தாகத் தகலா நோயுமுள தனங்க னுளது நசையுளது, போகத் தழுந்தன் மிகவுளது பொன்ற லுளது கற்பத்தே, சோகத் திறங்க ளிவையுடைய துறக்கத் தென்னை சுகமுளதே. (அச)

தேவர் மனிதர் துன்பத்தின் றிறங்க ளிவ்வா றுகியிடில்
ஆவ கிழா * மிருகமுத லசர மீறு மைவகையில்
ஓவ லில்லாத் துன்புக்கோ ருவமை யில்லை நிரயத்தில் [டே.
நோவ துன்பஞ் சொல்வதென்னை நோயே பவத்திற் சுகம்வீ

(வேறு.)

இந்த விழிவை யுடைய விந்த மாயை யசத்தே
அந்த வுயர்வை யுடைய வந்தப் பிரமஞ் சத்தே
தந்த மனதிற் றேர்ந்தோர் தள்ளி யெஃதை நிற்பர்
உந்தன் மனதி னன்று யூகித் தமைச்ச பாராய். (அசு)

பொய்யென் றிதனை யறிந்தோர் பொருந்தி நிற்ப துளதோ
மெய்யென் றதனை யறிந்தோர் மேவா திருப்ப துளதோ
ஐய முளதோ விதனி லமைச்ச பாராய் நன்றாய்
உய்ய வறிவி லாதோ ருழல்வர் நீக்க மாட்டார். (அஎ)

பொய்யை மெய்யென் றறிந்து போத மின்மை யாலே
மெய்யைப் பொய்யென் றெண்ணி மெலிந்தே யுழல்வ ருலகர்
பொய்யைப் பொய்யென் றறிந்து போத குருவி னருளின்
மெய்யை மெய்யென் றறிந்தே மெலிவு தீர்வ ருயர்ந்தோர்.

---

* விலங்கு; புள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன, தாவரம் ஆக-இ.

துன்பந் தோன்றி லெவருந் துறந்திங் கேகராய்த் தனித்தே
இன்பந் தேட லிபற்கை யின்ப மென்றே தோன்றில்
அன்ப தாக நீங்கா ரவர்கட் கெங்கன் கூடும்
நன்கார் பரம ஞான நாட்ட மமைச்ச சொல்லாய். (அகூ)

இழிவை யுணர்ந்தா லுயர்வை யெவருந் தேடி நோக்கும்
இழிவை யுணரா ருயர்வை யெய்த நோக்கா ரென்றும்
இழிவை யிழிவென் றுணர வெந்தக் காலம் வாய்க்கும்
இழிவை யுடையோர்க் கமைச்ச விதனை யூகித் துணராய். ()

பேத வாதி களைப்போற் பிரபஞ் சம்வே றெனவே
ஈத கன்ற தலவே யெமையன் றியதில் லென்றே
போத விழியிற் றுறந்த புனிதத் துறவே கண்டாய்
சீத மதிபோற் குளிர்ந்து செனன வெப்பந் தீரும். (கூக)

இருந்த விடத்தி லிருந்தே யெய்த லாமென் றுரைக்கில்
திருந்து நிமல மனத்தோர் தீர ரெனினு மொழிந்தே
பொருந்தி யேகாந் தத்திற் போத மடக்க வேண்டும் [லாய்.
வருந்து மனத்தோர்க் கென்னை வாய்க்கு மமைச்ச சொல்

முனமே யனைத்து முடித்து முழுது முணர்ந்தோ ரில்லின்
இனமே சென்று நின்று மேக நீங்கா ரென்னில்
தினமே யகமாய் நிற்போர் செகத்தி னியல்பை யுணரார்
கனமாம் யாழ்ப்பா ணத்தின் கப்ப லோட்டம் போல. (கூஉ)

ஒருத்த ரேனு முளனை யொருவேந் தாக்கின் முன்னம்
இருக்கு மிடத்தை நீக்கி யேக ராச தானி

இருக்கு மன்றி முன்க ணிருக்கு மோதான் சொல்லாய் [ர்.
* திருக்கு ஞான முடையோர் செகத்தை மெய்யென் றுழலா

(வேறு.)

மனையினின் றுறலும் பொருளுயிர்ச் சார்வின் வருத்தனங் கெடுதலின் மகிழ்ச்சி, இனிமையில் வாட்டம் விடையவின் பதனி லெட்டுணை யாயினு மாசை, பினையதிற் றமது பிரவிர்த்தி தானும் பேசுமிக் நான்குமில் லெனினும், தனையுணர் வதற்குச் சாதகஞ் செயுங்காற் றள்ளி†யின் னிற்றலே தகுதி.

தீதுறு மனையின் பினையிகழ்ந் தந்தச் செம்பொரு ளின்பமே வேண்டிச், சாதக மதனிற் றொடங்குகால் விடயந் தடையதாஞ் சாத்திய மான, போதினி லவையுந் தோன்றிடா தந்தப் பொருவிலா னந்தமே லிடவே, ஆதலிற் றுறவின் ஞானமஞ் ஞான மாகுமென் றறைகுவர் பெரியோர். (கூசு)

இல்லற மதனி லுறைந்துளோ ரிடத்தி லிருப்பினு ஞானங்கீ ழிரும்பிற், புல்லிய மாரத் தினமென விளங்கும் போக்கியில் லினைத்துற வென்னும், நல்லற மடைந்தோ ரிடத்துறை ஞான நற்றங்க மிசையிரத் தினம்போல், எல்லையி லொளியாய் விளங்கிடு மாயி னில்சிறப் பன்றுஞா னிகட்கே. (கூஎ)

முனமனை வர்களு முறைவது மில்ல முத்தியை யுணர்ந்தறி ஞர்களும், பினமதி னின்ற படியினுற் சங்கை பேசுவர் துறவுடை யோரை, இனமதை விடுத்து மில்லற மதுவே தலையென வியம்புவ துண்டோ, மனமதி னிதனை யூகிநீ யமைச்ச மகிமையன் றில்லஞா னிகட்கே. (கூஅ)

---

* திருக்கு—அறிவு. † இல்—மனை.

ஆடிய சகல மடங்குகே வலமு மகற்றியே யொளிப் படை கொண்டு, மூடிய விருளை முழுதையும் வீசி முடிவில்வீ டதனையே யுணர்ந்தோர், நீடிய ஞால மிசையினிற் பால னிச மரு ளுடையன்பேய் பிடித்தோன், கூடிய குணத்தி னூரிற் போய்க் குடியின் கூலியா ளினினியல் படைவார். (௯௯)

வினைகளோ ரிரண்டுஞ் சமமதாய் ஞான மேலிடு காலைபி னிந்த, மனையின்பங் கான்ற சோற்றிற்கண் டுவர்த்து மாற்றி யே கைவிட வருமேல், தனையுள படியே யநுபவ மதனிற் றூனுணர்ந் தானந்த மடைந்தோர், பினையுமவ் விடயம் பூண் பர்க ளெனவே பேசுதல் வழங்குமோ சொல்லாய். (௧௦௦)

விடயவின் பதனி * னசையுளோர் தமக்கும் விரிவதாம் பேரின்பச் சுவையின், அடைவினைச் செவியிற் கேட்டவக் கணமே யவற்றினை யகற்றிட வருமேல், இடைமுத லீறின் ஞானவா னந்த மெய்தினோர் களும்பினு மிந்தக், கடைமனை வாழ்வை நினைவர்க ளென்றூற் கண்டனர் நகையரோ சொல் லாய். (௧௦௧)

பற்றிலை யாயி னவையினி லிருப்பேன் பழையவூழ் வினை யெனி லாசை, சற்றெனு முதிப்பித் தல்லவோ வூட்டுஞ் சகவின்பி லிறையெனு மிச்சை, முற்றுணர் ஞானத் தோர் கள்பூண் பர்களோ முடிவிலா னந்தமே பருகி, நிற்றலே மீட் டும் விழிப்பினுங் கான னீரிற்கண் † டுண்முக மடைவார். (௨)

---

* நசை - ஆசை. † உண்முகம் - அந்தர்முகம்.

பவமதை யினிமை யெனவெணி விடயம் பற்றிநின் றுழன்றவர் தாமே, பவமதை யினிமை யலவெணி விடயம் பற்றறுத் தருட்குரு வடைந்து, பவமதை யறுக்கு நெறி யுணர்ந் தருளிற் பரவின்ப மடைந்தவர் தாமும், பவமதை யினிமை யெனவெணி னலவோ பற்றுவர் விடயவின் புரை யாய். (௧௦௩)

கொடிமுதல் வாடும் வேர்முழு தினையுங் கோதறக் களைந்திடிற் களைந்தும், படிமிசை கொடிபூ காய்பழ மோங் கல் பகரகி சயமஃ தினைப்போல், அடிநடு வீறில் பிரமந்தா னாகி யகப்பற்றை யறுத்தவ ரிடத்தும், மடிவுறு மனையில் விரும்பியே நெஞ்சம் வருத்தன மாதலென் றறைவார். ()

ஆணவ மதனைத் தோய்ந்துட லினைநா னுமெனத் தின வெரி வவையைப், பேணலைச் சுகமென் றுண்மகிழ்ந் திடு வோன் பேரின்பத் தாசைய தாகிப், பூணவஞ் ஞான மிலைய தின் ஞானம் பொருந்தியச் சொரூபந்தா னாகி, எணவா னந் தத் தழுந்துவோன் விடய மெய்திடின் ஞானமே யிலையால்.

(வேறு.)

கனவதனி லுணர்விலது காணுந்த னுவாதிகளைக் கரு தி யேநின், றனுமவரி னிதுகனவென் றுணர்ந்தவர்க ணசை யிலதி னுலகு தன்னில், தனதுசய வுருவதனை யநுபவத்திற் றூனுணர்ந்திச் சகம தெல்லாம், மனமதனிற் சாலமென வுணர்ந்தவரிவ் வுலகின்பின் மைய னீங்கும். (௧௦௬)

கதிரவன்முன் னிருளிருக்கு நயனமுடை யொருவன் குழிக் கண்ணே வீழும், அதிகவலிச் சூரனமர்க் களத்துவெ

ருவுவன்கிருத மறைபக் காரம், இதமுளபா யசமுங்கிரம் பருந் தினன்கூழ் தனிற்செய்வ னிச்சை பென்றால், விதமிவைநான் கினுக்குந்துறை யதின்ஞானிக் கிழுக்காகும் விடயஞ் சென்றால். (க0எ)

இங்குறைந்த பாண்டமதின் வாதனையில் வாதனைக ளிருக்கு மென்றல், துங்கவறி வுடையோர்கட் கின்றியமை யாததொழி ரொடங்கி நிற்றல், அங்கியைத்தம் பனம்வல் லார்க் கனல்சுடா ததின்வினைக ளடுக்கா தென்றல், தங்கும் வினைக் கேதுவாம் விடயமதில் விருப்பாதி சாரா தென்றல்.

உணர்வுடைய ஞானியெவை புரிந்திடினு மிழிவிலிழி வுரைத்த தாகின், இணையிலிரு தீபனென்பர் யூகமில வதனுன் மற் றெவைகள் செய்தும், அணைவதிருழ் வெனுமவனே தீபன்மிக ஞானமதற் காகுந் தாழ்வோ, நணுகினன்றே ஞானமொரு வனைஞானி யெனப்பெயரு நண்ணி நிற்றல். ()

கருவயிற்றை யுடையதுவுங் கனவயிற்றை யுடையது வுங் கருதிப் பெண்ணின், உருவதனைக் குறிப்பதிரேக் கிடிற் றேன்று முளபடியே யுலகு தன்னில், குருவையடைந் தவ னருளிற் சொரூபத்தை யநுபவமாக் குறித்து ளோரும், இருவைபத் திடம்பமாய்த் தமைஞானி யென்போரு மே திற் றேன்றும். (கக0)

அருச்சுனற்கு மிராமருக்கு மதிகார மவைபார்த்தே யறைந்த † நூலின், கருத்தறியாய் ஞானமொன்றே பிரமா

† அருச்சுனற்குரைத்த நூல் - பகவற்கீதை; இராமருக்குரைத்த நூல் - ஞானவாசிட்டம்.

ணஞ் சரிதையது கனக்கன் றாகும், விருத்தமறி வாசார முடையோனே ஞானியில்லோன் விருத்த னாகும், திருத்த முட னமைச்சவிது துணிவென்றே யுட்கொள்வாய் தீர னாகி.

[பின்னர் அரசன் சமாதியிலிருக்க மந்திரிகண் டதிசயித்தல்.]

(வேறு.)

என்றங் கனேக மாய்விரித்தே யிராச யோகி யுரை செய்து, நின்று வாக்குத் தனையடக்கி நிமிடத் தகற்றி மனத் தினையும், ஒன்றுமில்லா வெறும்பாழா யொன்றாஞ் சமாதி தனையடைந்தான், நின்றங் கமைச்சு னிதுகண்டிந் நேர்மை புதிதென் றதிசயித்தான். (ககஉ)

[மந்திரி சென்று நகரத்தாருக்கு அரசன்றன்மை கூறல்.]

இந்த வுணர்வு நமக்கின்ன மெய்த வில்லை நாமிங்கே, எந்த வுணர்வு கொடுநிற்பே மென்ன வமைச்சன் யூகித்து, வந்த வழியே தான்றிரும்பி வளப்ப முடைய மாபுரிக்கே, பந்த முடையோ ருடனிருந்து பகர்ந்தா னரச னியற்கை யெல்லாம். (ககங)

[இதுமுதல் ௨-பாட்டானும், கேட்டோர்கள் அரசனைக் கண்டவிடத்து அவன் பேசாதிருத்தலின் அவர்கள் தம்மிடத்திற்குத் திரும்பிவிடப் பின் அரசன் விதேகமுத்தியடைதலைக் கூறல்.]

கேட்ட பேர்கண் மிகவியந்து கிட்டா தென்று மிம்மு ளிபோல், தேட்ட முடனே யவரவர்க டேடி வந்து பணிந் திடவும், வாட்ட முடனே தாய்தந்தை மனையாள் பதத்தில் வீழ்ந்திடவும், நாட்ட மாறு பாடின்றி நகைசெய் திருந்தா னற்றவனே. (ககச)

வந்த பேர்க ளுடன்வார்த்தை மலரா திருப்ப தவரறிந்து, பந்த முடையே நமக்கென்னை பகர்ந்தாற் றேன்றுமெனத்திரும்பித், தந்த மிடத்திற் சென்றூர்க டவனுஞ் சிறிது நாட்கழித்துத், தொந்த மொன்று மில்லாத சுயமா முத்தி தானுனன். (கசடு)

(வேறு).

[நூற்பயன்.]

இந்தமா ராஜன் சென்ற விதிகாசந் தன்னைப் பார்ப்போர்
சிந்தனை யொன்று மின்றித் தீரவே துறவ ராகி
அந்தமு மாதி யில்லா வமலமே வடிவ மாவர்
எந்தமை யருளி ளுண்ட வெழிற்குரு பரையே வாழி. (கசசு)

(வேறு.)

அரியது துறவற மல்ல தில்லையான்
மருவிய துறவற மொருவி மன்னனுய்
உருகெழு முடிகவித் துலக மாள்வது
பெருவிலை மணியினைப் * பிண்டிக் கீதலே. (கசஎ)

பாயிரம் உட்படத் திருவிருத்தம் கஉகூ.

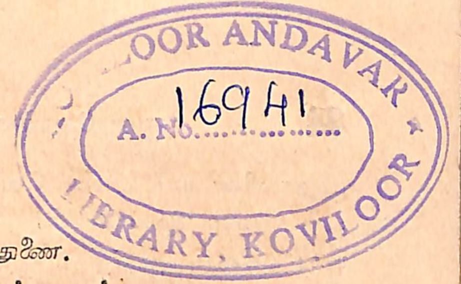
மஹாராஜாதுறவு

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

---

* பிண்டி - பிண்ணாக்கு.

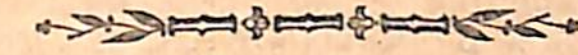
உ

கணபதிதுணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இரண்டாவது

சுத்தசாதகம்.

பாயிரம்.

[ஆழத்துப்பிள்ளையார் துதி.]

சூதான மாயை யோரைத் துதிக்கையா லெடுத்து மேலாம்
ஆதார மான வந்த வருளினி லிருக்க வைக்கும்
தாதாவாய் விருத்த வெற்பிற் றங்கியே பிரகாசிக்கும்
பாதாளத் தானை பாதம் பணிந்துபோற் றிடுதல் செய்வாம்.

[விருத்தாசலேசுவரர் துதி.]

(வேறு.)

அருமறை யுச்சி தனில்விளங் குவதா யனுதியா யமலன்மற் றமலை, இருவர்க்கு நிகழ்ச்சி யாயந்த விறைவற் கிதயமா யிலிங்கரு பமதாய், ஒருகிரி வடிவாய்க் கொடுமுடி யனந்த முடையதா யுலகெங்கு நிறைவாய்த், திருமுது கிரியென் றொருபெயர் படைத்த தேவைநா டொறுமிறைஞ் சிடுவாம்.

[பெரியநாயகியார் துதி.]

மரகத வடிவு மதித்திரு முகமு மலர்க்குழ லுங்குறு நகையும், கரகம லமுங்கூர் விழியுஞ்செவ் வாயுங் கச்சணி தன

முறு லிடையும், அரகர வென்போர்க் களித்திடும் பதத்தோ
டஞ்சலென் றென்னெதிர் தோன்றி, உரகதி யளித்த பெரி
யநா யகியை யுளத்தினி லிருத்திவாழ்த் திடுவாம். (ங.)

பங்கயன் றிருமாற் கரியதோர் பரமன் பங்கியே பெரி
யநா யகியே, சங்கைக ளிலதாய்த் திடைகண் பற் றிலதாய்த்
தத்துவ மசிக்கருத் தமதை, அங்கையி னெல்லி யெனவிளக்
குவதா யபலையே யுனக்கித யமதாம், துங்கநன் னெறியொன்
றுளத்திலும் விளக்கித் தொண்டனேன் வாக்கினு முரைப்
பாய். (ச)

நூல்வரலாறு.

உலகிலெச் சமயங் களுமுரைத் திடுதற் கொருவிரோ
தங்களு மின்றி, இலகுமச் சமயங் களுக்குமே லாகி யிலங்கிடு
முபநிட நெறியை, அலகிலெம் மண்ண லருளிய வகையுன்
னகத்திலும் விளக்கிவாக் கினிலும், குலவிட வுரைப்பே மெ
ன்றனள் விருத்தக் குன்றில்வாழ் பெரியநா யகியே. (ரு)

பெரியநா யகிதன் கருணையா லிங்குப் பிராரத்த மும்
மொழிந் தோர்க்குத், திரிவதா மாயா வடிவது கரைந்து
திருவுரு வேவடி வாக, அரியவாஞ் சாமத் தசியுரைப் படியே
யமைத்திந்தச் சுத்தசா தகத்தைத், தெரிவிலா வெளியேன்
வாக்கினி னின்று திருவுளம் பற்றிய திதுவே. (சா)

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்.

ஈசன துரையுங் கிரியைய தென்று மியற்றிடு முபா
சனை யென்றும், பாசம தகன்ற சுத்தம தென்றும் பகர்ந்தி
டு மூன்றுகாண் டமதாம், நேசநற் கிரியை சைவம்வை தீக
நிகழ்ந்திடு முபாசனை சுத்தம், ஆசில்சி வாத்து விதமிவை
மூன்று மடங்கிடுந் தத்துவ மசியே. (க)

கிரியையி னெறியை யிலங்கிட வியம்புங் கிளர்தந்தி ரம்
மெழு நான்கும், அரியநல் லுபாச னநெறி யதனை யறைந்திடு
மறையொரு நான்கும், உரியவச் சுத்த நெறிதனை யுரைக்கு
முபநிடச் சுருதியெண் ணான்கும், கிரியைதொம் பதந்தற் பத
முபா சனையக் கேடில்சுத் தம்மசி பதமே. (உ)

இருக்குமுன் னான்கின் முடிவிலெண் ணான்கா யிலகி
டு முபநிட மவையே, வருக்கமு மிரண்டாம் பூருவமென்று
ம் வயங்கிடு முத்தர மென்றும், சுருக்கம தின்றி யத்தியான்
மீகளு சொற்றிடும் பூருவபாகந், திருக்குக ளின்றி யங்கலிங்
கயிக்கஞ் செப்பிடு முத்தர பாகம். (ங)

முத்தியா மிடத்து மும்முத லென்றே மொழியுமா கம
முமங் கொன்றும், அத்தியான் மீக மறையுப நிடமு மவனி
யில் வழக்கமே யன்றிப்,பத்தியா லடையு மங்கலிங் கயிக்கம்
பகர்ந்திடு முபநிட மொன்றும், அத்தினு லிவையி லடக்கம
தென்ப ரதைவிளக் கிடுந்தொந்தத் தசியே. (ச)

சைவநன் னெறியுந் தந்திர மவையுந் தற்பரன் முகத்
தினின் றுதிக்கும், துய்யவை தீக மும்மறை யவையுஞ் சுவா

சமற் றதனினின் றுதிக்கும், உய்யுமச் சிவாத்து விதநெறி
யதுவு முபநிட மும்முளத் துதிக்கும், ஐயமுந் திரிவு மறவி (ரு)
வைக் கருத்த மறைந்திடுந் தத்துவ மசியே.

ஆகம மிருபத் தெட்டினின் முடிவா மாகமம் வாதுள
மதனில், ஏகமென் றியம்பு மறையனு சரித்தே யியம்பிடு நா
ன்மறை யவையில், பாகம துறுஞ்சா மத்தின்முன் னெறியும்
பகர்சிவாத் துவிதவந் நெறியும், யூகம திலங்க வியம்பிடு (சு)
மதனு லுண்மைசா மத்தினின் முடிவே.

பந்தம தகன்று சுத்தமா யிருத்தல் பரமமா முத்திய
தென்றும், அந்நல லதிட்டா னம்மது தானே யாகுதன்
முத்திய தென்றும்,நந்தலில் சிவத்துக் கங்கமா யிருத்த னன்
குறு முத்திய தென்றும், தந்திர மறையுப நிடதமிம் மூன்றுஞ் (எ)
சாற்றுந்தாற் பரியநீ கேட்பாய்.

பந்தம துறுமான் மாவையே நோக்கிப் பந்தநீங் குத
ன்முத்தி யென்றும், அந்தநற் சுத்தான் மாவையே நோக்கி
யவ்வதிட் டானநீ யென்றும், நந்தலில் பரமா னவனையே நோ
க்கி நற்சிவத் தங்கநீ யென்றும், தந்திர மாதி மூன்றுகாண் (அ)
டமதுஞ் சாற்றிடு மிவைதொந்தத் தசியே.

முன்பத சிருட்டிப் பதிபசு பாச மூன்றையு மனுதியாய்
நிறுவும், பின்பத சிருட்டிச் சகமித்தை யந்தப் பிரமமே யுள
தென நிறுவும், சின்பத மான வசிபத சிருட்டிச் சிவசத்தி
லீலையாய் நிறுவும், மன்பத மூன்றும் பின்னைய பினையு மாசறு (கூ)
சிவமுமென் றுணர்வாய்.

முன்பத மான தொம்பதப் பசுவே மூடிரு ணீங்கிச்சுத்
தமதாய்ப், பின்பத மான தற்பத வருளிற் பிறக்குந்தா தான்
மிய மடைந்தே, சின்பத மான வசிபத சிவத்தைச் சேர்ந்த
தற் கங்கமாய் நின்றால், மன்பர முத்தி முடிந்தது வாகு மற்
றவை தனினிற்கிற் குறையே. (௧௦)

கங்கையு மிடைச்சே ரியுமொன்றுக் கொன்று கைவிட்
ட ததுவிட்ட தொக்கும், இங்ஙனங் குந்த மும்மொரு வ
னுமற் றிடைவிடா ததுவிடா தொக்கும், எங்ஙன மவனு
மிவனுமற் றிடைவிட் டிடைவிடா திருத்தலுங் கூடும், துங்
கவவ் வசிக்குப் போந்திடு மருத்தந் தோன்றிடா மறைநெறி
யோர்க்கே. (௧௧)

சீவன துபாதி யீசன துபாதி தீர்ந்துசித் திரண்டது
மொன்றே, ஆவது விட்டு விடாதலக் கணையென் றறைந்திடு
துபாதியோ ரிரண்டும், மேவலை நீங்கல் விட்டலக் கணையாம்
விளங்குஞ்சித் திரண்டது மொன்றே, ஆவது விடாத லக்
கணை யாகு மவைக்குமே லிலக்கணை யின்றும். (௧௨)

விட்டலக் கணையும் விடாதலக் கணையும் விட்டுவி டாத
லக் கணையும், திட்டம துறவே தேர்ந்திடிற் பந்தந் தீர்ந்திடல்
விட்டலக் கணையாம், இட்டநல் லதிட்டா னம்மது தானு
யிருத்தலே விடாதலக் கணையாம், மெட்டறு சிவத்துக் கங்
கமா யிருத்தல் விட்டுவி டாதலக் கணையே. (௧௩)

தத்துவ மசியென் றுரைக்குமுப் பதத்திற் றகுவன்ன
நான்கதா மவையும், ஒத்துறு தொந்தற் பதமவை தன்னி

லொன்றொன்று மசியினி லிரண்டாம், தொத்துத லகன்று சுத்தமா யிருத்த றொல்லதிட் டானந்தா னாதல், ஒத்துறு மவையி லொன்றொன்றே யசியி லோரிரண் டங்கமுஞ் சிவமே. (௧௪)

சுத்தமாய் நின்றா லிச்சைசுத் தியதாந் தொல்லதிட் டானமாய் நின்றால், சித்தமா ஞானஞ் சுத்திய தாகுஞ் சிவத்தினுக் கங்கமாய் நின்றால், மத்தமாங் கிரியை சுத்திய தாகும் வகுத்தவிம் முன்றுமற் றொழுங்கில், சித்தமாய்ச் சுத்தியிலா விடின் மீட்டுந் தேகமொன் றெடுக்குமென் றுணர்வாய். (௧௫)

தொம்பதம் விளங்கின் மேல்வினை மறைத்த தொல்லிருளகன்றுபோ யொளிக்கும், தம்பத மான தற்பதம் விளங்கிற் * சஞ்சித மாயைபோ யொளிக்கும், அம்பத மான வசிபதம் விளங்கி லரும்பிரா ரத்தம்போ யொளிக்கும், செம்பர வருளே வடிவதா யான்மாச் சிவத்தினுக் கங்கமாய் நிகழும்.

அடுத்தமற் றிரண்டு சனனத்தில் வீட்டை யடைந்திடுந் தொம்பத நெறியோர், அடுத்தமற் றொருநாற் சனனத்தில் வீட்டை யடைந்திடுந் தற்பத நெறியோர், அடுத்தவிச் சனனந் தனிலடைந் திடும்வி டசிபத நெறியுளோ ரிவரும், அடுத்தவிவ் வுடலோ டடைந்திடா விடின்மே லாக்கையொன் றெடுக்குமென் றுணர்வாய். (௧௭)

ஒடுங்கிடுங் காலந் தோன்றின வடைவி னொடுங்கிடு மென்றுரைப் பதனால், ஒடுங்கிடுங் காலஞ் † சத்தியவாதிக் கொ

* சஞ்சி - பை. † சத்தியவாதி - பேதவாதி.

டுங்குமிவ் வுடறன்மாத் திரையின், ஒடுங்கிடுங் கால * மசத்தியவாதிக் கொடுங்குமிவ் வுடலசத் தியமாய், ஒடுங்கிடுங் கால முடலிங்கே வீழ்ந்தா லொடுங்கின தில்லையென் றுணர்வாய். (௧௮)

மேலொரு வடிவை யெடுத்ததே யாகின் மேவுமிவ் வுடலிங்கே வீழும், மேலொரு வடிவை யெடுத்ததின் றாகின் மேவுமிவ் வுடலிங்கே வீழா, மேலொரு சிவத்தைச் சிவன்சென் றடையு மேவுமிவ் வுடலிங்குத் தானே, மேலொரு சிவத்தின் வடிவதா மருளாய் வெளியதா யுலகுகண் டிடவே. (௧௯)

சூக்கும மதனி னின்றுமுன் வினையிற் றூலதே கழுமுள தாகும், சூக்குமந் தனது காரண மடையிற் றூலமுஞ் சூக்குமத் தடையும், சூச்சுமந் தனது காரண மடையத் தூலமிங் ககன்றதே யென்றால், சூக்குமந் தனது காரணம் விடுத்துத் தூலமொன் றெடுத்ததென் றுணர்வாய். (௨௦)

தூலவிவ் வுடலை விடுத்துநில் லாது சூக்குமஞ் சூக்குமம் விடுத்துத், தூலநில் லாதி திரண்டையும் விடுத்துத் தொல்லுயிர் நிலாவுயிர் விடுத்துத், தூலசூக் குமங்க ளின்றிடா துயிருஞ் சூக்கம மும்முடி வடைந்தால், தூலமு முடிவை யடைந்திடா திந்தத் தொல்லுல கினில்விழுந் திடுமோ. ()

வினையினி லெடுத்த விவ்வுடன் மேலும் வினையுள தெனிலிங்கேய கலும், வினையில தெனிலிங் கிவ்வுட றானே வினையறு மோமய மாகி, வினையுள வுடல்போற் றோற்றன்மாத்

* அசத்தியவாதி - அபேதவாதி.

திரமாய் விளங்கியே வெந்துறு புரிபோல், வினையிலாப் பரம முத்தியில் வெளியாய் விமலநல் லருளதாய் விடுமே. (௨௨)

சீவசிற் றறிவு மிம்முத்த வறிவாய்த் திகழ்ந்திடி னுடன் மருள் வடிவும், தாவரு மோங்கா ரவ்வடி வாகுந் தக்கசீ வன் முத்த வறிவும், மேவரும் பரமுத் தவ்வறி வாகில் விளங்கு மோங் காரவவ் வடிவும், ஓவலி லந்த வருள்வடி வாகு மொ ழுங்கிதே யென்றுணர்ந் திடுவாய். (௨௩)

பிராரத்த முடன்பா டென்றெந்த நெறியும் பேசிடு மிந் நெறி யதற்குப், பிராரத்த முடையோ ரருகரே யன்றாம் பிரா ரத்தம் புசித்திடு வோர்கட், கறாதிந்த மாயா தனுகர ணங்க ளதனினாற் சிவத்துவ மதனை, உறாதுமற் றவரைச் சீவன்முத் தர்களென் றுரைத்திடப் படுவதெப் படியோ. (௨௪)

அன்னைதன் முலைப்பா லருந்திடும் பருவ மகன்றப்பாற் பருவம்வந் ததற்பின், அன்னைதன் முலைப்பா லருந்தவேண் டினு மம்முலை வற்றியே யிடும்போல், பின்னையின் போகம் புசித்திடும் பருவம் பெயர்ந்தப்பாற் பருவம்வந் ததற்பின், பின்னையின் போகம் புசிக்கவேண் டினும் பிராரத்த நீங்கி யே யிடுமால். (௨௫)

இந்நல் லொழுங்கின் முன்னிரு பதமு மெய்தியிவ் வசி பதத் தடைந்தால், பந்தமில் சிவத்தை வடிவொடு மடையும் பகுத்தவை யொன்றிலொன் றொதுங்கிச், சந்ததந் தருக்கி யசிபதத் தருத்தந் தனைத்தத்தம் பதத்தினி லொடுக்கும், அந் தகர் தமக்கு மற்றொரு காலு மசிபத முத்தியே கிடை யா. (௨௬)

முத்தியிற் சிவமு முயிரிரண் டாகின் முத்திசா யுச்சிய மின்றாம், முத்தியிற் சிவமு முயிருமொன் றாகின் முத்தியே பெற்றவ னின்றாம், முத்தியிற் சிவத்துக் குயிரங்க மாகின் மொழியுமற் றவையுண்டா மதனான், முத்தியிற் சிவமு முயி ருஞ்சை யோக மொழியுந் தாதான்மியங் குறையே. (௨௭)

சச்சிதா னந்தத் தற்பர சிவமே தனதுதன் னிலையிலே நிற்க, அச்சிதா னந்த லீலையி னாலே யனேகமாய்ச் சராசர மாகிச், சச்சிதா னந்த மேயுடல் பொறிக டருகர ணங்களா ய்க் கொண்டே, அச்சிதா னந்த லீலையி னடித்து மடைந் திடும் பண்டையப் படியே. (௨௮)

ஏகமா யசையாத் தற்பர லிங்க மிலீலையிற் சரமனே கம தாய், மோகமா மிருளா யவ்விரு ளதனின் மூடமாய்ச் சிறி துநா ளிருந்துஞ், சோகமா மிந்த மருளதா யதனிற் றுவக் குண்டு சிறிதுநா ணடித்தும், பாகமா மோவா யதிற்சின்னா ணடித்தும் பண்டுபோ னின்றிடு மன்றே. (௨௯)

சலமது தானே திரண்டுப்ப தாகிச் சலம்வந்துட் புகவந் தச் சலமாய், நிலமதின் விளங்கு மஃதினைப் போல நிமலமா மருவரு டானே, குலவுலீ லையினாற் றிரண்டுரு வாகிக் கூறின் றிக் கூறதாய் நடித்தும், இலகன்மாத் திரமாய் நடித்துமுன் போலு மிருந்திடும் பண்டையப் படியே. (௩௦)

சரமந்த விருளி லிருந்திடுங் காலைத் தனுமுத னான்குமவ் விருளாம், சரமந்த மருளி னடித்திடுங் காலைத் தனுமுத னான் குமம் மருளாம், சரமந்த வோவி னடித்திடுங் காலைத் தனுமுத

ஞன்குமவ் வோவாம், சரமந்த வருளி னின்றிடுங் காலைத்
தனுமுத ஞன்குமவ் வருளாம். (௩௧)

இருள்வடி வதுவு மருள்வடி வதனி லெய்தியே மறை
ந்திடு மிந்த, மருள்வடி. வதுவு மோவடி வதனின் மறைந்திடு
மோவடி வதுவும், அருள்வடி வதனின் மறைந்திடு மந்த
வருள்வடி வதுவுமச் சிவத்தில், தெருள்வடி வான சத்தியாய்
முன்போற் றிகழுமென் றசியுரைத் திடுமே. (௩௨)

அருளுறு வடிவே முன்னியல் பான்மா வாணவ விரு
ளுறு மன்றே, இருளுறு சுழுத்தி விழுங்கிடு மதனுக் கிந்த
மா யையின்சிருட் டியதாம், மருளுறு கனவு விழுங்கிடு மத
ற்கு வந்தது பிரணவ சிருட்டி, தெருளுறு மந்தப் பிரணவம்
விழுங்கத் திகழுமவ் வருட்.சிருட் டியதே. (௩௩)

மருள்வடி வதனி னீங்குத லின்றி மற்றுமொன் றறிவி
லாக் குழந்தை, வெருவருங் குமாரந் தருணமூப் பென்றே
விளங்குதல் போலவான் மாவும், அருள்வடி வதனி னீங்குத
லின்றி யாணவ மாயையோ வருளாய்ப், பருவமற் றவையி
லந்தந்த வடிவாய்ப் பண்டுபோன் முடிவினின் றிடுமே. (௩௪)

இருளினிற் பகுப்பின் றியசட மயமா மிம்மரு ளுதயம
தாகின், உருவதாம் பஞ்ச பூதமே மயமா மோவொளி யுதய
ம தாகின், உருவரு பஞ்சாக் கரயதே மயமா மோங்கரு ளுத
யம தாகின், அருவதாம் பஞ்ச சத்தியே மயமா மாருயிர் வடி
வமென் றுணர்வாய், (௩௫)

வடிவதவ் விருள தாய்நிற்குங் காலை மன்னுயிர் பசுவ
தாய் நிற்கும், வடிவதிம் மாயை யாய்நிற்குங் காலை மன்னுயிர்

சீவனாய் நிற்கும், வடிவதவ் வோவ தாய்நிற்குங் காலை மன்னு
யிர் சீவன்முத் தனுமாம், வடிவதவ் வருள தாய்நிற்குங் காலை
மன்னுயிர் பரமமுத் தனுமாம். (௩௬)

இருளுறு பசுவ தாய்நிற்குங் காலை யிருளது வாகியே
நிகழும்,மருளுறு சீவ னாய்நிற்குங் காலை மருளது வாகியே நிக
ழும், தெருளுறு மோவின் முத்தனுங் காலைத் தெருள்பிர
ணவமதாய் நிகழும், அருளுறு பரம முத்தனுங் காலை யருள
தாய் நிகழுமவ் வருளே. (௩௭)

இருளது வாகி நிகழ்ந்திடுங் காலை யிரும்பதி யாகியே நிக
ழும், மருளது வாகி நிகழ்ந்திடுங் காலை மகபர மாகியே நிக
ழும், தெருள்பிர ணவமாய் நிகழந்திடுங் காலைச் சிவலிங்க
மாகியே நிகழும், அருளது வாகி நிகழ்ந்திடுங் காலை யச்சிவ
மாகுமச் சிவமே. (௩௮)

அரியவவ் வருளே மூன்றியல் பதுவு மைந்துநற் குறி
யுமாய் நிகழும், இரியுத லில்லாச் சத்தையாய்ச் சித்தா யின்
பமாய் நிற்குத லியல்பாம், கிரியையு ஞான மும்மிச்சை யது
வுங் கிளர்திரோ தையும்பரை யதுவும், உரியது குறியாம் விரி
யி லையைந்தா யொடுங்கிடி லொன்றதாய் நிற்கும். (௩௯)

பிரணவ மதுவு மூன்றியல் பதுவும் பிறங்குமைங் குறி
யுமாய் நிகழும், திரமுற வவ்வு முவ்வுமவ் வதுமாய்த் திருந்
தவே நிற்குத லியல்பாம், உரமுறு நவ்வு மவ்வு மச் சிய்பு
மோங்கிய வவ்வும்யவ் வதுவும், விரவுறு குறியாம் விரியிலை
யைந்தாய் மேவிடி லொன்றதாய் நிற்கும். (௪௦)

மருளூறு மாயை யதுவுமூன் றியல்பும் வக்குமைங் குறி
யுமாய் நிகழும், உருவுறு தமசு ரசசுசத் துவமா யொன் றியே
நிற்குத வியல்பாம், பிருதிவி யுஞ்ச லமுமன லதுவும் பெரு
கிய வாயுவும் வானும், வருகுறி யாகும் விரியிலே யைந்தாய்
வந்தொடுங் கிடிலொன் ருய் நிற்கும். (௪௧)

ஐந்துநற் குறியு மூன்றியல் பதுவு மாகிய வருளதே
யருவாம்,ஐந்துநற் குறியு மூன்றியல் பதுவு மாகிய வோவரு
வுருவாம், ஐந்துநற் குறியு மூன்றியல் பதுவு மாகிய மாயை
யே யுருவாம், ஐந்துநற் குறியு மூன்றியல் பதுவு மாகிய
விவையிலூ ணுளவாம். (௪௨)

உருவமா முணவே யெதிரதா முபய முளத்தினி லுரு
சிமாத் திரமாம், அருவமா முணவே திருத்திமாத் திரமா யறி
வினில் விளங்கிடு மந்த,உருவமா முணவே சீவருக் குரித்தா
முபயமிம் முத்தருக் குரித்தாம், அருவமா முணவே யம்மு
த்த ருக்குரித் தாமென வறைந்திடு மசியே. (௪௩)

உருவமா முணவா லுருவமா முபய வுணவினு லுபய
மே மயமாம், அருவமா முணவா லருவமே மயமா மச்சி
வாங் கிசன்வடி வதுவே, உருவமா முணவாற் சீவனு முபய
வுணவினுற் சீவன்முத் தனுமாம், அருவமா முணவாற் பர
மமுத் தனுமா மச்சிவாங் கிசனுயி ரதுவே. (௪௪)

அன்னிய தசையை யருந்துநன் மனிதர்க் கடாதுமற்
றதையருந் திடுவோர், அன்னிய மிருகா திகளென வறைய
லாகுமற் றதிற்சிவாங் கிசரும், அன்னிய மாயா வுணவருந்

திடுத லடாதுமற் றதையருந் திடுவோர், அன்னிய மாயா சகி
தசி வர்களென் றறைந்திட லாகுமென் றுணர்வாய். (௪௫)

அசுத்தவிவ் வுணவே புசித்திடு மளவு மச்சுத்தா வத்
தையை நீங்கி, அசுத்தவத் தையினை விழுங்கிடுஞ் சுத்த வவத்
தைவந் தடைதலே யிலையாம், அசுத்தவிவ் வுணவைச் சுத்தம
தாக வகத்தினிற் பாவனை செய்தால், அசுத்தவிந் நினைவை
நீங்கியந் நினைவை யகத்தினிற் பொருந்தியே நிற்கும். (௪௬)

திரிவித குணத்திற் றுமத மோகந் திகழுமி ராசத மிரா
கம், உரியசத் துவமே ஞானம தாகு முலகிலிம் முக்குண
வுணவே, விரியுமற் றவையி லெவைபுசித் ததுவோ விளங்கிடு
மக்குண மல்லால், அரியசுத் தவத்தை யடைவதே யிலையவ்
வவத்தைவந் துறும்வகை கேட்பாய். (௪௭)

அன்னைதன் வயிற்றிற் புசித்தவக் குணமா யாக்கையும்
பொறியுமம் மனமும், மன்னியும் பினுமப் புசிப்புமேன் மிக
வும் வாஞ்சையுற் றருந்தியே யுழலும், உன்னலும் பொறியு
முடலுமிம் மூன்று மொத்திடு மெனத்தெளிந் துணர்ந்து,
தன்னதுள் ளவையி லுருருசி திருத்தி தனில்வயி ராகமே
யாகும். (௪௮)

உலகினில் விடய விச்சையை யுடையோ னுணவதற்
கேற்கவே கூட்டி, இலகிடப் புசித்தான் முயற்சிமேன் மேலு
மேறியே வளர்ந்திடு மதுபோல், குலவிடும் வீட்டி லிச்சையே
யுடையோன் கொண்டதற் கேற்கவே யுணவை, இலகிடப்
புசித்தான் முயற்சிமேன் மேலு மேறியே வளர்ந்திடு மன்றே.

தமகுணப் புசிப்பே மயக்கத்தை யளிக்குந் தருமிரா
சதகுணப் புசிப்பே, மமதையை யளிக்குஞ் சத்துவப் புசிப்
பே மயக்கமு மமதையு மகற்றி, அமலநல் லுணர்வே யளித்
திடு மதனு லவையிரண் டினுநசை யகற்றி, நிமலசத் துவமே
* வருத்தனை யாக நின்றுசத் துவப்புசிப் பருந்தும். (௫௦)

அடிசின்முன் னுரைக்கு மறுசுவை யவையை யருந்திடு
காலையி னேக்கிக்,கடினமு முறைப்பு மிராசத மவையிற் கழி
ந்திடும் புராதன மூசன்,மடிவுறு தமசென் றிருமையு மகற்
றி மாலைகா லைப்பொழு தகற்றிக், கடினவுச் சியிற்சத் துவகு
ணப் புசிப்பே கைக்கொண்டு தினமருந் திடுமால். (௫௧)

இடம்பொரு ளேவன் மூன்றையு முடையோர்க் கித்த
கை யுணவுறு மந்த, இடம்பொரு ளேவன் முன்றையு மகன்
றோர்க் கித்தகை வுணவுறு ததனல், திடம்பெற வூரி னுச்சியி
லேகித் திருவருள் புசிப்பித்த தென்றே, விடம்பெறி னுங்
கைப் பெற்றதை யருந்தில் விமலமாய் நின்றிடுஞ் சித்தம். ()

தந்திர கிரியை நெறிதனி லீசன் றந்திடப் புசிக்கும்பின்
மறைசொல், அந்தநல் லுபாச னுநெறி யதனி லனைத்துநா
மெனக்கண்டு புசிக்கும், இந்தவவ் வுணவின் மாறுபா டின்றி
யிருமையு முடிந்ததே யாகின், தொந்தமில் சிவமே சடமுக
மாகித் தொச்கிருந் தருந்தன்மே னினைவாம். (௫௩)

இருவகை நெறியும் வரவுபோக் குடைத்தா யியங்கிடு
மிதுவன்றி மாயை, ஒருமுத லென்று மித்தைய தென்று மு

* வருத்தனை – பெருகுதல்.

ரைத்திடு நிட்டையும் விகற்ப, நிருவிகற் பமுமாய் நிகழ்ந்திடு
ஞ் சகச நிட்டையெக் காலையு மின்றென், றெருருவிமற் றவை
யைச் சகசநிட் டையரை யுலகெங்குந் தேடியே யிடுமால். ()

முன்புறு நிட்டை சவிகற்ப மாகி முத்தியின் மூன்றுநின்
றிலகும், பின்புறு நிட்டை நிருவிகற் பமதாய்ப் பிரமமற்
றென்றுநின் றிலகும், வன்புறந் நிட்டை யிருமையு முறினும்
வரவுபோக் குடையதாய் நிகழும், இன்புறிந் நிட்டை சகசம
தாகி யிலங்கிநின் றிடுநின்ற படியே. (௫௫)

சவிகற்ப நிருவி கற்பநிட் டையதுஞ் சத்துவ குணத்தில்
வந் ததுவாம், இவிகற்ப நீங்கி வருடமா யிரமங் கிருந்திடி
னுய்பினும் விழிக்கும், செவிதனி லடையுஞ் சகசநிட் டைய
தே திருவரு டன்னில்வந் ததுவாம், தவிருதல் கூட லின்றி
யே யங்குத் தங்கிநின் றிடுநின்ற படியே. (௫௬)

சகசநன் னிட்டை யியல்புதம் முயற்சி சற்றொன் றுமின்
றியே யருளால், சகமதும் போக மதுவுந்தம் முடலுந் தகு
கர ணமுமவை பெவையாய், அகமதி லுதித்த ததுமறை யா
ம லகன்றது பின்னுதி யாமல், அகமுரை காய வருத்தமே
யின்றி யமர்ந்துநின் றிடுநின்ற படியே. (௫௭)

அருளண்ட மாகி லுயிர்பிண்ட மாகு மண்டமுந் தோற்
றன்மாத் திரமாய், அருள்நின்ற தாகிற் பிண்டமு மதுபோ
லாகியே நின்றிடு மண்டம், அருள்வடி வாகிற் பிண்டமு மு
யிரா யருளிற்ரு தான்மிப மடையும், அருளந்தச் சிவத்துக்
கங்கம தாகி யமர்ந்துநின் றிடுநின்ற படியே. (௫௮)

இருளினி லிருந்தும் பருவம்வந் ததற்பி னியற்றிடு முயற்சியொன் றின்றி, மருளினி லடைந்து மருள்வடி வாகி வயங்கிடுஞ் சகசமே போல, மருளினி லிருந்தும் பருவம்வந் ததற்பின் வருந்திடு முயற்சியொன் றின்றி, அருளினி லடைந்திங் கருள்வடி வாகி யமர்ந்துநின் றிடுநின்ற படியே. (௫௯)

மருள்வடி வதற்கு மலைநா னென்றே மன்னுஞ்சீவனுக்குமா தரவாய், மருள்வடி வமுதம் புசித்திடு மதுவே வயங்கிடு மற்றதை யொருவி, அருள்வடி வமுத முறிட வருந்தி யஃதுமிச் சீவனுங் கரைந்தே, அருள்வடி வதுவுஞ் சிவாங்கிச னும்மா யமர்ந்துநின் றிடுநின்ற படியே. (௬௰)

சாக்கிர மதனி னிற்குந்தத் துவத்திற் சாற்றுங்கே வலத்தினிற் சிறிது, நீக்கிமற் றதற்கு நிற்குந்தத் துவத்தை நிறுத்துதல் போலநின் மலமாம், சாக்கிர மதனி னீக்குத லின்றித் தத்துவ மனைத்துஞ்சுத் தத்தில், ஆக்கியே நிறுத்துந் திருவரு ளதனு லடைந்துநின் றிடுநின்ற படியே. (௬௧)

மருள்வடி வாகி யிருந்திடு மிடமு மருளதாய்ப் புசிப்பது மருளாய், அருளிதின் மறைந்து நிற்குமென் பதுவு மன்றியே நின்றமுன் போல, அருள்வடி வாகி யிருந்திடு மிடமு மருளதாய்ப் புசிப்பது மருளாய், மருளிதின் மறைந்து நிற்குமென் பதுவு மாற்றிநின் றிடுநின்ற படியே. (௬௨)

சகசநிட் டையது லபித்திடுங் காலை தம்முயற் சியதொன்று மின்றிச், சகசம தாகித் தன்னுள மதனிற் றுனின்றிங் கிடைவிடா தூறும், சுகவரு ளமுத மதனையே யருந்தித் தொல்வடி வதுமெள்ளக் கரைந்து, சுகவருள் வடிவாய்ச் சுட்டெலா மருளாய்த் தோன்றிநின் றிடுநின்ற படியே. (௬௩)

அருளொளி யிச்சை யதுதனி லுதிக்கி லசைவற நின்றிடுஞ் சித்தம், அருளொளி ஞான மதுதனி லுதிக்கி லகிலமவ் வருளதாய்த் தோன்றும், அருளொளி கிரியை யதுதனி லுதிக்கி லகத்தினின் றருளமு தூறும், அருளொளி யமுத மருந்தியவ் வடிவா யமர்ந்துநின் றிடுநின்ற படியே. (௬௪)

இருளுறு மவத்தை யடைந்தெங்கு மிருளா யிருந்து பின் விழித்திடல் போலும், அருளுறு மவத்தை யடைந்தெங்கு மருளா யமர்ந்துபின் விழித்திடு மென்னில், இருளுறு மவத்தை தமசினு லடைந்தே யிராசதத் தாற்பினும் விழிக்கும், அருளுறு மவத்தை சத்துவத் தடைந்தே யந்தரா சதத்திற்பின் விழிக்கும். (௬௫)

மாயையி லடைந்த பின்பிரு ளவத்தை வந்தடை யாது பின் படைதன், மாயையின் றமசா லாதலாற் போக்கும் வரவுமாய் நிகழ்ந்திடு மதன்மேல், ஆயவவ் வருளை யடைந்தபின் மாயை யடைவதே யிலைபினு மடைந்தால், ஆயவவ் வருளை யடைந்ததே யின்று மடைந்தது மாயைசத் துவத்தால். ()

இருளினி லடைந்து தானுமவ் விருளா யிருந்தங்கு நின்றதா யிடினும், அருளினி லடைந்து தானுமவ் வருளா யமர்ந்தங்கு நின்றதா யிடினும், மருளினி லடைந்த வடிவநில் லாது வடிவதிங் கிருத்தலே தென்னில், இருளரு ளவத்தை தனிற்குண போத மிலங்கியங் கிருத்தலி னன்றே. (௬௭)

சத்துவ குணமே வருத்தனே யாகித் தங்கியே யுளத்தினு ணின்றால்,ஒத்துறு நிட்டை கூடிடு மிலதே லொருவியிச் சகலமே வலத்தைத், தொத்துறு மன்றிக் குணமுமா யையினிற் றோன்றின தாதலா லிந்த, ஒத்துறு நிட்டை யுண்மையே யன்று முபாசக நிட்டையென் றுணர்வாய். (௬௮)

ஆதலிற் சகல கேவல சுத்த மடைந்திட லிங்குமாயையதாம், வாதனே யொழிந்துங் குணமிருத் தலினிவ் வடிவகன் றிடிற்பினுஞ் சுத்த, சாதமுற் றிடுத லன்றியே வீட்டைத் தானடைந் திடுதலே யின்றும், ஏதமி லருளி னுண்மை நிட் டையினை யெய்தினோர் சீவன்முத் தர்களே. (௬௯)

சீவனிம் மாயை தனின்முத்த னருளிற் சீவன்முத்தன்னடு வோவின், மேவலிற் சீவன் றனக்கந்த வருளுமெய்ம்முத்தன் றனக்குமா யையுமில், சீவன்முத் தனுக்கேரியின்கரை மீதிற் றிகழ்ந்திடு வோனைப்போற் றோன்றும், ஆவது நாகங் கண்கரி துதிக்கை யறிதல்போற் காகங்கண் மணிபோல். (௭0)

அந்தர வடிவ சீவன்முத் தர்களிவ் வடிசிலைப் புசித்ததே யின்றும், இந்தவிவ் வுலகி லிதுபுசித் திடுகென் றிந் நெறி யோர்கணின் றிறைஞ்சித், தந்திடி னுணவு மளவின் றிப் புசிக்குஞ் சமித்தது மலமது மாகா, மந்திர மதனை வடிவதாக் கொண்ட மகிமையி லென்றுணர்ந் திடுவாய். (௭௧)

எங்கெங்கு நோக்கின் மருண்மய மாகி யிருந்திடும் பந்தமாந் திசையில், தங்குந்தன் வடிவ மருண்மய மாகித் தயங்கியே நின்றது குறிபோல், எங்கெங்கு நோக்கி லருண்மய மாகி யிருந்திடு முத்தியாந் திசையில், தங்குந்தன் வடிவ மருண்மய மாகித் தங்கியே நிற்குதல் குறியே. (௭௨)

அருள்வடி வதுவே பார்வையிற் றெக்கி லகப்படாதென் றுநின் றிலகும், மருள்வடி வதுவே பார்வையிற் றெக்கில் வந்தகப் பட்டுநின் றிலகும், அருண்மரு ணடுவா மோவடி வதுவே யகப்படும் பார்வையொன் றுக்கே; மருள்வடி வுலகு மோவடி வோர்க்கு வாய்த்திடும் பார்வையொன் றுக்கே. (௭௩)

பழுதையிற் கிளிஞ்சில் கட்டையி னின்றும் பாம்பும் வெள் ளியுங்கள்வ னும்போல், எழுதரு † மாரோ பிதமதிட் டான மிலங்கிடி லிலாதது போலும், முழுதுணர் சிவம்வந் துதித்தவிச் சீவன் முத்தருக் குலகமின் றுதித்தல்,‡ கழுதிரதம்போற் காட்சிமாத் திரமாய்க் கவும்விவ காரமே யின்றும்.

சனவது போல்விவ காரமுண் டென்னிற் கனவது நீங்கியே விழித்தால், கனவிதென் றுணரு மாங்கவர் தமக்கக் கனவுவந் துதவுத லுண்டோ, கனவுமுன் கண்ட நினைவுமாத்திரமாய்க் காணுறு மகத்தது போலக், கனவிந்த வுலகுஞ் சீவன்முத் தருக்குக் காணன்மாத் திரமதாய் நிகழும். (௭௫)

சொற்பன மதனிற் கனவிதென் றிடுமோர் சொற்பன சாக்கிர நடுவே, நிற்பன போலு மருண்மரு ணடுவே நின்றிடும் பிரணவ வடிவம், சிற்பர சீவன் முத்தனவ் வடிவாய்ச்

† ஆரோபிதம்—ஒன்றின் தன்மையை மற்றொன்றி லறிதல். (உ-ம்)—கிளிஞ்சில் வெள்ளி. ‡ கழுதிரதம் - கானற்சலம்.

செகமிதுஞ் சிவமதுந் தோன்ற, நிற்பன தனக்கு நிழலின்றி
நிழற்போ னிலத்தடி யின்றியே நிகழும். (எசு)

வெந்துறு படமும் வறுத்திடும் வித்தும் விளங்கிடுங்
கானலிற் சலமும், இந்திர தனுவுங் கனலிருந் தகன்ற விட
மது மிங்குமுன் னிருந்த, முந்துறு கடமுங் கடமதை யெடு
த்து முடிந்தபின் றிகிரியிற் சுற்றும், கந்தர்வ நகரும் போன்
முத்தர் வடிவுங் காட்சிமாத் திரமதாய் நிகழும். (எஎ)

மண்ணினின் றெடுக்கச் சலத்தினி னணைக்க வருங்கன
லிற்சுட வளியால், நண்ணிநின் றசைக்க வெளியிடம் விட
வே நணுகிடா தென்றுநின் றிலகும், புண்ணிய சீவன் முத்
தர்தம் வடிவம் பொற்புறவ் வடிவுகண் டளவே, விண்ணின்
மண் ணினிற்பா தலத்தினுள் ளோர்கள் வியப்பொடு பெழு
ந்திறைஞ் சிடுவார். (எஅ)

மூன்றுநற் சுடரின் றன்னையொப் பவராய் மூன்றுகா
லமுமுணர்ந் தவராய், மூன்றுல கத்து முவமையில் லவராய்
மூன்றுல கும்மறிந் தவராய், மூன்றுநற் காண்ட முந்தெரிந்
தவராய் மூன்றுசிற் பதமுமுற் றவராய், மூன்றுமுன் மலமு
மொருங்கறுப் பவராய் மூன்றுதா பமுமகன் றவராய். (எகூ)

அகவிருண் மாயை கருமமிம் மூன்று மகற்றியே சுத்த
ங்க மாக்கித், தகநிறுத்திடுதல் கையதா மப்பாற் றன்னுயி
ராகியே நிகழும், சுகசிவ வுதய மாக்குத றீயாஞ் சொற்றிடு
தீக்கையி னருத்தம், ஜெகமிதி லவையிற் பாவனை கடந்து
செய்தங்கு நிறுத்தவல் லவராய். (அ0)

பிரணவ வுமதே புசித்தனு தினமும் பிரணவ மயம
தே யாகி, மரணம துறுமிம் மனிதரைப் போல வடிவமாத்
திரமதே தோன்றிப், புரணநல் லொளிக்கு மாயைக்கு நடு
வே புகுந்திருந் திலங்குநற் குருவைச், சரணென வடைந்தி
ங் கவனருளாலே தரிக்கப்பெற் றங்கத்தி லிங்கம். (அக)

தேகமும் பொறியுங் கரணமு முயிருந் திரிவுறு மா
யையின் மயத்தை, ஏகநின் றகற்றித் தீக்கையி லாசா னிவை
க்கதிட் டானமந் திரமே, ஆகநின் றமைத்த வகைகுரு வரு
ளா லறிந்ததிற் பாவனை திடமாய், ஊகம துடனே முன்
னினை வகற்றி யுளத்தினிற் சகசமே பிறந்து. (அஉ)

இக்குலந் தனக்கிச் சமயம தென்றிங் கியம்புத லிலைய
த னாலே, இக்குலந் தனைவிட் டெச்சம யத்து மெய்துத
னியாயம தாகும், இக்குவ லயத்தி லெச்சம யத்து மிலங்கிடு
ஞானமுண் டதனால், இக்குவ லயத்தி லெச்சம யத்து மியற்
கையை விட்டிட லாகா. (அங)

அன்னிய சத்தங் கவருத லகற்றி யன்னிய ரசனையு மக
ற்றி, அன்னியரூப நோக்குத லகற்றி யன்னிய பரிசமு மக
ற்றி, அன்னிய சத்தங் கேட்குத லகற்றி யன்னிய நினைவது
மகற்றி, அன்னிய ருடனே யிணங்குத லகற்றி யன்னிய
ருறைவிட மகற்றி. (அச)

அன்னியர் கையில் வாங்குத லகற்றி யன்னியர்க் கீகுத
லகற்றி, அன்னிய கடவுள் வணங்குத லகற்றி யன்னிய கிரி
யையு மகற்றி, அன்னிய நூலை யோதுத லகற்றி யன்னிய

கேள்வியு மகற்றி, அன்னிய பாக மருந்துத லகற்றி யன்னி
ய வகையறத் துடங்கி. (அரு)

சமயநற் கிரியை யனைத்தையும் விடினுந் தனக்கந்தப்
பிரணவ வமுதம், அமைய நின்றாறி யதனையே யருந்தி யவ்
வடி வாயிடு மளவும், சமயிகள் பாக மதனையே கொண்டு தற்
பர நிவேத்தியம் புரியும், அமைதியை விட்டான் மேற்கொ
ளா தென்ப தறிந்ததை நியமமாய்க் கொள்ளும். (அசு)

புரிசடை யோனுக் கற்பித்துக் கொளினும் பொருந்
திய பொருளதே வேண்டும், திரிவின்றி யொன்ருய்ப் பாவி
த்துக் கொளினுஞ் செல்லல்போ லொழுங்கதே வேண்டும்,
அரியநல் லறத்தை வேண்டிடிற் பொருளு மறமதா யீட்ட
வேண் டிடும்போல், உரியதற் சமயத் தொழுங்கினிற் புசித்
தா வுளத்தழுக் கின்றியே வதியும். (அஎ)

ஞானசங் கமத்துக் கிந்நெறி யதனி னவிற்றிடுஞ் சாதி
யுஞ் சமயத், தீனமி லாசா ரமும்விசா ரித்த வியற்கையே
யன்றெவ ரேனும், ஊனமி லங்கந் தனிலிங்க மொன்றே யுள
பிர மாணமாய்க் கொண்டங், கானநற் * பயிக்க மவர்மனை
தோறு மங்கையேற் றருந்திட லாமால். (அஅ)

சடுத்தல மதினு மிலிங்கமே யாகித் தானெனல் விடுத்
தருந் தியபின், கொடுத்தவன் ருனுங் கொடுத்திடு பொரு
ளுங் கொள்ளுவோன் ருனுமொன் ருக, அடுத்தவிம் மாயா
வடிவதை நோக்கி யகற்றியவ் வோமய மாக, விடுத்தனு தின
மும் புசித்திடி லனைத்தும் †விமல ‡வோ மயமதாய் விடுமே.

* பயிக்கம் - பிச்சை. † விமலம் - பரிசுத்தம். ‡ ஓம் - பிரணவம்.

இன்னதன் மைபவாஞ் சுத்தபா வனையி லிரும்பிரா
ரத்தம்போ பொளித்துத், தன்னது னின்றிங் கிடைவிடா
தூறுந் தக்கதோர் பிரணவ வமுதம், அன்னதை யருந்தி
முன்வடி வதுவு மங்ஙன மோமய மாகி, இங்கில மதனிற்
ருேற்றன்மாத் திரமா யியங்குதல் சிவன்முத் தியதே. (கூ0)

அறிவிலாக் குழந்தைப் பருவத்தின் முலைப்பா லருந்தி
டுங் குமாரங்கா லையினில், அறிவிலாக் குழந்தை யருந்து
தல் கண்டு மதினசை சகசமா யிலதின், அறிவிலாச் சிவத்
துவப்பரு வத்தி னருந்திடு மாயையி னுணவை, அறிவிலாச்
சிவ ரருந்துதல் கண்டு மதினசை சகசமா யின்ரும். (கூக)

அனமதும் பாலுஞ் சருக்கரை கண்டு மங்கனி வகைக
ளுந் தேனும், இனமவை யொன்ருய்க் கூட்டிய ருசியி னிதய
நின் றிடைவிடா தூறும், கனபிர ணவவமு தத்தையே யரு
ந்திக் களிப்பவர் மீட்டுமிச் சகத்தின், பினமுறு விடய வின்
பையெண் ணிடுமோ பிராரத்த மும்மிலை யவர்க்கே. (கூஉ)

உபயநல் லமுதே புசித்தனு தினமு முபயமே வடிவது
வாகி, அபயமென் றுரைக்கு முயிர்களுக் கிரங்கி யஞ்சலென்
றவர்களை நோக்கி, உபயவந் நெறியின் பயனைமுன் னுணர்த்
தி யுபநிடச் சுருதிநின் றுரைக்கும், அபயமற் ருென்று மிலா
தவிந் நெறியே யனுக்கிர கம்புரிந் திடுமால். (கூங)

இங்நிலை சின்னுட் சிவர்க ணிமித்த மிருந்தனுக் கிரகமே
புரிந்தும், தங்நிலை யதனி னின்றரு ளமுதந் தான்புசித் தரு
ண்மய மாகி, அங்நிலை பரம முத்தியிற் சிவத்துக் கங்கமாய்

நிகழுமுன் போலென், றிந்நிலை சாமத் தசிபத முரைக்கு மிதுசிவாத் துவிதமென் றுணர்வாய். (கூச)

என்றெனை யாண்ட விருத்தவம் பிகையே யிதயத்தும் விளக்கிவாக் குள்ளும், நின்றுரைத் திந்த நெறிசொலு மரு த்த நினக்கும்வாய்த் திடுமென்று வாழ்த்திச், சென்றெனை துடலுங் கரணமுஞ் செகமுஞ் சேர்ந்திடும் போகமுந் தா ளுய், நின்றனள் கண்டே னிதற்குக்கைம் மாறென் னிரு மலை வாழிநீ டூழி. (கூரு)

சுத்தசாதகம் முற்றிற்று.

பாயிரம் உட்பட-க0க.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மூன்றுவது

விஞ்ஞானசாரம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.

அஞ்சு கரமுடைக் - குஞ்ச ரந்தனைத்
தஞ்ச மென்றுமில் - கொஞ்ச மொன்றுமில்.

(வேறு.)

[பெரியநாயகியார் துதி.]

அமலபஞ்ச கிருத்தியங்க ணடத்துமதற் காதார மாகி னளை, விமலருளத் தகலாளை யெனையொர்பொரு ளாயாண்ட விஞ்சை யாளை, நிமலமுது கிரியிலமர் பெரியநா யகியை யொரு நிமலை தன்னை, மமலவிருட் கிரவியையென் கண் மணியைப் பணிந்திடுவா மூன்று போதும். (க)

(வேறு.)

இதுவுமது.

ஊனை யுழல்வேன் றனையாண்ட வுமையே பரையே யுயிர்க்குயிரே, தானுய் நிகழுஞ் சுயவொளியே தாயே

விருத்த வம்பிகையே, ஞானா னந்த ரசம்விளக்கம் ஞான சார மெனக்கருளி, நானாய் நீயே யென்னுடைய நாவி னின்று முறைசெய்வாய். (உ)

அருளு முமையி னடிபணிந்தே யஞ்ஞா னத்தின் றிமி ரகன்று, மருளு மயமு மில்லாத மாவீட் டின்ப ரசம்விளங் கச், சுருதி நெறியிற் பிசகாது சொல்லர்த் தங்க டமைய மைத்திவ், வொருவிஞ் ஞான சாரமதை யுரைத்தேன் பரையி னருளாலே. (௩)

பாயிரம் முற்றும்.

நூல்.

முன்னாட் புரிந்த தவப்பயனான் முதல்வ னொருவ னுள னென்றே, அன்னான் பணியே முத்திபத மடையக் கூட்டு மெனவெண்ணிப், பின்னா சான்முன் னுருமூன்றும் பேணி யொழுங்கிற் சாதனங்கள், மன்னான் கினையு முடையோனே வகுத்த விந்நூற் குரியவனாம். (க)

சத்யா சத்ய வத்துவினைத் தகவே பிரித்துத் தானறி தன், மித்தை யான போகத்தின் விராகம் பெறுதல் சமை யாதிக், கொத்தா னவைக ளோராறுங் கொள்கை தனிலே பெற்றிடுதல், அத்யான் மீக முத்திதனி லபேட்சை யாத லிவைநான்காம். (உ)

சித்தம் பிரகா சத்தையுறிற் சேரு நான்கு சாதனமும், சத்திநி பாதந் தான்பிறக்கிற் சாரு மொளிசித் தந்தனிலே,

ஒத்து வினைக டள்ளுபடி னுண்டாஞ் சத்திநி பாதமதும், பத்தி புரியின் மூவடிவிற் பண்டார் வினைகள் சமமாகும். ()

விடய மதின்மோ கியைப்போல விமலந் தானே மூவுரு வாய், அடையு மெனவே கண்டவுட னடிகள் பரவி யன்பா கத், தடைக ளிலது காயமனந் தனமீந் திடிற்சார்ந் திடுகன் மம், உடையு மலது மற்றொன்றா லுடையா திதுவே யொழு காமால். (ச)

தந்தை தனது சுதர்கையின்முன் றந்த பொருளைத் தானேபின், சிந்தை மகிழ்ச்சி யுடனிரக்குஞ் செய்தி போல மூவடிவாய், வந்து சிவமே யிரப்பாக வாங்குந் தனது மாயை யினை, இந்த வகையை யுணர்ந்தீயி னிரியும் வினைக ளென் றறிவாய். (ரு)

மூன்று வடிவாய் மும்மலத்தை மூன்று பங்காய்த் தான் கொண்டு, மூன்றுங் கொடுத்து நமதுடைய மூன்று பொரு ளும் பங்காக்கி, மூன்று வடிவுங் கைக்கொளவே மூன்று முதலு மானசத்தே, மூன்று வடிவா மெனப்பொருள்கண் மூன்று மீந்தே பணிபுரிக. (சு)

இந்தத் திறனிற் பணிவிடைக ளியற்றி வினைகள் சம மாகில், அந்தத் தடங்க வொத்துநிற்கு மந்தத் தராசி னாவே போல், புந்திக் கிலேச மேயின்றிப் போதஞ் செவிதாம் வினைகள்கெடும், சந்திப் பதுவா மப்பொழுதே சத்திநி பாதந் தான்பிறத்தல். (எ)

சத்திநி பாதந் தான்பிறந்து சாற்று மந்தக் கரணங்கள், சுத்திய தாகி னவ்விடத்திற் றோன்று நான்கு சாதனமும்,

எத்திற் றனும் வேறென்று லெப்தா தெய்திற் றயினும் பின், குத்திர மாகிப் போமெனவே கொள்ளார் மேலோ ரீதன்றி. (௮)

சத்யா சத்ய வத்துவினைத் தகவே பிரித்துத் தானறி யில், கொத்தாய் மற்றை மும்மூன்றுங் கூட வுடன்வந் தவனையுறும், அத்தா லதுநீ யென்றுரைக்கு மமல வாக்கி யப்படியே, ஒத்தாற் பிரமந் தானேயே யுணருங் குருவி னரு ளாலே. (௯)

இந்த நான்கு சாதனமு மில்லா தவர்கட் கொருகா லும், அந்த ஞானம் வெளியாகா தங்கி நயனத் தொடு தோன்றிப், பந்த மறவே யுரைத்திடினும் பாழுக் கிறைத்த நீரொக்கும், முந்த நான்கு சாதனமு முத்தி யடைவோர்க் குறவேண்டும். (௧0)

பண்டித் தலத்தை யுழவாளர் பண்டி முகத்திற் கொழுப் பிணிக்கின், மண்டித் தடையற் றுழுமஃதின் மயக்க முடை யோர்க் கறிவருளின்; மிண்டிப் பயமு மறமும்விட்டு வேண் டும் படியே சரிக்குமெனக், கண்டித் திறத்தோர்க் குபதே சங் கழலார் ஞான சற்குருவே. (௧௧)

இந்நேர் நெறியிற் சாதனங்க ளிவைநான் கினும்வந் தெய்தியதேல், தன்னேர் குரவன் றனையடைந்து சாற்றுஞ் சீடா சாரமுறை, அந்நேர் பிசகா தேவல்புரிந் தருடன் மீதிற் சுரப்பளவும், பின்னே திரிந்து மவன் கொடுக்கப் பெறவே வேண்டும் விஞ்ஞானம். (௧௨)

ஞான மார்க்க மிருவகையாய் நவில்வர் விகங்கம் பிபீ லிகையென், றன வவையில் விகங்கமே யமல வேத முடிவத னில், ஞான மாகும் பிபீலிகையே நவிறந் திரத்தின் ஞான மாம், ஆன விகங்கத் துணராமற் றதனின் வழியே யுணர்ந் திடுவாய். (௧௩)

ஆசான் மாணுக் கன்னுடைய வதிகா ரங்க ளவை பார்த்தே, பேசா நிற்கும் விகங்கமதைப் பிரம மொன் றுமேமெய்பாய், மாசா றுலகம் பொய்யாக மாணுக் கன்ற னனுபவத்தில், தேசாய் விளங்கி யக்கணமே சிரத்தை பிறந்து திடமாக. (௧௪)

தோன்று முலக மெய்யாகிற் றோன்று மதிலே விடயங் கள், தோன்று மந்த விடயமதைத் தோன்ற வறிய வைம்பூ தம், தோன்று மிந்தி ரியந்தோன்றுந் தோன்று மந்தக் கர ணங்கள், தோன்றும் புருடன் காலபரந் தோன்றும் வியோ மம் பரந்தோன்றும். (௧௫)

உலக மெதினின் றுதித்திடுமென் றுன்னி நோக்கி னினைவதனில், இலக வுதிக்கு மெனநினைவு மெதினின் றுதிக்கு மெனநோக்கில், திலக வறிவு தனிலென்றே சேர வனைத்து மறிவானல், கலக மிடுதெத் துவமெல்லாங் கலங்கா வறிவா யேகரையும். (௧௬)

உலக மிலங்கும் வகையுண்டா யுதித்தின் பமதா யுரு நாமத், திலக விளங்கு மிவையைந்தி லியம்பு முன்மூன் றங் கிசமும், குலவு சொரூப சம்பந்தங் கூறும் பினிரண் டங்கிச மும், கலக மாயா சம்பந்தங் கருதி நோக்கிற் கற்பிதமே. ()

மூன்றங் கிசமு மதிட்டான மொழியும் பினிரண் டங்கி
சமும், ஆன்ற வதிலா ரோபிதமா மதனுற் சொரூபங் * கார
ணமாய்த்,தோன்று முலகு மசத்தாகுஞ் சொரூப மொன்றே
சத்தாகும், ஊன்றி நோக்கி லெக்காலு முளதே தோன்று
மிலதிலதே. (கஅ)

நாம ரூபந் தனைமெய்யாய் நாடு மிடத்தின் முப்பொரு
ளாம், நாம ரூபந் தனைப்பொய்யாய் நாடுமிடத்தி லொருபொ
ருளாம், நாம ரூபந் தனைமெய்யாய் நாடிற் சீவ னவனேயாம்,
நாம ரூபந் தனைப்பொய்யாய் நாடிற் பிரம மவனேயாம். ()

ஆடி யதனிற் றோன்றுநிழ லதுபோல் விகற்பந் தீர்ந்தறிவில்
கோடி விவித சகந் தோன்றுங் கொளுங்கா ரணகா ரியமின்றி
நாடி வேறு போற்பாய்த னுக மதத்தாற் றன்னிழலை
ஓடிப் பாயு மதுபோலென் றுரைப்பர் பிரம வாதிகளே. ()

ஒருவி கற்பங் களுமில்லா வொன்றும் பிரம மதினின்றே
ஒருவி கற்ப நினைவாலே யுலகு சீவ பரமாகும் [மூம்
ஒருவி னினைவை முப்பொருளு மொடுங்கு மதுவே முப்பா
ஒருவி கற்ப நினைவதனுக் குதிக்க வொடுங்க விடமதுவே.()

தனது மாயை தன்னாலே தனையே யனேக மாய்க்காணும்
தனது ஞானந் தன்னாலே தனையே யேக மாய்க்காணும்
தனது சத்தி யிவையிரண்டுஞ் சத்தி மானுந் தனையன்றித்
தனது சத்தி வேறாகா ததனாற் றானே தானிகழும். (உஉ)

* காரணம் - முதற்காரணம்.

என்று நிலையி லொருபடியா யிருந்து தனையே கண்டி
ருக்கச், சென்று நினைவிற் பரசீவ செகமாய் விரியு முன்னிலை
யில்,நின்று நினைவைத் தானெடுக்கி னேரே மூன்றுஞ் சென்
றொடுங்கு, மென்று கண்டோன் மூன்றும்பா ழிறந்த சொரூ
ப மேயன்றோ. (உ௩)

அடியு முடியு நடுவுமிலா வகண்ட வொளியா மொருத
னேயே, கடிய நினைவா மாயையினாற் கலங்கி வேறா யனேக
மாய்ப்,படிக மலையிற் கணங்களைப்போற் பார்த்த லெனவே
யதிட்டான, முடிவி றன்னைத் தான்கண்டே மோக மின்றிப்
பார்த்திருப்பன். (உ௪)

இந்த நெறியி லுணராதார்க் கியம்பும் பிபீலி கையினெ
றியை, வந்த வழிக்கும் போம்வழிக்கும் வாத மின்றி யொ
ழுங்காகப், பந்த மவையை நியதிகொடு பார்த்தே யொன்
றொன் றுபகற்றி,எந்தப் பொருணின் றதைக்கண்டே யெல்
லா மதுவா யுணர்ந்திடுக. (உ௫)

வந்த வாறு நெறியுரைக்கின் மாயை தோன்றும் பிரமத்தில்
அந்த மாயை தனிலீச னகில விடய மாய்நிகழும்
இந்த வான்மா மற்றவையி லேக தேச விடயமாம்
வந்த வாறே யொடுக்கிவிடில் வயங்கும் பிரம மேயென்றும்.

அந்தப் பிரமந் தனினின்றே யநிர்வாச் சியமாம் பிணை
தோன்றும், அந்தப் பிணையின் மாயைவரு மதனிற் பரதத்
துவமதனில், வந்தப் படியே வியோமமதில் வருங்கா லபர
மதினின்றே, தொந்தப் புருடன் புருடனிலே தோன்றும்
பகுதிபகுதியின் மான். (உ௭)

மதியி னகங்கா ரந்தோன்றி வகுத்த மூன்று குணமாகும்
அதிக சாத்து விதகுணத்தி லாகு மனஞா னேந்திரியம்
விதியா யிராச தகுணத்தில் வெளியாங் கரும விந்திரியம்
ஓதிய தமசு குணத்தினு லுண்டாந் தன்மாத் திரையைந்தும்.

அவையைப் பஞ்சீ கரிக்குமிடத் தாகு மைந்து மாபூதம்
இவைக ளிருபத் தெட்டுமுட னியம்பு மாயை பின்னையுமே
கவைசெப் முப்ப தாகுமிவை கண்டப் படியே தானொழுங்கில்
சிவையி னருளா னிபதிபணிற் சேரும் பிரமன் தானுக. (உ௬)

முப்ப தினையு நீங்கிநிற்க மொழியு மவத்தை பத்தாகச்
செப்பு நனவு கனவினுடன் சீவ சுழுத்தி பரநனவு
வெப்ப மகன்ற பரகனவு வியோமஞ் சிவசாக் கிரங்கனவு
ஒப்பு மிலது மூன்ரும்பா ழுண்மை யான குருவொன்றே. ()

(வேறு.)

நனவதனில் விசுவன்கன வினிற்றைசத னுகும்
நண்ணரிய சுழுத்தியினிற் பிராஞ்ஞன்பர நனவில்
கனவிராட் டன்கனவி லிரணியகர்ப் பனுமாங்
கருதரிய பரப்பாழி லவ்வியா கிருதன்
உனவரிய சிவகனவிற் சிற்சொலிதை விசுவம்
ஒடுங்கியிடுஞ் சிவகனவிற் பிரசாபத் தியனும்
வினவரிய பின்னையினிற் பொற்புவிசாந் தனுமாய்
விளம்பிடுவ ரபிமானி யவத்தையொன்ப தினுமே. ()

நனவதனிற் பூதஞ்சூக் குமபூத மறியும்
ஞானவிந்தி யங்கன்ம விந்திரிய மிவைகள்]

கனவதனின் மனமதிமற் றகங்கார மூன்று
கருத்தொடுங்குஞ் சுழுத்தியினிற் பகுதிபர நனவில்
அனபுருடன் பரகனவிற் காலபரம் வியோமம்
அதீதமதிற் சிவநனவிற் பரதத்துவ மந்தக்
கனவதனின் மாயையுப சாந்தமதிற் பின்னை
கண்டிவ்வொழுங் கினிலகற்றிற் காணுமந்த வீடே. ()

(வேறு.)

பிண்டந் தானய் நின்றறிவைப் பிறிக்கி லந்த வனுபவத்தில், அண்டந் தானய் நின்றிடுமற் றந்த வறிவைத் தான் பிறிக்கில், கண்ட விவைகட் குட்புறம்பாய்க் கலங்கா வறிவாய் நிகழுமிதை, உண்ட பொழுதே பொனிற்பணிக ளொன்ரும் போற்சித் தொன்றேயாம். (௩௩)

பூத நீங்கிற் பகுப்புப்போம் பொறிக ணீங்கிற் காட்சி போம், ஓதந் தக்க ரணம்போகி லுளவா தனைபோ மிருள் போகில், போதந் தோன்றும் புருடன்ருன் போகிற் சர்வஞ் ஞத்வாதி, போதம் போகும் காலபரம் போகி லவ்வா தனை போகும். (௩௪)

வந்த வியோம நீங்கியிடில் வாங்கு மிரண்டாம் பாழ்பரத்தின்
தொந்த நீங்கி லுலகம்போந் தோன்று மாயை தானீங்கில்
பந்த முறுமவ் வாதனைபோம் பகரவொண்ணுப் பினைநீங்கில்
அந்த மூன்ரும் பாழ்போகு மனைத்து மான சிவந்தோன்றும்.

ஏதே தகன்ற ததுமுன்ன மியற்றுந் தொழில்க டன்னிடத்தப், போதே யகன்றவ் வனுபவத்திற் போக்க வேண்டு

மேலாமகற்றி, ஈதே யுளமற் றவையெல்லா மில்லதென்றே
புணர்ந்தவையும், ஈதே யெனக்கண் டச்சிவத்தை யிடைவி
டாதே பார்த்திருப்பார். (௩௬)

நேரே நெறியி லடைவோர்க்கு நியதி நெறியி லடை-
வோர்க்கும், ஊரே தொன்றே யோரொருவர்க் கோரொன்
றதனிற் சம்மதமாம், ஆரே யெனினு மிவையிலொன்றி லா
சா னான்மா னுக்கனைத்தால், சாரே தொன்று மில்லாத
தனிவீ டேதா மாகுவரால். (௩௭)

அறையிவ் வொழுங்கு களிலொன்றி லாசா னான்மா
னுக்கனைவ்வக், கறைசெய் யைம்பூ தங்கண்முதற் கழறே
னாத பிணையிருப், இறையே யெனினும் வேறின்றி யெல்லாந்
தானா யேகண்ட, நிறைவோ ரறிவின் மகிழ்ச்சியினா னின்று
கூறு நிலைகேளாய். (௩௮)

நானே யென்று மெவ்விடத்து நன்றா யுண்டா யிருக்கு
கேன், நானே யென்று மெவ்விடத்து நன்றாய்த் தோன்றி
விளங்குகேன், நானே யென்று மெவ்விடத்து நன்றா யின்ப
மாய்நிகழ்கேன், நானே யென்று மெவ்விடத்து நன்றாய்
விளையா டாநிற்கேன். (௩௯)

உண்டா யென்று மெவ்விடத்து முளதா யிருத்தலென்
சத்தே, உண்டா யென்று மெவ்விடத்து முளதாய் விளங்க
லென்சித்தே, உண்டா யென்று மெவ்விடத்து முளதா மின்ப
பென்னின்பே, உண்டா பென்று மெவ்விடத்து முளதா
டென்னுள் யான்மகிழ்கேன். (௪௦)

இருந்தே தோன்றி யிடவேண்டு மெந்தப் பொருளே
யானாலும், இருந்தே தோன்றி யிடும்பொருளே யின்ப மாகி
யேநிகழும், இருந்தே தோன்று மெவ்விடத்து மென்று நிக
ழ்த லொருநானே, இருந்தே தோன்று மென்னிடத்தி லின்ப
மாயா னேமகிழ்கேன். (௪௧)

எனது சுயலீலையினாலே யென்னைத் தானே நானாவாய்
எனது சத்தி தன்னாலே யின்னா னன்னா னிதுவதுமற்
றெனது பிறர திதுவதுவென் றெண்ணி மான முடைத்தாகி
எனது கண்ணே யான்றானே யிருந்து விளையா டாநிற்கேன்.

எங்கும் விடய மாய்நிகழு மீச னா யங்கங்குத்
தங்கு முயிர்க ளவைநானாய்ச் சாற்றுஞ் சங்கற் பமுநானாய்
அங்கு நாம ரூபமதை யையஞ் செய்யு மனநானாய்
அங்குத் துணியு மதிநானா யபிமா னங்கா ரமுநானாய். (௪௨)

சித்த நானாய்ச் சத்தமுன்னாய்ச் செப்பும் கந்த மீறாக
ஒத்த விடய மைந்தினையு முணரு ஞானேந் தியநானாய்
சத்த முதலைந் தினையுணர்ந்து சாற்றும் வசனா திகள்செய்ய
வைத்த கருமேந் தியநானாய் வகுத்து விளையா டாநிற்கேன்.

உம்பர் நானாய் நரர்நானா யூர்வ நீரு றைவநானாய்
வெம்பு மிருகங் களுநானாய் விகங்க மொடுதா பரநானாய்
அம்பு நானாய்ப் புவிநானா யனலு நானாய் வளிநானாய்த்
தம்ப வாகா யமுநானாய்த் தானே விளையா டாநிற்கேன். ()

தந்தை நானாய்த் தாய்நானாய்த் தனையர் நானாய்த் தமர்
நானாய்ச், சிந்தை மகிழ்தா ரமுந்தவனுஞ் செப்பு தமையன்

றம்பியுடன், விந்தை புரிபூ டணநானாய் விடு தாதா பொருளானாய், புந்தி மகிழ்கூர் தலைநாளாய்ப் பொருந்தி விளையா டாநிற்கேன். (சக)

தோற்ற நானாய்த் திதிநானாய்த் துடைத்த னானாய்த் திரோபாவம், ஏற்ற மான வனுக்கிரக மிரண்டு நானா யிவை யைந்துள், சாற்ற லான தொழிலனைத்துந் தகவே யடக்கி யன்றுமுதல், தேற்ற மான சத்தியினாற் றிருந்த விளையா டாநிற்கேன். (சஎ)

தங்கத் தனந்த விதமாகித் தானே நிகழும் பணிதியெல் லாம், தங்கத் தினுக்கோர் காலையினுந் தான்வே றாகத் தோன்றாதின், பங்கற் றொளிரு மென்னிடத்திற் பலவாய் நிகழுஞ் சகமுழுதும், பங்கற் றொளிரும் யானென்றே பார்த்து விளையா டாநிற்கேன். (சஅ)

சத்தை யன்றி யொருபொருளுந் தானே யுண்டா யிருக்குமோ, சித்தை யன்றி யொருபொருளுந் தேஜ சுண்டாய் விளங்குமோ, மித்தை யான சகமுழுதும் விளங்கு மதினின் றதினாலே, எத்தை நோக்கி மகிழ்ந்திடினு மியானே யென்று மியான்மகிழ்கேன். (சகூ)

நித்த மாகி யேநிற்கி னிகழுங் கால * பரிச்சேதம்
ஒத்த பரிபூ ரணமாகி லோதுந் தேச பரிச்சேதம்
மத்த மான தேகமே யாகின் வத்து பரிச்சேதம் [கேன். ()
சித்த மாகி யிம்மூன் றுஞ் செல்லா யென்னுள் யான்மகிழ்

* பரிச்சேதம் - எல்லை.

சத்தை வேறான் றிலாமையினாற் சாதிபேத மதுமாயை
சித்தை விடவே றிலாமையினாற் செப்பும் விசாதி பேதமது
மித்தை நிரவ யவமாகின் வேறு வேறாஞ் சுவகதமும்
மித்தையான வென்னிடத்தின் மேவி விளையா டாநிற்கேன்.
என்னை யெனது நினைவினா லிதுவாய் நானா வாய்க்காண்கேன்
என்னை யெனது நினைவிலதி னேக மாய துவாய்க்காண்கேன்
என்னை யன்றி யொருபொருளு மிங்கு மங்கு மிலையதனால்
என்னை யிங்கு மங்குமா யானே கண்டு நான்மகிழ்கேன். ()
எல்லா நானா யன்றுமுத லிருந்து விளையா டாநிற்க [னை
எல்லாம் வேறென் றெண்ணியே யிருந்து மோக மடைந்தே
எல்லா முடைய வருட்சத்தி யிரங்கி மோக மறவீச
எல்லா நானாய்ப் பண்டைப்படி யிருந்து விளையா டாநிற்கேன்.

இதுவே துணிவென் றறியாதா ரென்று நீந்தா ரிடர்க்கடலை, இதுவே துணிவென் றறிந்தோர்க ளென்று நீந்தார் சுகக்கடலை, இதுவே வேத முரைப்பதுவு மீசன் முதலோ ரனுபவமும், இதுவே துணிவென் றங்கையினி லெடுப்பேன் மழுவைச் சத்தியமே. (ருச)

இந்த ஞான மகிழ்ச்சியுளோர்க் கியம்பு ஞான சரிதைப்படி, அந்த வூழை நின்றிடுமற் றவைக ளெல்லா மகன்றிடுமால், வந்த தேவர் மானிடர்க்கு மாதர் முதலோர் சங்கமில்லா, அந்த வூழை நின்றிடல்போ லாமென் றறைவோர் கற்றுணர்ந்தோர். (ருரு)

குலத்தை யுடையோர் தங்களுக்குக் குலாசா ரத்தின் வழிநிற்கும், நலத்தை யுடைய சமயிகட்கு நவிற்று நெறியே

தானிற்கும், பலத்தை யுடைய ஞானிகட்குப் பகரும் படியே
தானிற்கும், வலத்தை யுடைய வூழென்றே வகுத்தே யுரை
ப்ப ருயர்ந்தோரே. (௫௬)

விடய மீதி * லுபரதியு மேவு முயிர்மே னனியருளும்,
அடையு மாசான் மேலன்பு மந்தப் பிரம ஞானமுமே, தடை
யே யின்றி யிவைநான்கோர் தனுவா யுடையோர் தமைஞா
னம், உடையோ ரென்ப ரல்லாரை யுரைப்பர் சோர ஞானி
யென்றே. (௫௭)

ஆசா ரங்க ளவையில்லா வசட ரிடத்தில் விஞ்ஞானம்,
தேசாய் விளங்கா தபரமதுஞ் சிறப்பே யின்றிச் சண்டாளர்,
மாசார் பாண்டந் தனிலுறையும் வான்கங் கையினீ ரினினி
ழிவாம், ஏதா கிலும்யோக் கியத்தானத் திருந்தாற் பிரகா
சத்தையுறும். (௫௮)

கான்ற சோற்றின் விடயமதைக் கண்டு முனங்கை விடு
த்தொழிந்தே, ஆன்ற வாசா னடிபரவி யமல வேத நெறி
சென்று, தோன்ற வனுபூ தியிற்பரம சுகத்தை யடைந்தோர்
பினும்பேய்த்தேர், போன்ற விடய மேவிடுமோ பொருந்தி
லவர்ஞா னியையொக்கும். (௫௯)

இயம நியமத் துடையரா யெழிலார் ஞான யோகராய்,
உயர்நற் குருவி னருளாலே யோரஞ் ஞான நிவிர்த்தியையும்,
சுயசித் தாந்த வாதியையுந் தோன்று மனுபூ தியிலடைந்
தோர், பயனில் விடயந் தனைவிரும்பார் பற்று யுழலு மற்றை
யரே. (௬௦)

* உபரதி - வெறுப்பு.

மனன சமாதி யுடையோர்க்கு வகுத்த வியம நியமமு
மில், சனன மரண வித்தான தகுநீ டிருளு நிவிர்த்தியுமில்,
கனநற் பரமா னந்தமதுங் கைகூ டாது தான்வாளா, மனன
மதிலே மமிழ்வெய்தி வசனஞ் செயுமுன் படிமயங்கும். (௬௧)

ஆந்த ரங்கத் தொருவனையோ ரறிவை யொருத்தி தான்
புணரும், அந்த வகையின் வெளியாகு மறிவை வடிவி லனு
போலப், பந்த மறுதத் துவமுணர்தல் பரமாந் தரங்க மானு
லும், தொந்த மகன்ற வகைதோன்றுஞ் சொல்லா னடை
யாற் பாவனையால். (௬௨)

மருளை யுடைய பித்தனையு மருளில் லாத சுத்தனையும்,
மருளை யிலரே துணிவாக மதிக்கு மதுபோ லிதன்றே, தெ
ருளை யுடைய ஞானியையுந் தெருளில் லாவஞ் ஞானியை
யும், தெருளை யுடையோ ரேதுணிவாய்த் தேரு மவர்சொன்
னடையினுமே. (௬௩)

தத்து வங்க ளெழுநான்குஞ் சாற்று மாயை தானிவை
யின், கொத்து களைப்பார்த் தறவீசிக் கூறு மூன்றும் பாழ்க
டந்து, தொத்து மற்றொன் றில்லாத சுவையா னந்தப் பூவை
யையே, அத்து விதமாய்த் தினம்புணர்வோ ரழியும் போகம்
வேண்டிடுமோ. (௬௪)

யோக மதனி லுறுபயனை யுவர்த்தே ஞான நெறிமேவி,
ஏக மெனுமப் பிரபபத மெய்தி யாரு டம்பிறந்தோர், தேக
வடிவா யேநின்று சிந்தித் தனுசிந் திக்கிலுள, போக மதனை
மேவிடுமோ பொருந்தி லூர்ப்பன் றியையொக்கும். (௬௫)

அலைவை யிறந்த விடத்தந்த வானந் தம்மற் றவ்வின்பம், அலைவை யுடைய விடத்தென்ற லறியா மையினா லெவ்விடத்தும், அலைவை யிறந்த விடத்தன்றி யானந் தஞ்சற் றும்முதியா, தலைவை யுடைய விடத் * தரந்தை யென்றே யறிஞ ரலையாரே. (௬௬)

சுணங்கன் றனது ரசமிதென்றே தோன்ற வறியா தெலும்பின்கண், இணங்கி மகிழு மதினின்ப மெய்தும் விழிகாணுதென்போல், பிணங்க ளெல்லாஞ் சுகமென்றே பேணிப் போகந் தனைவிரும்பும், குணங்கொள் ஞானி யொருவனுமே கொள்ளா னின்புண் டெனப்போகம். (௬௭)

உள்ள பொருட்கே யின்பென்று முளதா மென்று மில்லாத, கள்ள முடைய போகத்திற் காணுஞ் சுகமே தின்பென்றே, உள்ள மகிழு மசத்தரெலா முணர்ந்த ஞானி யொருவனுமே, பொள்ள லுடைய போகத்தைப் பொருந்தான் பொய்யா தலினாலே. (௬௮)

ஊன தாகி நிற்போர்க்கே யுலக னென்று பேருடைத்தாம்
ஆன வூனி தனக்கறிவா னந்தந் தோன்று மோவஃதின்
ஞான மாகி நிற்போர்க்கே ஞானி யென்று பேருடைத்தாம்
ஆன ஞானி தனக்கிந்த வகில வின்பந் தோன்றாதே. (௬௯)

ஏக தேச தேகமதா யிருந்தே யறிவா னந்தமதை
ஏக போகஞ் செயக்கூடா ததுபோற் சொரூப ஞானிக்கும்
ஏக தேச வின்பத்தை யெங்கும் பூர்ண மாயிருந்தே
ஏக போகஞ் செயக்கூடா தீன முடைபோர் கூடுமென்பார்.

* அரந்தை - துன்பம்.

எங்கெங் கிருந்தெய் திடுமின்ப மெழில்வீட் டின்ப மெனவேகண், டங்கங் கருந்து வோமென்னி லறிஞர் கூறு முறையன்றே, இங்கங் கென்றில் லாவின்ப மெய்தி னோர்கட் கொருகாலும், இங்கங் கென்றே தோன்றிடுமோ வென்றும் * புரண மியல்பானால். (௭௧)

பங்கே தொன்று மில்லாத பரமா யெங்கு நிற்கினுமுன், இங்கே நின்ற வாதனைக ளிருக்கு மெனின்முன் சாதகத்தில், தங்கே தொன்று மில்லாமற் சரித்த தாகி லதேநிற்கும், இங்கே யுறைந்த பாண்டத்தி லிலுப்பைப் பூவின் மணமுண்டோ.

இயம நியம மியற்றாம லெழிலார் நிட்டை யடைவோர்க்குச், சுயநற் சொரூபா நந்தமதுந் தோன்றா திருளு மாறாது, பயந்த பரம மடைந்தவர்போற் பாவித் துளத்திற் பினுமிந்தக், கயவர்க் குரித்தாம் போகத்தைக் கருதி யிருந்துந் தொடர்ச்சியென்பர். (௭௩)

தனதென் றுரைக்கு மவையெல்லாந் தள்ளி யினிமேற் றனதென்னாக், கனவவ் வறிவு தானாகக் கண்டா னந்த மடைந்தோர்க்கு, மனதில் வருந்து மவையெல்லாம் வந்து வருந்தா துடலினையே, தினமும் வருந்தி விடப்படாச் செய்கை யதுவே வாதனையாம். (௭௪)

உடந்தை யான வுடன்முதலை யுயிர்க்கு வேறு கூறாக்கிக், கடந்த சிவமே தானாகக் கண்டு தெளிந்தோர்க் குடன்முன்னாத், துடர்ந்த போகங் கலங்கியிடுந் துடர்ந்தே நிற்கிற்

* புரணம் - பரிபூரணம்.

றேறினதில், கடைந்த தயிருங் கடையாத கட்டித் தயிருந் தோன்றிடுமே. (எரு)

ஆகு வுறையுங் கட்டியிதென் றறியப் போமோ வெனி லந்த, ஆகு வுறைதற் கானதிலே யையந் தோன்று மது போல, ஆகு மொழியை யுடையோர்க ளையந் தோன்று ஞானமதற், காகும் விடய முடையோர்க ளையந் தோன்று துணர்ந்தோர்க்கே. (எசு)

அகத்தி லுளதே புறத்துண்டா மகத்தில் லாதே புறத் தில்லை, சகத்தி லுள்ளோ ரோதிடுமித் தகைமை யென்ற மதுபோலத், தகர்த்திவ் விடய மனுபவமாய்த் தனையே கண் டோர் புறத்துறினுந், தகர்த்த படியே நின்றுவிடுஞ் சாரா திதயத் துளபடியே. (எஎ)

போட வேண்டும் புடமெல்லாம் போட்டுத் தங்க மாகினதில்
கேடதான களிப்பென்றுங் கிட்டா தஃதி னியதிபணிச்
சேட மான சிவமாகித் தினமு மதுவாய் நின்றிடுவோர்க்
கிட தான மாயை யென்று மிலதே யாகிற் போய்விடுமால்.()

உலகத் துளவெப் பொருள்களையு முளலக் கணங்கொ ண் டிஃதிதென், றிலகக் குணிக்க லாமஃதி னில்லா மாயை யில்லெனவே, விலகி யிதனுக் கதிட்டான மெய்யாம் பிரம மானோரைக், குலவு முணர்வு சரிதைகொண்டே குணிக்கு மாயை யொழிந்தோரே. (எகூ)

பிணிக ளொழுங்கி லாயுமற்றைப் பேசுந் தெய்வி கத் தாயும், தணியி லுடலிற் சுகப்பிறந்து தணிந்து தோன்று

மதுபோல, எணிய வெணியாங் கெவ்விதத்து மெய்தி மகிழ்ந்தோர் தமதறிவில், கணம தேனும் விடயமதிற் கலங்கா தறிவாய்த் தணிந்திருக்கும். (அ0)

எறியிற் கதிரோன் சாளரத்தி லிருந்து தோன்றும் பூத வணு, அறிவிட் டெறியும் பேரொளியி லஃது தோன்று ததுபோல, அறிவிற் றோன்று முலகெனினு மகண்டா கார வறிவதனில், செறியத் தோன்றுச் சிற்றறிவிற் செகம்போல் விளங்கி யிடுமென்றே. (அக)

தரையு ளோர்கண் மிகவருந்தித் தரினு முடையூ ணிவையன்றிப், புரையில் லோர்கண் மற்றொன்றைப் பொருந்த நினையா ரென்போலும், வரைவி லோர்கண் மிகவருந்தி வாங்கிப் பொருந்தி மயங்கியிடும், கரையில் கருமந் தன்னாலே கைவிட் டொழிந்த ஞானிகளே. (அஉ)

உடலைக் குறித்தோ பாலருந்த லூரைக் குறித்தோ வவரவர்க்கே, * நடலை யுலகை யொழிந்தந்த நாட்டம் பிறந் தவ் வானந்தக், கடலை யமிழ்ந்த லெனிலந்தக் கடலி லமிழ்ந்து மன்னோரைக், கடலை மண்டைக் கொண்டோரைக் காணு மதுபோற் றோன்றிடுமே. (அங)

கனியும் பாலுஞ் சருக்கரையுங் கலந்த வன்ன நிரம் பவே, அனிசம் புசிப்போர் நீர்க்கூழை யருந்த நினைக்கு மோவஃதின், இனிய குருவி னருளாலே யிருளு நீங்கி யான

* நடலை - பொய்.

ந்தம், நனியு முடையோர் விடையமதை நணுகார் நணுகி
னகைக்கிடமே. (அச)

ஞான முடையோர்க் கேதுறினு நணுகா குற்ற மென
த்துறவோர், ஊன மனையோ ருரைத்திடின்மற் றென்றே
குற்ற மனையுடையோர்க், கினமுடைய துறவியர்க்கே யிரண்
டாங் குற்றம் பரப்பிரட்டும், ஆன துறவி லிழிவுமென வறையு
மகன்ற பெரியோரே. (அரு)

அபர ஞான முபர்குருவா லையந் திரிவு மறக்கேட்டு
விபர மாக வந்நெறியின் மேவிப் பூத மாத்திரமே
சபல மாக நீங்கிடத்திற் சகத்தி லொன்றும் வேண்டாது[ம்.
கபடஞான முடையோரே கண்டோ மெனும்போ கத்துமுறு

அந்த முகத்தின் புறவோர்க ளழியும் போக மின்
பென்றே, இந்த முகத்திற் றிரும்பார்க ளென்று மீன ஞா
னியர்கள், அந்த முகத்தின் புற்றோரி னறையுஞ் சொன்
மாத் திரமாகி, இந்த முகத்திப் போகமதை யின்பென் றழு
ந்து மெப்போதும். (அஎ)

போகத் துறைவோன் றன்மனையைப் பொருந்திப் பிற
ர்க்கீந் திடுவ துண்டோ, ஏகத் துறைவோன் றன்மனையை
யிதய மொத்துப் பிறர்தமக்குச், சோகத் திறனும் போகத்
தைச் சுகமென் றியு மோவியின், மோகத் துறைவோ ரகன்
றோர்கண் மொழிவ ரவரைப் * பதித ரென்றே. (அஅ)

* பதிதர் - குலம் சமய முதலிய வொழுக்கத்திற் றவறினோர்.

இடை முன் னீறி லகண்டபரத் தேக மாகி யானந்தம்
உடைய வறிஞர் தமக்கிச்சா வூழே சற்று மிலவாகும்
விடய மதனில் விருப்பமாய் மேவி யூழூ ழென்றிடுவர்
கடையி லியம தூதர்களாற் கலங்கி யூழூ ழென்றிடுவர். ()

இதுவே நான்கு சாதனமு மியல்பா யுடையோ ரெய்து
நெறி, இதுவே பென்று மாறாத விருளின் றிமிரைத் தான
றுக்கும், இதுவே ஞானா னந்தரசம் ரமிக்கச் செய்யும் விஞ்
ஞானம், இதுவே யுனக்கு முறுதியென விசைத்தா ளனை
யா ளருளுமையே. (கூ0)

இந்த நெறியில் விகங்கமதை யெய்தி யானு மவளருளால்
பந்த மகன்று பரவெளியைப் பார்த்தே னனைத்துந் தானாகி
அந்த நடுமுன் மூன்று மில்லா வகண்டா கார வடிவாகித்
தொந்த மொன்று மிலதாகிச் சுயமாய் விளங்கி யிருந்ததுவே.

(வேறு.)

நிமலமாம் பிரம வனுபவ முரைக்கே னின்றது சிரு
ட்டிமுன் னுனைப், நிமலமா மெனது நிலையினி னின்றே நினை
வெனு மாயையிற் பாய்ந்து, நிமலமாம் பரமா வுயிர்களா யுல
காய் நிலையது போலவே விரிந்து, நிமலமா மென்க ணப்படி
யொடுங்கி நின்றிடு வேனிது நிசமே. (கூஉ)

அலைவில்சிற் சொரூப மஃதுமல் லாதா யதைவிட வேறு
மல் லாதாய், அலைவுசெய் யஞ்ஞா னத்திசை சத்தா யஃத
கன் றிடும்பொழு தசத்தாய், அலைவின்றித் தேறின் முக்

காணு மிலதா யனாதியா யனிர்வச னமதாய், அலைவுறு மாயை யுடையமா யாவி யானேநா னாகிய சோகம். (௬௩)

பரசொரூ பத்துக் கபினமும் பினமும் பகர்பிற பின் னமு மலதாய், நிரவய மலதாய்ச் சாவய மலதாய் நிரவய சாவய மலதாய்த், திரசத்தை யசத்தைச் சதசத்தை யலதா ய்ச் செப்பிய வனிர்வச னமதாய்ப், பரபிர கிருதி தமசெனு மகிமை பண்டையி லுடையவிச் சோகம். (௬௪)

எனைமறைப் பறைச்சி தீண்டியு மகத்தி லிருளிறந் தும் மொளி பிறந்தும், பினைநனி மாயை தூரத்தி யாயும் பிரவஞ்ச மருந்தியு மிவையின், உனிநின்று பார்க்கிற் பஞ்சகு தகமு முண்டெனக் கேயிவை தீரா, துனிநின்று பார்க்கி னிவை கட்கா ளானே னொருவிருத் தாசல மடைந்தே. (௬௫)

என்னையே தோன்று வகைகொலை புரிந்து மினிபதோர் ஞானமா ணிக்கந், தன்னையே களவு புரிந்துமற் றதன்மேற் றவிர்ந்திடா மயக்கத்தைக் கொண்டும், பின்னையு மதிலே காமத்தைப் பெற்றும் பேச்சிறந் ததுவென வுரைத்தும், இன்ன வைம்பாத கங்கட்கா ளானே னெழில்விருத் தாசல மடைந்தே. (௬௬)

இத்தகை சூத கங்கள்பா தகங்க ளெய்தியு மிடமுதற் பற்றும், ஒத்தவிவ் வுடலிந் தியங்கர ணங்க ளொன்றுந்தாக் கறவெட்ட வெளியில், வைத்தெனைக் கண்டு பாழ்செய்த தந்தோ மலையையே நம்பியு முலகில், இத்தனை கொடுமை யுடையவித் தலந்தா னெனக்கென்றே யிருந்ததோ வறி யேன். (௬௭)

(வேறு.)

விருத்தகிரி வடிவான விறைபவனும் வாழ்க
வினையனேற் கருள்விருத்த வம்பிகையும் வாழ்க
கருத்திலுற வெனக்கருளும் பிரணவமும் வாழ்க
காரணியை யடையுமடி யாருநனி வாழ்க
திருத்தமுடன் றலமுமிகச் சிறப்பதாய் வாழ்க
சேர்ந்துறையு மியாவர்களுஞ் செல்வமுடன் வாழ்க
இருத்தியெனை யுமையருள யானுணர்ந்த படியே
எல்லோரு முணர்ந்துவா டுதலறவே வாழ்க. (௬௮)

பாயிரம் உட்பட ௧௦௧.

விஞ்ஞானசாரம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நான்காவது

அத்துவிதவுண்மை.

பாயிரம்.

[அழந்துப்பிள்ளையார் துதி.]

பொங்கர வதுவு மிந்தும் புரிசடை யதனிற் சேர்த்தி
அங்கரந் தனிலி டத்தி லழகிய மானை யேந்தும்
சங்கரன் சேயெம் பாசந் தகர்த்தைந்து மொருங்க றுக்க
ஐங்கரன் கொண்ட வாழத் தையனை வணக்கஞ் செய்வாம்.

[பெரியநாயகியார் துதி.]

ஆண்ட குருவே கண்மணியே யருளே நீநா னென்றுருகப்
பூண்ட வடிவை யென்னுடைய புந்தி யதனு ணின்றுணர்த்தி
ஈண்டப் படியே யென்னுவி லிருந்து முரைக்க வேண்டிடுநீ
நீண்ட மாலு மயன்போற்று நிமல விருத்த நாயகியே. (உ)

பாயிரம் முற்றிற்று.

நூல்.

மேலாஞ் சதுட்ட சாதனங்கண் மேவி நிறைந்த பேர்க்குரைக்கின், மேலா மதுநா மெனத்திடமாய் விளங்கு மவையில் லாதவர்க்கு, மேலாம் பரமன் மான்மழுவாய் விளங்கி யுரைத்தும் விளங்காது, மேலாஞ் சாத னங்கள்வர மேவ வேண்டுஞ் சாதுசங்கம். (க)

உண்டாய்த் தோன்றி ரமித்திடுத லொருநம் வடிவே யுருநாமம், கண்டே யிடன்மாத் திரமல்லாற் கருதிப் பார்க்கின் வேறில்லை, பண்டே முதலித் தகவாகும் பலவாய்க் காணன் மைத்திரிவால், விண்டாற் றிரிவை யேகமாய் விளங்கு நமது வடிவமே. (உ)

எந்தச் சத்தி லசத்தாகு மிந்த வுலகு சத்தாகும்
எந்தச் சித்தி லசித்தாகு மிந்த வுலகந் தான்விளங்கும்
எந்த வின்பிற் றுன்பாகு மிந்த வுலக மின்பாகும்
அந்தச் சச்சி தானந்த மதுவே நமது வடிவாகும்.

எல்லா நாமே யெனவறிந்தா லெஃதை நினைவா னினைத்திடுதல், சொல்லா லெஃதை யுரைத்திடுத றொழிலா லெஃதைச் செய்திடுதல், நில்லா வுலகை வேறெனவே நினைத லுரைத்த றொழில்புரிதல், நல்லா ரனைத்து நாமெனவே நாடா ரவையி னென்றையுமே. (ச)

நானா வாகத் தோன்றியிடு நாமரூப மிவையனைத்தும்
நானா வல்ல வொருநாமே நாடி மகிழுஞ் சித்திரங்கள்
தானுஞ் சித்தா காசத்திற் றன்னைத் தானே தான்றுனே[தல்.
தானுங் கருவி யினில்வரைந்து தானே நோக்கி மகிழ்ந்திடு.

தங்கந் தானே பணிதியாய்ச் சாற்றும் விதமாய் விளங்குதலின், அங்க முதலாஞ் சகங்களா யறிவே விளங்கு மயலில்லை, இங்கங் கென்றே பங்கொன்று மில்லை யகண்ட வறிவொன்றே, துங்க வறிவு தோன்றளவுந் தோன்று நானாவிதரூபம். (ரு)

இன்னா னன்னா னிதுவதுவென் றியம்பு முலகம் வேற
ன்று, தன்னானந்த லீலையினாற் றன்னைத் தானே தன்னிடத்
தில், அன்னா னின்னா னதுவிதுவென் றனந்த விதமாய்த்
தான்பகுத்தே, உன்னா நின்று தானடிக்கு மொருகூத் தென
வே யியம்புவரால். (௭)

தங்க மொன்றே பணிதிகளிற் சாற்றும் விதங்கள் வெ
வ்வேறு, தங்க விலக்க ணமுமன்று தங்கம் விடவும் வேற
ன்று, தங்க மழியாப் பணியழியிற் சாற்று மிந்தத் தகைமை
போல், எங்கு நிறைசித் தாநம்பி விலகு மிந்த வுலகமே. (௮)

தானுண் டாகி லுலகுண்டாந் தானுண் டாகி லுயிருண்
டாந், தானுண் டாகிற் பரமுண்டாந் தானுண் டாகில் வீடுண்
டாந், தானுண் டாகிற் பஞ்சதொழிற் றானுண் டாகுந் தனை
யன்றித், தானுண் டோமற் றவையதனாற் றானே யனைத்
தும் வேறில்லை. (௯)

மந்த விருளிற் கயிற்றரவின் மாறு பாடாய்த் தோன்று
தல்போல், இந்த வுலகு முயிர்களுமவ் வீசன் றானு முயிர
லடையும், பந்தம் வீடு மீசன்செய் பஞ்ச கிருத்தி யங்களுமே,
அந்த நமது சொரூபத்தி லாரோ பிதமாய் நின்றிலகும். (௰)

அனந்த விதமாங் கீற்றையுடைத் தாகுஞ் சிலையொன்
றதைப்பார்க்கின், அனந்த விதமாய்த் தோன்றியிடு மந்தக்
கீற்றுஞ் சிலையொன்றே, அனந்த முடைய நம்மிடத்தி லகில
மந்தத் தகைமைபோல், அனந்த விதமாய்த் தோன்றியிடு
மறிவே யன்றி வேறில்லை. (௧௧)

மையே மிகுநித் திரைமோக மயக்கிற் கனவைக் கன
வுதனில், பொய்யே யெனத்தோன் றாதவர்க்கே புகல வேண்
டு நனவுணர்ந்தோர், மெய்யே போலத் தோன்றிநனி விளங்
குஞ் சகஞ்சற் குருவன்றிப், பொய்யே யெனத்திட் டம
தாகப் பொருந்தத் தோன்றா தொருகாலும். (௧௨)

கனவி னனவே யுணர்ந்துயர்ந்தோர் கனவென் றொரு
வற் குரைத்திடினும், கனவி தெனவே காணாது காணுந்
தனக்கென் றறிவுதிக்கின், வினவி லதுபோ னனவையுந்தம்
விகற்ப மெனவே யுரைத்திடினும், நினைவி னிசமாய்க் கொ
ள்ளாது நிசமாந் தனக்கென் றறிவுதிக்கில். (௧௩)

கனவைக் கனவென் றுணர்ந்தவனைக் கனவி னீயா ரெ
னவொருவன், வினவி லவனு நனவதனில் விளங்குந் தனை
யே யுரைப்பனதில், நனவை நினைவென் றுணர்ந்தவனை நனவி
னீயா ரெனவொருவன், வினவி லவனு மகண்டமதாய் விள
ங்கும் பிரம மேயென்பன். (௧௪)

நனவிற் றானோ ரிடத்திருக்க நவினித் திரையின் மோ
கத்தால், கனவிற் றேசாந் தரமுதலாய்க் காணு மனேகவித
மஃதின், வினவி னாமு மகண்டமதாய் விளங்கி யசையா திரு
ந்திடவே, கனவிம் மாயை தனில்விதமாய்க் காணுந் தேசாந்
தரமுதலாய். (௧௫)

கனவிற் றோன்றும் பொருளெல்லாங் கனவிற் கனவெ
ன் றுணர்ந்தக்கால், நனவில் விவகா ரந்தோன்று நவிற்று
மிந்தத் தகைமைபோல், நனவிற் றோன்றுஞ் சகமனைத்து

நமது சங்கற் பம்மெனவே, நனவிற் றோன்றி யிடுங்காலை நமது சொரூபந் தோன்றியிடும். (கசு)

மனத்திற் கனவிற் கனவெனவே மதிக்கி னந்த விவகாரத், தனத்த முறினுங் கலக்கமுறு னதிக முறினு மகிழ்ச்சியுறுன், மனத்தி னனவில் விவகார மயங்கி நீங்கா திருப்ப னதின், கனத்த சகஞ்சங் கற்பமெனக் கண்டாற் றனைநீங் காதிருப்பார். (கஎ)

சிங்கா தனத்தில் வீற்றிருக்குள், சிறப்பா ரரசுங் கனவடைந்து, மங்காப் புலைத்தன் மையைமேவி வருந்து வோன்றன் னனவுணரின், அங்காஞ் சோக மோகமெலா மந்தக் கணமே நீங்குமதின், இங்காஞ் சிவத் துவமோக மிரியுந் தனைத்தேர்ந் தக்கணமே. (கஅ)

கனவைக் கனவென் றுணர்ந்தந்தக் கனவி னனவை நோக்கிடினக், கனவை யொழிந்த வக்கணமே காணு நனவில் விழிக்குமதின், நனவைச் சங்கற் பமென்றுணர்ந்து நனவிற் றனையே நோக்கியிடின், நனவை யொழிந்த வக்கணமே நமது சொரூபத் தேவிழிக்கும். (கசூ)

கனவை யொழிந்து நனவதனைக் கண்டார் நனவி னின்றுபினக், சனவை நோக்கி யிடின்முன்னங் கண்ட படியே தோன்றுமதில், நனவை யொழிந்து தன்சொருப நன்று யுணர்ந்தோ ரதினின்று, நனவை நோக்கி நினைவுகொடு நாடின் முனம்போற் றோன்றியிடும். (உ0)

உறக்க மோக மதிற்கனவி லுலக முயிர்கள் விவகாரம், சிறக்கு மெய்போற் றோன்றியதைத் தேரிற் பொய்யாய்

விடுமஃதின், மறக்கு மாயா மோகமதின் மாசார் பந்தம் விடதெனப், பிறக்கு மவைக டமைத்தேரிற் பேசும் பொய்யாய்ப் போய்விடுமால். (உக)

ஒருவ னுளதா கையிற்கனவு முண்டா முறக்க மோகமதின், ஒருவ னிலதா கையிற்கனவு மொருகா லையினு மிலதாகும், சொருப நமதுண் டாகையினாற் றோன்று நானு வித சகம், சொருப மிலதே லிலையதனாற் றோன்று மனைத்துஞ் சொரூபமே. (உஉ)

படிகத் தடுத்த நிறங்களதிற் பத்தி பாயு மந்நிறமாய்ப், படிக மாகி நீங்கினதிற் பகரு மிந்தத் தகைமைபோன், முடிவி னமது சொரூபத்தின் மோகஞ் செயுமா யையிற்றோன்றும், முடிவில் பந்தம் விடதுமின் மொழியு மாயை யென்பதுமில். (உங)

பழுதை யதனிற் றோன்றியிடும் பாம்பை யுள்ள படி நோக்கில், பழுதை யாயே தோன்றியிடும் பாம்பு மதுவாய் விடுமஃதின், பழுதில் சிவத்திற் றோன்றியிடும் பன்மை யுலகை நோக்கியிடின், பழுதில் சிவமே யாய்த்தோன்றும் பன்மை யுலகு மதுவாய்ப்போம். (உச)

தோன்றி விளங்கும் பொருளெல்லாந் தொல்வே தாந்த விசாரணையில், ஊன்றி நோக்கி யனுதினமும் யூக மதனிற் பரிசயித்தால், தோன்றி விளங்கு மறிவொன்றே சொன்மாத் திரமாய் விடுமுலகம், ஊன்றி நோக்கா தவர்கட்கே யுளது போலத் தோன்றியிடும். (உரு)

ஏக மாகி நின்மலமா யிருக்கு நமக்கிப் பந்தமெனும், மோகம் வந்த தேதென்று முன்பின் பாரா திப்பந்தம், போகவழி யேதென நாடிப் பொருந்தும் வேத விசாரணையால், யூக மதனிற் சிதைக்கினதி னுள்ள வியல்பு பின்றோன்றும்.

பரவை தானே யோரலையிற் பலவாய் விளங்கு மோரலையில், பரவை நீங்கி யொன்றாகிப் பழைய படியே விளங்குமதின், பரவுஞ் சொரூபஞ் சங்கற்ப பகுதி யதனிற் பலவாகிப், பரவு மசங்கற் பத்தொன்றாய்ப் பழைய படியே விளங்கியிடும். (உஎ)

கடங்க டமது காரணத்தைக் காட்டி டாது முன்விளங்கும், படங்க டாமு மப்படியே பகர்கா ரணமு நீங்காது, சடங்க ளாகு மிச்சகமும் தான்முன் விளங்குங் காரணமாம், இடங்கொள் சொரூபத் தையுங்காட்டா திருக்கு மதைவிட்டகலாதே. (உஅ)

மரத்தை நோக்கின் மதகரியு மறைந்து விளங்கு மதை நோக்கின், மரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கும் வாறுபோலச் சகமுழுதும், பரத்தை நோக்கி னதின்மறைந்து பரமாய் விளங்குஞ் சகநோக்கில், பரத்தை மறைத்துத் தான்விளங்கும் பரமே யனைத்து மாதலினால். (உகூ)

நாகந் துதிக்கை தனைநோக்கி னாசி கரமுந் தோன்றியிடும்
நாக நயனந் தனைநோக்கி னயனஞ் செவியுந் தோன்றியிடும்
ஏக கருவி பார்த்தபடி யிரண்டு விதமும் விளங்குமதின்
ஏக பரமும் பார்த்தபடி யிலகு முலகுஞ் சித்ததுமாய். (௩௰)

ஊனும் போக மெமதென்றே யுன்னல் விசார மிலாமையினால், நீநா னவைக ளிவைகளென நிலைபோல் விளங்கி யிடுமிந்த, நானா விதமாஞ் சகமுழுது நாமே யன்றி வேறில்லை, தானாய் நோக்கிற் றானாகுஞ் சகமாய் நோக்கிற் சகமாகும். ()

மாயை யெனுமிவ் வுரைக்கருத்த மதிக்கின் யாதொன்றிலாததுவே, மாயை யெனவிப் படியிருக்க மதிப்ப ரதனையிருவகையாய், மாயை மெய்யென் றுரைத்திடுவர் மயக்கப் பட்டுத் தனைமறந்தோர், மாயை பொய்யென் றுரைத்திடுவர் மயக்க நீங்கித் தனையறிந்தோர். (௩உ)

நாம ரூபந் தனைநோக்கி நாடன் மனமும் புறமுகமும், நாம ரூபந் தனைநீக்கி நாட லறிவு முண்முகமும், நாம ரூபத் தெவ்வளவு நாட்டஞ் சொரூபந் தோன்றாது, நாம ரூப நாட்டம்விடி னமது சொரூபந் தோன்றியிடும். (௩௩)

அரைய குமாரன் புலையருட னணுகி மறந்து மொருவரால், அரைய குமார னெனவறியி லஃதெப் போது மறவாதின், தரையி லாசா னெழுந்தருளித் தனைப்பார்த் ததுநீ யெனவுரைக்கின், புரையி லதுவா மூவவத்தை பொருந்தும் பொழுது மறவானால். (௩ச)

படியிற் பொருளின் மெய்யொன்று படிறொன் றிந்த விருவகையும், முடிவின் மெய்பொய் யறிந்திடலா மொழியுமிந்தத் தகைமைபோல், கொடிய வுலகை மெய்யெனவே கூறு மதையு மறிந்திடலாம், முடிவிற் சகம்பொய் யேயாகு முத்தி யொன்றே மெய்யாகும். (௩ரு)

அகிலந் தோன்றும் பொழுதுமறைந் ததிட்டா னம
தாய் விளங்கியிடும், அகில நீங்கிற் றான்விளங்கு மந்தச் சச்சி
தானந்தம், அகிலந் தோன்றும் பொழுதுமறைந் ததுதோன்
றுதல்போ லதுதோன்றில், அகிலந் தோன்றா ததனின்ம
றைந் ததனா லகில மசத்தாமே. (௩௬)

முத்தி யாதோ வெனவெண்ணி முயங்க வேண்டா
மிஃதறுதி, முத்தி யுளதேற் பந்தமுண்டா முத்தி யொருகா
லையுமில்லை, முத்தி தானுஞ் சகம்வேறின் மோக மதிற்காண்
பதைப்போக்கின், முத்தி யாகு மிந்நிலையை முயன்று வருந்தி
நிலைகொள்வாய். (௩௭)

இல்லா மாயை தங்கணிலை யாரு நிற்க வம்மம்ம,
பொல்லாப் பிறப்பிற் பட்டதுமாய்ப் பொக்க மிகவுந் தவிர்ந்
ததுமாய், நல்லா ரிணக்கஞ் சேர்ந்ததுமாய் ஞான விசார
முதித்ததுமாய், எல்லா மாம்வீ டடைந்ததுமா யார்க்குங்
காட்டி மறைந்திடுமே. (௩௮)

எல்லா நீங்கிச் சற்குருவை யெங்குந் தேடி யடைந்
தருளி, நல்லா ருணரு ஞானநூ னவின்று விசாரஞ் செய்வ
துவும், பொல்லா மனத்தை யொடுக்கிநிட்டை பொருந்தி
நோக்கல் லாநோக்கும், இல்லா மாயை தனைத்துணிவா
யில்லை யெனவே காண்குதற்கே. (௩௯)

விளங்குஞ் சகங்க ளனைத்தினிலும் விளங்கு நாமா
திகணீங்கி, விளங்கு மதைமாத் திரநோக்கில் விளங்கும்
பிரம மக்கணமே, விளங்கு நாமா திகளுமதாய் விளங்கும்

வேறாய் விளங்காது, விளங்கு மிந்த நிலையெவர்க்கும் விளங்கு
மவிரோ தமதாயே. (௪௦)

நாம ரூபம் விளக்கல்பரம் நாட னுயிரா மவைமாயை,
நாம ரூபந் தனைநோக்கி நாடச் செய்த லஞ்ஞானம், நாம
ரூபத் திவ்வளவு நாட்ட மெனவே செய்தல்வினை, நாம ரூபந்
தனைநோக்கி நாடு மிடத்தி லிவைநிகழும். (௪௧)

உருவ நாம நோக்கிடத்தி லுளதா மிந்த வைவகையும்,
உருவ நாம நீக்கிடத்தி லொன்று மிவைக ளிலவாகிச்,
சொருப மொன்றே நிகழ்தலினாற் சொன்ன விவைக ளைவ
கையும், சொருப மன்றி வேறில்லை தோன்றும் விவகா
ரத்திசையில். (௪௨)

விவகா ரத்திற் பகுப்புகளாய் விரியும் பரமார்த் தம்மத
னில், சிவகா ரமதாய் விளங்கியிடுஞ் சிவமே யனைத்து மாத
லினால், பவகா ரியத்தை யுடையோர்க்குப் பகுப்பே யென்
றுந் தோன்றியிடும், பவகா ரியத்தை யொழிந்தோர்க்குப்
பகுப்பொன் றின்றிச் சிவந்தோன்றும். (௪௩)

பந்தத் திசையிற் பலவென்றும் பரமார்த் தத்தி லொன்
றென்றும், இந்தச் சடங்கு சொரூபத்தி லென்று மில்லை
நோக்கியிடின், எந்தக் காலு மொருபடித்தா யிலங்குஞ்
சொரூப மிவைமாயா, தொந்த மதனிற் றோன்றியிடுஞ்
சொரூபத் தாரோ பிதமாகும். (௪௪)

மித்திய வாதி வேதாந்தி ளிளங்குஞ் சைவ சித்தாந்தி,
சத்திய வாதி யிருவர்களுஞ் சாற்றுந் தங்கட் கடுக்காதை,

மித்திய வாதி சகத்தினுக்கு விளம்புஞ் சிருட்டி முடிவி னின்றும், சத்திய வாதி சிவமொழிந்து சற்றும் வேறில் லெனவுரைக்கும். (சரு)

சகமதென்ப திலையெங்குந் தானே நின்று விளங்கி யிடும், சகமதெனவே தோன்றிடுதல் தமது சங்கற் பம் மதனி, லகம தனிலே கண்டுணரா தவையிற் சிக்கிப் பந்த முறு, மகம தனிலே கண்டகற்றி லப்போ பண்டைப் படி நிகழும். (சசு)

பந்த மின்றி வீடின்றிப் பரமே யெங்கும் விளங்கிட வும், பந்தம் விடுண் டெனவுரைத்தல் பார்க்கின் மாயா மோ கமதில், சிந்தை விரிவே பந்தமதாஞ் சிந்தை யொடுக்க மே வீடாம், இந்த வகையாம் பந்தம்வீ டியம்பு மபவா தமதாகும்.

தோன்றி நிகழு முலகெல்லாஞ் சொரூப மேமற் றுரு நாமம், தோன்றி நிகழ்தன் மாயையே சொரூபம் விடவும் வேறன்று, தோன்றி நிகழு முருநாமஞ் சொரூபம் விடவே றெனவுன்னி, தோன்றி நிகழ்தல் பந்தமதாஞ் சொரூப மெனவே யுனல்வீடாம். (சஅ)

உருவ நாம மவைக்கிருப்பு முகிப்புஞ் சொரூபத் தினை யன்றி, உருவ நாம மவைதனக்கே யொருகா லையினு மில தாகும், உருவ நாம மவைநோக்க லொருவி நமையே நோக்கியிடின், உருவ நாம நிகழ்ந்திடா தொருநம் வடிவா யேநிகழும். (சகூ)

பந்த மென்றும் வீடென்றும் பயிலு நினைவே பந்தம தாம், பந்த மெங்காம் வீடெங்காம் பரத்தை விடவே றிலா

மையினால், தந்தஞ் சங்கற் பந்தனிலே தாமே மோகித் திடுமுயிர்கள், தந்த மசங்கற் பந்தனிலே தாமே நீங்கி யிடுமோகம். (ருO)

உருவ நாமந் தனைநோக்கி லொருதன் னிலையை நீங் கினதாம், உருவ நாமந் தனைநீக்கி லொருதன் னிலையே நின் றதுவாம், உருவ நாம மவையிரண்டு மொருதன் வடிவே யெனக்காணில், உருவ நாமந் தானேயா யொளிரு மதுவே முத்தியுமாம். (ருக)

கொள்ளு நெறியே தேதுபந்தங் கூடும் வீடே தென வேண்டாம், உள்ளும் புறம்பு மெனமிவையி லுதவு மெஃது தனக்கதனின், றெள்ளுஞ் சங்கற் பங்களெல்லா மிரிய நோக்கி நின்றதனை, உள்ளும் புறம்பு மின்றி யெங்கு மொளியாய்க் காண லாகியிடும். (ருஉ)

ஒளியே யெங்கும் விளங்கிடுமவ் வொளியில் விளங்கு முலகெல்லாம், ஒளியே யன்றி வேறுமோ வொளியை யறியா ருலகென்பர், ஒளியே யன்றி யுலகுதனக் கொருகா ரணமு மிலையதனால், ஒளியே யனைத்துந் திரைநுரைக ளுவரி யலது வேறுமோ. (ருங)

மாயை வேறொன் றெனவுன்னி மதிக்க வேண்டாம் பேதமதி, மாயை யாகு மற்றஃதை வருந்தி முயன்று பேர்த் திடுக, மாயை நீங்கு மிந்தமதி வந்த வழியே தெனவேண் டாம், மாயை நெறியி லம்மதியை வதைக்கி லதுவந் தது தோன்றும். (ருச)

விளங்கி யிடுமிவ் வுலகெல்லா மித்தை வடிவே யென்பதுவும், விளங்கி யெங்குந் தற்சொருபம் விமல வடிவே யென்பதுவும், விளங்கி லருத்த மொன்றேயாம் வேறுய்க் காணு மஃதகற்றி, விளங்கு மொளியா யேகாண்கில் விளங்கு மருத்த மொன்றுமே. (௫௫)

தனது சங்கற் பந்தனிலே சகங்க ளாகி விளங்கியிடும், தனது சங்கற் பந்தனிலே சகம்போ யொடுங்கு மதனாலே, தனது வடிவே சகங்களெல்லாந் தன்னை விடவே றிலைதங்கம், தனது வடிவை விடப்பணிக டான்வே றாகி விளங்கிடுமோ. (௫௬)

நிலைமை நீங்கிற் சகமுதித்து நிசமு மாகு மற்றவையின், நிலைமை ஞான விசாரணையி னிசம்போ யொடுங்குந் தோற்றரவு, நிலைமை யாகுந் தனைநோக்கி னீங்கி மறையு மிச்சகத்தின், நிலைமை யொருவே துவிலுதிக்கு நீங்கு மிருமை யேதுவினில். (௫௭)

எல்லா நாமெப் படியாவோ மென்ன வேண்டா மிலக்கணம்பார்த், தெல்லா நோக்கி யிடுமிடத்தி விருப்புந் தோற்ற ரவுமின்பும், எல்லா விடத்து முண்டாகு மியல்பு மவையே பிறித்திட்டால், எல்லா மெங்கே தோன்றிடுமோ விதனா லெல்லா நாமாகும். (௫௮)

வெள்ளி விகற்ப மதிற்கிளிஞ்சில் விளங்கும் விகற்பந் தனைநீக்கித், தள்ளின் வெள்ளி யென்பதுபோய்த் தானே விளங்கு மக்கிளிஞ்சில், வெள்ளி யென்ற பொழுதுமல விகற்ப மென்ற பொழுதுமது, வெள்ளி யாகி நீங்கினதில் விமலத் ததுபோன் மாயையுமே. (௫௯)

ஒன்றே யென்னின் முத்தியில்லை யொருவன் வேறே யுண்டென்னில், ஒன்றே யாக மாட்டாமற் றென்று மென்னி லொன்று கெடும், ஒன்றே யென்ற வாதிகட்கு மோது மிரண்டே யென்றவர்க்கும், ஒன்றே யிரண்டு மாமொன்றே யுண்மை கற்பி தம்மிரண்டே. (௬௦)

விகற்ப மிலது முதற்றோன்றி விளங்கும் வியல மதினின்றும், விகற்ப மதனிற் சகந்தோன்றும் விண்ணிற் பீலி தோன்றுதல்போல், விகற்ப மதிற்றோன் றுவதொழிந்து வேறில் லெனவே விடுத்ததனை, விகற்ப மின்றி யேநோக்கின் விளங்கும் விமலந் தானுமே. (௬௧)

இந்த விடய மவையில்வரு மின்பும் பேரின் பத்திருந்தே, வந்த லேச மிட்டமது வந்து கிடைத்த வக்கணமே, அந்த முகமாய் மதிதிரும்பி யறிவா னந்தங் கணம்பொசிக்கும், அந்த முகமே யெக்காலு மாகி னனைத்து மடைந்ததுமாம். (௬௨)

விருத்தி யொன்று மில்லாமல் விளங்கு நிலையே நாமதனில், விருத்தி தோன்றின் முன்பினின்றி விளங்குஞ் செகசீ வபரங்கள், விருத்தி நீங்கின் முப்பொருளும் விளங்கி டாமற் றதனாலே, விருத்தி தானே பந்தமதாம் விருத்தி யொழிவே வீடாகும். (௬௩)

நிருவி கற்ப நமதிடத்தி னின்று விகற்ப முதித்தளவில், ஒருமுப் பொருளு முதித்துவிடு மொருங்கே மூல விகற்ப

மதை, ஒருவி னமது நிலைதோன்று மொருமுப் பொருளு மதுவாகும், குருவி னருளி னிந்நிலையைக் கூட வேண்டு நெறி நின்றே.

(௬௪)

ஏக பரத்திற் றேன்றுலகி லெங்கும் விடய மாதல்பரம்
ஏக விடய மாதனுயி ரிந்த வுயிர்க்கே முத்தியினி
ஏக விடய முதற்றள்ளி யெங்கு மாகும் விடயமதும்
ஏகத் தள்ளி மற்றுலகு மிறக்கிற் பண்டைப் படி நிகழும். ()

எங்கும் விடய மாம்பரத்துக் கிருளெக் காலு மிலையாகும், தங்கு முயிர்க்கே மறதியுண்டாந் தன்னாற் றளவே கூடிடா, எங்கும் விடய மாம்பரமே யேக விடய வுயிர்போலத், தங்கிக் குருவா யெழுந்தருளித் தள்ளு முயிர்கண் மறதியெலாம்.

(௬௬)

மாயை யதனில் மும்முதலும் வகுப்பாய் விளங்கி யிடுமந்த, மாயை நீங்கி யொருமுதலாய் வகுப்பொன் றின்றி விளங்கியிடும், ஆய பிரம மென்றுளதோ வன்றே யில்லா மாயையுமுண், டாய பிரம முள்ளளவு மந்த மாயைக் கழிவில்லை.

(௬௭)

இந்த மாயைக் கழிவிலதே லிந்த வுயிருக் கொருகாலும்
அந்த முத்தி யிலையென்னி லறையு முயிர்க டமைமறந்த
பந்த நீங்கி னக்கணமே பரமாய் விளங்கு மதையன்றி
இந்த வில்லா மாயைக்கழி விலதி னிலைவீ டெனல்கூடா. ()

தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீங்கிற் றன்விளங்கும்
தன்னை மறந்த தேபந்தந் தன்னை யறிந்த தேமுத்தி [பின்

தன்னை விடவோர் பொருளில்லை தானே பிரம மாயையும்
தன்னை விடவே றுய்விளங்கா தானே யாகி விளங்கியிடும். ()

தன்னை யறியா வியற்கையினிற் சத்தே போல விளங்கியிடும்
தன்னை யறிந்த வுடனசத்தாய்த் தானே விளங்கு மிவ்வுலகம்
தன்னை யறியு மளவுமிவை தன்னை விடவே றிலையெனவே
தன்னை நோக்கி யிடினவையுந் தானாய் விளங்கு முடிவதனில்.

இல்லா மாயை தானிருந்தென் னிறந்தென் னவைபந்தமதாகா, இல்லா மாயை தனைமெய்யா யெண்ணு மதியே பந்தமதாம், இல்லா மாயை தனைப்பொய்யா யெண்ணு மதியே முத்தியதாம், இல்லா மாயை யில்லையென்றே யியல்பாய்த் தோன்றுந் தன்னிலையில்.

(௭௧)

நினைவே மூல மற்றதனி னின்று விரியு மும்முதலும்
நினைவை நீங்கி லவைமூன்று நினைவி லொடுங்கு மதனாலே
நினைவே பந்த நினைவொழியி னிலைமை யான முத்தியுமாம்
நினைவே நீங்கி யனுதினமு நின்ற நிலையே நின்றிடுக. (௭௨)

நினைவு நீங்கி னுருநாம நீங்கு மவையைத் தள்ளிடினும்
நினைவு நீங்கு மற்றவையி னினக்கே திச்சை யதினின்று
நினைவு நீங்கி நின்றிடமே னிலைமை யான முத்தியென்று
நினைவு கொண்டந் நிலையைவிட்டு நீங்கா தென்று நின்றிடுக. ()

நினைவை நீக்கி நோக்கியிடி னிமல சொரூபந் தோன்றியிடும்
நினைவை மேவி நோக்கியிடி னிலையி னுலகந் தோன்றியிடும்
நினைவி னுலக மறிந்ததுவு நீங்கிச் சொரூப மறிந்ததுவும்
நினைவி னேக்கிற் றனில்லை நிகழு மாயா மோகமதில். (௭௪)

தனது நிலையிற் றுனிற்கச் சாற்று மாயா மோகமதில்
தனது வடிவை மறந்துயிர்போற் றங்கி நீங்கிற் றுனிகழும்
தனது வடிவு தோன்றளவுஞ் சத்தே போல விளங்கியிடும்
தனது வடிவு தோன்றளவிற் றுனே யசத்தாய் விளங்கியிடும்.

கான னீருங் கயிற்றரவுங் கட்டை யதனிற் கள்வனுமே, ஆன வவைதம் மதிட்டான மாகு மவைக டோன்றளவும், ஆன தவைமெய் போற்றேன்று மதுபோற் சகமு மதிட் டானம், ஆன சொரூபந் தோன்றளவு மசத்தல் லாது போல் விளங்கும். (எசு)

* அதிட்டா னமது தோன்றளவு மதுமெய் போல விள ங்கியிடும், அதிட்டா னமது தோன்றியபின் னசத்தே யாகி விளங்கியிடும், அதிட்டா னமது தோன்றளவு மசத்தென் றெணியே நோக்ககற்றி, அதிட்டா னமதாந் தனைநோக்கி லசத்தே யாகி விளங்கியிடும். (எஎ)

தன்னைச் சிவ னெனத்திரிவாய்த் தானின் றுணர்த லஞ் ஞானம், தன்னைப் பிரமமெனத்துணிவாய்த் தானின் றுணர் த லேஞானம், முன்னைத் துடர்ச்சி விடயமது மூல வரவும் வாதனையும், பின்னை யொருங்கே யொழிந்துவிடும் பேணல் விடுத லவைவேண்டா. (எஅ)

நிமல நெஞ்சை யுடையோர்க்கு நிலத்தி லாசா னெழுந்தருளி விமல தத்துவ மசியெனவே விளம்பி லவனுக் கக்கணமே

---

* அதிட்டானம் - உண்மை.

மூமல நீங்கிச் சிவம்விளங்கு மோக நெஞ்சை யுடையோர்க்கு மூமலச் சார்வாம் வாதனையே மூடி மிகவு நிறைந்திடுமே. ()

எங்கே நிறுத்தி னங்கிருக்கு மியல்பை யுடைய நெஞ் சுடையோர்க், கிங்கோர் மயக்கங் களுமில்லை யிச்சை யிறந்த நிலையாகின், அங்கே யாசா னெழுந்தருளி யதுநீ யெனவே யுரைத்தவுடன், அங்கே சொரூப நாமெனவே யறுதி யாகத் தோன்றியிடும். (அ0)

ஒருவ வேண்டு மனைத்துமென வுன்ன வேண்டா வினை நீங்கில், ஒருவு மனைத்தும் வினையுளதே லொன்றி மேவு மற் றவையை, ஒருவல் பற்ற லவையைவிடுத் துள்ள படியே முடி யுமெனச், சொரூப நாமே யெனத்திடமாய்த் தோற்று மதற் கே முயன்றிடுக. (அக)

சொரூப நாமே யெனத்திடமாய்த் துணிந்த பேர்க ளி ல்லறத்தை, மருவி நீங்கா திருந்திடினு மற்றோர் குறையு மவர்க்கில்லை, சொரூப நாமே யெனத்திடமாய்த் துணியா தவர்க ளில்லறத்தை, ஒருவி நீங்கி னதுகொண்டே யுளதோ முத்தி பவமறுமோ. (அஉ)

மருவி யில்லி னிருந்தவர்க்கு மருவுஞ் சோக மோக மென்றும், ஒருவித் துறவை யடைந்தவர்கட் கொருவு மென்றுங் கூடாது, சொரூப நாமென் றறியார்க்குச் சோக மோக மற்றுவிடா, சொரூப நாமென் றறிந்தவர்க்கே சோக மோக மற்றுவிடும். (அங)

மித்தை யதனைப் பற்றிடவும் விடவும் வேண்டா விவ்வு லகை, மித்தை யெனக்காண் குதல்போதும் விட்டு நீங்கு

முடனெருங்கே, எத்தை விடுத லெதைப்பற்ற லென்னிற்
சிவத் துவமான, அத்தை விடுதல் தனைநோக்கு மதைப்பற்
றிடுத னெறியாகும். (௮௪)

இல்ல மென்றுந் துறவென்று மெண்ண வேண்டா மற்
றவையில், அல்ல னீங்கி யொருநினைவா யசைவற் றிருந்து
சொரூபமதைச், செல்ல விடையூ றின்றியதைச் சேர்ந்தே
னென்று தன்னிலையைப், புல்ல விடையூ றுகுமதைப் போக்கி
விடுக வேதானும். (௮௫)

விளக்குஞ் சொரூப நோக்காது விளங்கு முலகை நோ
க்கியிடின், விளக்குஞ் சொரூபந்தோன்றாது விளங்கு முல
கே தோன்றியிடும், விளக்குஞ் சொரூபந் தனைநோக்கி விள
ங்கு முலக நோக்கமறில், விளக்குஞ் சொரூப மேதோன்
றும் விளங்கு முலகு மதுவாய்ப்போம். (௮௬)

தன்னை மறைத்த பந்தமதைத் தள்ளி நீக்கித் தனையறி
யில், தன்னை விடவோர் பொருளுமின்றித் தானே தானாய்
விளங்கியிடும், தன்னை யறியு மவ்வளவுந் தன்னை விடவே
றிலையென்றே,தன்னை நோக்கி யொருநினைவாய்ச் சாதித் திட
வே மிகவேண்டும். (௮௭)

மூல வக்க ரம்மதனின் மூன்றக் கரமு நின்றதுபோல்
நீல வுற்ப லம்மதனி னிறமுன் மூன்று நின்றதுபோல்
சீல மதனி னேக்கியிடிற் சிவன் பரமச் செகமூன்று
கோல மவையுஞ் சொரூபமதாய்க் கூடி நிகழு மொன்றுயே.

எல்லா மாகுந் தற்சொருப மிருக்கு மளவு மாயையுமுண்
டில்லா மாயை யுள்ளளவு மீசன் புரியும் ‡ பஞ்சதொழில்
இல்லா தொழிந்து போவதில்லை யிதனுற் சிவ பரமுண்டு
சொல்லா நின்ற விவர்க்குக்கரி சொரூபந் தானே பகுத்துநிற்கும்.

பகுத்து நின்ற தற்சொருபம் பரசி வருக்குச் சாட்சிய
தாய்ப், பகுத்து நிற்குஞ் சாட்சியையே பார்த்துத் தத்து
வமசியென்று, வகுத்து மாவாக் கியங்கூறு மற்றிச் சீவன்
றனையல்ல, தொகுத்துக் கேட்ட திவனெனினுஞ் சொன்ன
திவன்சாட் சியைப்பார்த்தே. (௯0)

இந்தச் சீவன் கற்பிதமே யின்றி வேறோர் பொருளல்ல
அந்தச் சொரூப மிவனுகா னந்தச் சீவ னென்றுகும்
இந்தச் சீவ னதுநாமென் றெண்ணிச் சோகம் பாவிக்க
அந்தச் சொரூப மாய்விடுவ னவனை விடவே றிவனிலதின்.

இதனுற் பந்த முத்தியுமுண் டிதனுற் பந்த முத்தியுமின் [ன்
றிதனுன் முத்தி பெற்றவனுண் டிதனுன் முத்தி பெற்றவனி
றிதனுற் பலவே யாகியிடு மிதனு லொன்றே யாகுமென
இதனு லவிரோ தமதாகு மிதுவே நமது சித்தாந்தம். (௯௨)

இந்த நெறியி லனுதினமு மேகாந் தத்தி லொருநினை
வாய்ப்,பந்த முத்தி மார்க்கமதைப் பகுத்து வந்த வழிப்படி
யே, தொந்த மகற்றிப் பழையபடி சொரூப மதனி னின்றி
டென, இந்த வகையே யருள்புரிந்தா ளெனையாள் விருத்த
வம்பிகையும். (௯௩)

‡ பஞ்சதொழில் என்பது சிருட்டி, திதி, சங்காரம், திரோப
வம், அநுக்கிரகம் என்பனவாம்.

கோர்த்துப் பத்துத் திசைகளினுங் குலவும் பதினு
லுலகத்தும், பார்த்து நோக்கு மிடமெல்லாம் பரமே நிற்க
யானவமாய்க், கூர்த்து நோக்கிப் பாராது கொடுமை களிலே
நாட்கழித்தேன், ஈர்த்து விருத்த வம்பிகைநின் றிந்தோ
வென்ருள் யான்கண்டேன். (௯௪)

கொக்கு மிரைதே ருதலினருட் குருவி னருளி லியா
னோக்கத், திக்கு லோக மென்றதெல்லாந் தெரிய வேண்டி
யுரைத்ததுவாய்த், திக்கு லோக மும்மிறந்து தேரு மியானு
மிறந்ததுவாய், ஒக்கு முவகை யில்லாத வொளியா யெங்கு
நிறைந்ததுவே. (௯௫)

அந்தோ வந்தோ வாளாவிவ் வனுபூ தியினை யறியா
து, வெந்தோர் மயக்கி லகப்பட்டு வீணி னாளைக் கழித்துவிட்
டேன், இந்தோ பாரென் றருட்சத்தி யெனக்குங் காட்ட யா
ன்கண்ட, சந்தோ டத்தைச் சொலப்படுமோ தானே தானி
ன் றறிவதுவே. (௯௬)

எந்த னுடைய சரித்திரங்க ளெனக்கே நகைவந் திடு
நினைக்கில், இந்தக் குறைகள் பாராம லென்னையும் வலிதிற் பிடி
த்திழுத்து, பந்த முத்தி விவகாரம் பறித்தே யெறிந்து ப
ழையபடி, அந்த வெனது நிலையில்வைத்த வன்னைக் கென்னை
யோ கைம்மாறே. (௯௭)

எனது வடிவை யறியாம லிந்த வுயிராய் நின்றதுவும்,
மனது மிகவும் வாடினதும் வழிகா ணாம லேங்கினதும், தன
து கணிற்றேன் றிடுநெருப்பிற் றருவே வதுபோல் வெந்த

துவும், தனது கடைக்கண் ணாலொழித்த தாய்க்கு மென்னை
யோ கைம்மாறே. (௯௮)

என்னை யறியா திதுவரையு மேங்கி யுழன்று கிடப்பே
ற்குத், தன்னை நிகராம் விருத்தகிரி தங்கு முமையே தயவா
கிப், பின்னை யானுந் தானுமொன்றும் பிரமந் தனையே யறி
வித்து, முன்னை மயக்கந் தனைக்கெடுத்த முதல்விக் கென்னை
யோ கைம்மாறே. (௯௯)

எழிலார் விருத்தா சலவடிவா மெந்தை வாழ்க வென்னை
யாளும், எழிலார் விருத்த வம்பிகையு மென்றும் வாழ்க
வெனக்கருளும், எழிலார் பிரண வமும்வாழ்க வெந்தா
யருளை நோக்கியிடும், எழிலா ரடியார் களும்வாழ்க வென்னை
ப்போ லெல்லோர் களும்வாழ்க. (௧௦௦)

(வேறு.)

ஏரூரும் விருத்தகிரிக் குமாரதே வெனுமுனிவ னிசை
க்கு நாவாய்க், காரூரும் பழமலையிற் பெரியநா யகியிருந்தே
கழறு மிந்தச், சீரூரு மத்துவித வுண்மையனு பவமுணர்ந்
தோர் திகழ்பா ரென்னும், தேரூருஞ் சிவஞான முத்திபெற
லுண்மையிது திண்ணந்தானே. (௧௦௧)

பாயிரம் உட்பட ௧௦௩.

அத்துவிதவுண்மை முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐந்தாவது

பிரமானுபூதிவிளக்கம்.

அனுபூதி யானுரைக்க வாழத்துப் பிள்ளையெனக்
கனுகூல மாயிருந்தே யடைவாய் முடித்திடுமே. (௧)

பிரமானு பூதியினைப் பெரியநா யகியெனக்குத்
திரமாக வருளியவா செப்புவே னவளருளால். (௨)

அவளருளி னாலே யனுபூதி யின்விளக்க
மிவனுரைக்கே னந்நிலையை யெய்தினோ ரேகளிக்க. (௩)

இவ்வனுபூ தியையுரைக்கே னிவ்வனுபூ தியைநன்றாய்ச்
செவ்விதியி னறிந்தோர்கள் தேர்ந்து மிகக்களிக்க. (௪)

வடிவினைநோக் காதுளத்தின் வண்மையைத்தே ருதலினெ
கொடியவுரை பாராது கொள்ளுவர்மே லோரருத்தம்.[ந்தன்

அறிவறியாக் குழந்தைதன தனைமுன்னே குழறுதலின்
பிறிவறியா தவர்முன்னே பேசுகே னனுபூதி. (௬)

குழந்தைகுழ றும்மொழிக்குக் கொண்டாடு மனைபோல
இழந்தவுயர் ஞானிகளு மென்னுரைகேட் டுண்மகிழ்வர். ()

முத்தியைவேண் டிடினிப்போ முயலவே வேண்டுமெனப்
புத்தியெனக் கருள்செய்த பொதுவையெங்குங்கண்டனமே.

தனைத்தவிர வேயொன்றைத் தான்வேறாய்க் கண்டுவிடிற்
பினைச்சென்ம நீங்காது பிரமானு பவமலவே. (௯)

தன்னைவிட வேறொன்றுந் தானில்லாத் தன்னிடத்திற்
றன்னினைவி னாலே சகம்போலத் தோன்றிடுமே. (௧௦)

எங்குஞ் சிதம்பரமா யெங்கு மிறைந் திருக்கத்
தங்குநினை வாலன்றே சகம்போலத் தோன்றிடுமே. (௧௧)

தங்கு நினைவதனைச் சாராது நீக்கிடத்தில்
எங்குஞ் சிதம்பரமா யிருளறவே கண்டனமே. (௧௨)

மந்தவிரு ளிற்கயிறு மாசுணம்போற் றோன்றுதலி
னிந்தவுல கென்னிடத்தி லிலகுமா ரோபிதமாய். (௧௩)

பழுதையினின் றோர்சத்தி பாம்புபோற் றோன்றுதற்குப்
பழுதையினுண் டதைப்போலப் பரத்தினுமுண் டோர்சத்தி.

சூனியஞ்சித் துப்பிரமஞ் சுத்தசிவம் பரமென்று
தானிகழ்தல் வேறில்லை தனக்கே பரியாயம். (௧௫)

சங்கற்ப சத்தியினாற் சகம்போலத் தோன்றியிடுஞ்
சங்கற்ப சத்தியதுந் தன்னைவிட வேறில்லை. (௧௬)

தன்சத்தை யேயுண்டாய்த் தானிருக்கு மெப்போதுந்
தன்சத்தை தன்னிற் சகத்திற்குத் தானிருப்பே. (௧௭)

தன்சித்தே தோன்றித் தானிருக்கு மெப்போதுந்
தன்சித்தி னாலே சகமும் விளங்கிடுமே. (௧௮)

தன்னின்பே யின்பாய்த் தானிருக்கு மெப்போதுந்
தன்னின்பி னாலே சகமின்பாய்த் தோன்றிடுமே. (௪௯)

தானந்த மில்லாதே தானேயுண் டாய்விளங்கி
யானந்த மாகியென்று மன்றே நிகழ்ந்திடுமே. (௨௦)

தனதுசங் கற்பத்திற் றானுண்டா தலிற்சகமுந்
தனதங் கிசமூன்றுஞ் சகத்தி னிகழ்ந்திடுமே. (௨௧)

தனதங் கிசமூன்றுந் தான்பிறித்துத் தானோக்கிற்
றனதங் கிசந்தோன்றுஞ் சகம்போ யொளித்திடுமே. (௨௨)

சகமாக நோக்கிடத்திற் றனதங் கிசமூன்றுஞ்
சகமாகக் காரணமாய்த் தானதிட்டா னமதாகும். (௨௩)

சகமாக நோக்கிடத்திற் றானதிட்டா னமதாகிச்
சகமாக விளங்குதலாற் றனைத்தவிர வொன்றில்லை. (௨௪)

தானாய்ப்பார்த் திடுமிடத்திற் சகலமுந்தா னாய்த்தோன்றுந்
தானாய்ப்பா ராவிடத்திற் சகலமும்வே றாய்த்தோன்றும. ()

தனைத்தவிர வேறொன்று தான்காணி லவனுக்குப்
பிணைப்பயமும் போகாது பெரும்பயமு நீங்காது. (௨௬)

தன்னினைவி னாலே சகமாய் விரிந்ததெனத்
தன்னினைவை நீங்கித் தானா யிருந்தனமே. (௨௭)

உண்டா யொடுங்குவது முண்டான தன்னிடத்தே
யுண்டாகு மென்றே யொடுங்கி யிருந்தனமே. (௨௮)

ஐந்து தொழிலு மைந்தொழிலைத் தானடத்து
மைந்து கருத்தாவு மாகி யிருந்தனமே. (௨௯)

இவ்வடிவு நாமல்ல வென்று * நியதிபண்ணி
யவ்வடிவை நோக்கிடத்தி லனைத்துநா மேயானோம். (௩௦)

* நியதி-களைதல்.

இவ்வடிவு பந்தமென வெண்ணியே நீக்கிடத்தி
னெவ்வடிவுந் தானா யிருந்தே னதிசயமே. (௩௧)

இப்பந் தனைபோக வெண்ணியே நீக்கிடத்தி
லெப்பந் தமுமாகி யிருந்தே னதிசயமே. (௩௨)

இவ்வடிவந் தானாகி யெங்குந் திரிவேனுக்
கெவ்வடிவுந் தானா யிருக்கிலினி யென்செய்வேன். (௩௩)

ஒருவடிவு காக்க வுழன்று திரிவேற்கு
வருவடிவெல் லாமாகின் வாட்டமறக் காப்பதெங்கே. (௩௪)

சீவனாய் நீக்கிற் றிகைத்தனனோ ருருவுக்குத்
தேவனாய்ப் பேர்நீக்கிற் றிகையேனொன் றினைக்குறித்தும்.

உலக முயிர்பரமென் றுரைத்திடுமூ வகைப்பொருளு
மிலகவே யானாக வென்னனுபூ தியிற்கண்டேன். (௩௬)

எனைத்தவிர வேறொன்று மில்லையெனக் கண்டளவிற்
பினைத்தவிப்பு நீங்கிப் பிரமமா யேயிருந்தேன். (௩௭)

தன்னுடைய சந்நி தானந் தனினின்று
பின்னுலக மெல்லாம் பிறிவில் விளங்கிடுமே. (௩௮)

சங்கற்ப சத்தி தானனந்த மாய்விரியு
மங்கப் படிநிகழு மண்டபிண்ட மானதெல்லாம். (௩௯)

சங்கற்ப மென்றுஞ் சகமென்றும் வேறில்லை
சங்கற்ப மேசகமுஞ் சகமேசங் கற்பமதும். (௪௦)

ஓரிடத்திற் கூவு முரையுமப் படியெதிரிட்
டோரிடத்திற் கூவுதலி னுலகு நினைவேயாம். (௪௧)

நினைவென்ற சங்கற்ப நிசவடிவை நோக்கிடத்திற்
றனையன்றி வேறில்லை தங்கத்திற் பணிதியைப்போல். (௪௨)

யானாகே னென்றகற்றும் யாதும் பிறிவின்றி
யானாகி நிற்குங்கே னென்ன வதிசயமே. (௪௩)

ஆங்காரஞ் சித்த மந்தமன மதியிறந்து
நீங்காத வென்னிடத்தி னிலையா யிருந்தனமே. (௪௪)

சங்கற்ப முண்டாகிற் சாற்று மகக்கரணை
மங்கப்போ துண்டாகி யகங்கார மாதிகளாம். (௪௫)

ஐயர் துணிவு வபிமானஞ் சிந்தனைகள்
செய்யு மகக்கரணச் சித்த முதனான்கும். (௪௬)

ஓசை பரிச முருவஞ் சுவைகந்த
மாசையினிற் றோன்றிய வறிவிந் தியந்தோன்றும். (௪௭)

அறிவிந் தியமதனி லறிந்து செயக்கருமப்
பொறியைந்துந் தோன்றும் பொருந்துமிவை பதினாலாம். ()

சங்கற்பம் வேறாகிற் றன்பதினா லும்வேறாஞ்
சங்கற்பந் தானாகிற் றானாய் விளங்கிடுமே. (௪௯)

எவ்வெவ் வடிவுதொறு மிருந்துநினை வெப்படியோ
வவ்வவ் வடைவே யடைந்தே யிருந்தனமே. (௫௦)

அவ்வவ் வடிவு மவ்வவர்க்கே தோன்றியிடு
மெவ்வடிவு மியாமென்ன விருந்தனுபூ தியிலறிந்தேன். (௫௧)

எல்லா வடிவு மியாமெனவே காண்பதன்றி
யெல்லா ரனுபவமு மியாமறிய வேண்டுவதில். (௫௨)

ஓரொருவர் கண்டிடலு முயிராசத் தியிற்காண்டல்
பேருருவைக் கண்டவர்க்குப் பிறிதொன்றுங் காணாதே. ()

எல்லோ [illegible] வினவே கண்டிடலு (௫௪)
இல்லா நினைவதனி னிசமாகக் கூடியன்றோ. (௭௬)

நினைவதனை நீக்கி நிஜசொருபங் கண்டவர்க்கு
நினைவதனைக் கூட நினையா தொருகாலும். (௫௫)

எந்தப் பொருள்களினின் றெய்தியிடு மின்பனைத்து
மந்தப் பிரமத்தி னானந்த லேசமதே. (௫௬)

அந்தப் பிரம வானந்தந் தானடைந்தோர்
எந்தப் பொருள்களினு மின்புளதென் றெண்ணுவரோ. ()

சகலகர் மங்களையுந் தானேக காலத்தி
லகமகிழ வேயடைந்த வதிசயமும் பெற்றனமே. (௫௮)

ஒருகுடைக்கீ ழரசாள்வோ ரோருருக் கரசாகக்
கருதுவனோ வதினொன்றுங் கலங்கா திருந்தனமே. (௫௯)

காண்பதெல்லாந் தன்னுருவாய்க் காண்பதன்றி வேறாகக்
காண்பதுவு முண்டோ கயிற்றைவிட வரவுண்டோ. (௬௦)

இத்தகைநிச் சயமுணர்ந்தே யிதிற்கலக்க மில்லாமற்
புத்திசமா தானத்தைப் பொருந்தல்சமா தியதாகும். (௬௧)

பேதவா தியைக்குறித்துப் பேசுமறை செகசிருட்டி
பேதநீங் கின்றதென்றும் பிரமமே யுளதாகும். (௬௨)

தோற்ற மொடுக்கமில்லை தோற்றமொடுக் கத்திலுள்ள
மாற்றரிய பெத்தமுத்தி மருளென் றறிந்தனமே. (௬௩)

முத்தியுள்ள தென்றெண்ணின் மொய்பந்த முண்டாகும்
புத்தியினி லஃதொருவிப் போதமா யிருந்தனமே. (௬௪)

வாரிபல வடிவான வாறுபோற் சங்கற்ப
நேரினுற் றுன்றுனே நிலையில்சக மாய்நிகழும். (௬௫)

சகமென்றுந் தானென்றுஞ் சாற்றிடுதன் மாத்திரமே
யகமதிற்றோர்ந் திடுமிடத்தி லகண்டமா யிருந்ததுவே. (௬௬)

சத்தே யுளதென்றுஞ் சகமதனிற் றுனின்று
சத்தேபோற் றோன்றியிடுந் தான்சித்தே யெக்காலும். (௬௭)

தோற்றிடுத றன்சற்றே தோற்றிடுந்தன் சத்தையினிற்
றோற்றிடுமிச் சகமனைத்துஞ் சொற்றிடுங்கற் பிதவடிவே. ()

சத்தைக்கே தோற்றரவு தானுண் டசத்தினுக்குச்
சத்தைப்போற் றோற்றமில்லை சத்தையினிற் றுனிகழும். ()

சத்தையிட மாய்நின்றே தான்வேறு போற்றோன்றிச்
சத்தைப்போ லேநிகழுஞ் சகமசத்தே யல்லவோ. (௭0)

அசத்தொருகா லையுந்தோன்று தந்தவுள சத்தையே
யசத்தையுள தின்விளக்கு மதிட்டான மாய்நின்றே. (௭௧)

தோற்றிடுதல் சத்தையே தோற்றிடுமிச் சத்தையினிற்
றோற்றிடுமிச் சகமனைத்துஞ் சொல்லாய் முடிந்ததுவே. (௭௨)

சத்தைக்கே தோற்றரவுஞ் சார்ந்திடுமா னந்தமதுஞ்
சத்தையில் லாதிந்தச் சகத்தினுக்குத் தானுண்டோ. (௭௩)

சித்துக்கே யுள்ளிருப்புஞ் சேர்ந்திடுமா னந்தமதுஞ்
சித்தில்லா திந்தச் செகத்தினுக்குத் தானுண்டோ. (௭௪)

ஆனந்த மானதற்கே யானவிருப் பும்முதிப்பு
மானந்த மில்லாத வகிலத்துக் கும்முளதோ. (௭௫)

சச்சிதா னந்தத்திற் சங்கற் பிதமாகிச்
சச்சிதா னந்தத்தைத் தான்விடா தேநிகழும். (௭௬)

தோன்றுவது சித்தே தொல்லுலகு நானுவாய்த்
தோன்றுவது கற்பிதமே சொரூபமன்றி வேறுண்டோ. ()

சொரூபலக் கணஞ்சகத்திற் றோன்றி விளங்குதலாற்
சொரூபமே யென்று துணிந்தே யமைந்தனமே. (௭௮)

அறியாமை யாலே யகிலம்போற் றோன்றியிடு
மறியாமை நீங்கிடத்தி லறிவாயே தோன்றியிடும். (௭௯)

என்று மொருபடியா யிருந்த படியிருக்க
நின்றபடி பாராமுன் னிலைகலங்கி நின்றனமே. (௮0)

நிலைபிறிந்த போது நிலையினில்வந் திடுபோதும்
நிலைபிறியா தேநிகழு நிசசொருப மல்லவோ. (௮௧)

நிலைபிரிந்த தென்று நிலையினினின் றேநோக்கி
னிலைபிரிந்த தேயிலையாய் நிஜசொருபந் தோன்றினதே. ()

பந்தமுத்தி யென்னப் பகர்ந்திடு மிரண்டென்று
மந்தபரி பூரணத்தி லன்றே யிலையலவோ. (௮௩)

தன்னையே கண்டு தானிருக்க வெல்லோருந்
தன்னையா றென்றே தவிப்பதுவு மென்னையோ. (௮௪)

கண்டிடுத லெல்லாங் கனசொருப மேயன்றோ
கண்டிடுதல் வேறென்று கலங்குவது மென்னையோ. (௮௫)

தோன்றி விளங்குவது தொல்லுல குக்குமுண்டோ
தோன்றி விளங்குவது சொரூபத்துக் கேயன்றோ. (௮௬)

ஆதலினாற் காண்பதெல்லா மறிவுருவே யெனக்கண்டு
போத விழிதிறந்து பொருளா யிருந்தனமே. (௮௭)

முன்வினையாஞ் சஞ்சிதத்தின் முடிச்சை யவிழ்த்தனமே
பின்வினையா காமியத்தைப் பிடித்துப் பிசைந்தனமே. (௮௮)

வீடுபந்த மென்றிடுதன் மித்தையே யாதலினா
லீடுவினை யிரண்டு மெங்கே யுளதாகும். (௮௯)

ஒருகாலு நிலைகலங்கர் துண்டாய்ப்பெற் றதிலமைந்து
வருகாலஞ் செல்கால மதியா திருந்தனமே. (௯௦)

தெரிசனத்தின் முத்தியென்ச் செப்புஞ் சிதம்பரத்தைக்
கரிசனமாய்க் கண்டு கருக்கழிய நின்றனமே. (௯௧)

பார்த்தவிட மெங்கும் பரிபூ ரணமாகிக்
கோத்திருந்த பாழ்தனிலே குடியா யிருந்தனமே. (௯௨)

செகமதையுந் தான்விழுங்கிச் சீவனையு முள்வாங்கி
யகமதுவும் புறமுமிலா வகண்டமாய் நின்றனமே. (௯௩)

அதுவிதுவென் றிடவில்லா வகண்டபரி பூரணமாம்
பொதுவதனிற் குடியாகிப் புகுந்தே யிருந்தனமே. (௯௪)

தந்தையார் தாயார் தாரமார் புத்திரரார்
பந்தமா ரெல்லாம் பரமா யிருந்ததே. (௯௫)

ஊரே துலகே துடலேதுண் பொருளேது
சார்பே துளவெலாந் தானா யிருந்தனமே. (௯௬)

படித்தறிந்த போதே பலகலையா கமங்களெல்லா
மெடுத்தெறிந்து விட்டே னெனைவிடவே றிலையென்றே. ()

தெருள்விழியோர் துணிவிதெனத் தேர்ந்தனுபூ தியிற்கொள்
மருள்விழியோர் திரிவிலிதை மாயாவா தமதென்பர். [வர்

ஓவதனின் மூவெழுத்து மோரெழுத்தே யானதுபோற்
சிவபர சிவமூன்றுஞ் சித்தொன்றே யல்லவோ. (௯௯)

புத்தியில்லா வென்றனக்கும் போதவிழி தான்றிறந்து
முத்திபதங் காட்டுவித்த முதுகிரிக்கென் கைம்மாறே. (௧௦௦)

யானுணர்ந்த விப்படியே யிப்பிரம வனுபூதி
தானுணர்ந்தே யெல்லோருஞ் சதிராய்வாழ்ந் திடவேண்டும்.

முமலவிரு ளினைநீக்கி முத்திபத மெனக்களித்த
நிமலவிருத் தாம்பிகையே நீடூழி தான்வாழ்க. (௧௦௨)

பிரமானுபூதி விளக்கம் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஆறுவது

ஞானவம்மானை.

ஆழத்துப் பிள்ளை யடிதொழு தம்மானே
ஐயந் திரிவை யறுத்தேன்கா ணம்மானே
விருத்தவம் பிகைப்பத மேவியே யம்மானே
மெய்ஞ்ஞானக் கண்ணை விழித்துப்பின் னம்மானே
கருத்திற் றுணிவைக் கருதிநின் றம்மானே
கண்ட படியே கழறுகே னம்மானே
தந்தைதாய் தாரந் தமரெனு மம்மானே
சாற்றுமுயிர்ச் சார்வு தனம்பணி யம்மானே
புவிகாணி யென்னும் பொருட்சார்வு மம்மானே
புறப்பற் றெனுமிவை பொருந்திநின் றம்மானே
குலமுஞ்செல் வமுங்குழ குங்கோல மம்மானே
குறைவில்லை யெனவெணிக் கொண்டுழன் றம்மானே
திரிதரு கின்றேன் சிலகால மம்மானே
செம்மை நெறிதனைச் சிந்தியா தம்மானே
சிவநேசந் தவந்தானுஞ் செய்யாம லம்மானே
சித்தந் தெளிந்தது தெய்விகத் தம்மானே
அனித்த மசுத்த மாந்தையே யம்மானே

ஆனவிம் மாயை யசத்தேகா ணம்மானே
நித்திய நின்மல நீடின்ப மம்மானே
நிஜமான முத்தி நிலைசத்தே யம்மானே
என்ன வுணர்ந்தபி னில்லின்பை யம்மானே
ஏற நோக்கா திளமைதனி லம்மானே
பொய்யென விட்டுப் புறப்பட்டே னம்மானே
போதகுரு சாந்தன் பொன்னடிக் கம்மானே
வந்து துதித்து வணங்கினே னம்மானே
மலரடியென் சென்னி வைத்துப்பின் னம்மானே
முத்தி நெறியை மொழிந்துட னம்மானே
முதுகிரி யிற்றவ முயலென்று னம்மானே
அவனு ரைத்தபடி யங்கிருந் தம்மானே
அல்லும் பகலு மசைவற வம்மானே
மேவிநின் றேதவ மேவினே னம்மானே
விருத்தவம் பிகைவந்து விளக்கினு ளம்மானே
அவள்விளக்க நன்று யனுபவ மம்மானே
ஐயந் திரிவற வறிந்தேன்கா ணம்மானே
எம்மதத் தோர்க்கு மெழில்விட்டி லம்மானே
ஏகமா யனன்னிய மெய்துத லம்மானே
சம்மத மத்தகை சம்மதிக் கம்மானே
தத்துவ மசியென்று சாற்றிடு மம்மானே
இந்தச்சம் மதிக்குயி ரீசனு மம்மானே
இருமுத லென்ற விழிவுகா னம்மானே
ஒன்றாகின் முத்தியு மொன்றாமென் றம்மானே
உரைத்திடி லபின்னையி லொன்றுங்கா ணம்மானே

பின்னையி லிருமுதல் பேசாம லம்மானே
பேசொணு தபினையிற் பிரமமொன் றம்மானே
அபினையி லேகமா மனுபவ மம்மானே
ஐந்தாகும் பின்னையி லனுபவ மம்மானே
சத்தியின்றி யுண்டு சத்திமா னம்மானே
சத்திமானை யின்றிச் சத்தியி லம்மானே
பந்தத்துக் கேதுவாம் பகர்பின்னை யம்மானே
பந்தம் விடற்கேது பகர்மற்ற தம்மானே (ரு௰)
இப்பந்தம் விடின்றி யிருந்திடு மம்மானே
ஏக மதைபன்றி யிவையில்லை யம்மானே
அதனு லேகமென்ற லாந்துணி வம்மானே
ஆந்திரி விருமுத லாகுமென் றம்மானே
பிரத்தியக் கமதாகப் பேசுகே னம்மானே
பிராகபா வமதிற் பிரமமொன் றம்மானே
நினைவிற்கூ டியபின்னை நிகழ்மாயை யம்மானே
நிஜமாய்நோக் கிடிலிரண்டாய் நிகழுங்கா ணம்மானே
நினையுந் தனையன்றி நில்லாதென் றம்மானே
நீக்கிடிற் ருனேயாய் நிகழுங்கா ணம்மானே (கூ௰)
தோன்றுத லெல்லாஞ் சொரூபமொன் றம்மானே
தோன்றுதல் வேறென்று சொல்லிடி லம்மானே
ஐந்து பதார்த்தமு மாருறு மம்மானே
ஆகி வேறுபோ லமர்ந்திடு மம்மானே
அனைத்துஞ் சொரூபமென் றனுபவத் தம்மானே
ஆருறு மைந்து மதுவாங்கா ணம்மானே
இதனு லெல்லாநா மென்றுகண் டம்மானே

ஏதும் பதைப்பற் றிருந்தேன்கா ணம்மானே
என்சத்தே தோன்றி யிடும்பின்னை யம்மானே (எ௰)
என்னின்பே யின்பா யெய்துங்கா ணம்மானே
எல்லாஞ் சத்துச்சித் தின்பங்கா ணம்மானே
என்னு லெனையுங்கண் டெய்தினே னம்மானே
இன்பமே யெய்தி யிருந்தேன்கா ணம்மானே
எந்தப் பொருளிலு மின்பெய்த லம்மானே
என்னின்ப மேயென் றிசைந்தேன்கா ணம்மானே
இனியோர் பொருளையு மெண்ணிநின் றம்மானே
இச்சை செய்யேனதி லின்பமில் லம்மானே
ஆசை பயமவை யற்றேன்கா ணம்மானே
ஆனந்த நித்திய ஞானதா லம்மானே (அ௰)
நிகழ்கால மதுதனி னேரிட்ட தம்மானே
நிராசையிற் றுய்த்து நிலைநிற்கே னம்மானே
என்னினைவி லென்னை யிதுவென்றே யம்மானே
இன்னுரு வாய்கண் டிருக்கேன்கா ணம்மானே
என்னினை வின்மையி லேகமா யம்மானே
என்னையே யான்கண் டிருக்கேன்கா ணம்மானே
இங்குமங்கு மென்னை யானேகண் டம்மானே
ஏதுங் கவலையற் றிருக்கேன்கா ணம்மானே
அசைவுசெய் பின்னையி லன்றேநின் றம்மானே
ஆடு குதலிதென் றறிந்தேன்கா ணம்மானே (கூ௰)
என்னுணை யெனையன்றி யிலையொன்று மம்மானே
இதுதுணி வெனமழு வேந்துவே னம்மானே
என்னை ய்பியாம லிவ்வள வம்மானே

எங்கி வழிகாணு தேற்குமே யம்மானே
தன்னை நிகராகுஞ் சங்கரி யம்மானே
தன்னருள் செய்த தயவினுக் கம்மானே
என்னகைம் மாறுமுண் டென்னிடத் தம்மானே
இனியவ வடியவர்க் கெழிற்பணி யம்மானே
விரும்பியே செய்வது விதியிந்த வம்மானே
விருத்த கிரித்தலம் விளங்கிட வம்மானே. (௯௦௦)

ஞானவம்மானை முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஏழாவது

வேதாந்த

தசாவத்தைக்கட்டளைச்சுருக்கம்.

மோக்ஷமுண்டென்கிற எம்மார்க்கத்துக்கும் உபக்கிரமத்திற்பந்தமும், உபசங்காரத்தின் முத்தியும், சித்தாந்தமாகையினாலே இம்மார்க்கத்தினுடைய பந்தமுத்தி வியவகாரஞ் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படா நின்ற தெப்படியெனில்:—சத்தியம், ஞானம், அனந்தம், ஆனந்த மென்னும் இலக்கணத்தையுடைய சுயம்பிரகாசமாகிய பரவத்துவின்க ணின்று வாசகஞ் செயவொணாத பின்னாசத்தி தோன்றும். அதினின்று மாயைதோன்றும்; அதில் ஊர்த்த மாயையினின்றும் பரதத்துவந் தோன்றும்; அதினின்றும் வியோமந்தோன்றும்; அதிற் காலபரந்தோன்றும். அதோமாயையினின்றும் புருடன்றோன்றும்; அதில் மூலப்பகுதிதோன்றும்; அதில் மான்தோன்றும்; அதிலாங்காரந்தோன்றும்; அந்தவாங்காரந் திரிகுணமாக விரியும்; அவையிற் சாத்துவிதாங்காரத்தில் மனமும், ஞானேந்திரியங்களைந்துந் தோன்றும்; இராசத வாங்காரத்தில் கன்மேந்திரியங்களைந்துந் தோன்றும்; தாமதவாங்காரத்தில் சத்தாதிகளைந்துந் தோன்றும்; இந்தச் சத்தாதியைந்தையும் ஒவ்வொன்றை யிரண்டு கூறு செய்து அவையிலொரு கூற்றில் ஒவ்வொன்றை நந்நான்கு

கூறுகச்செய்து தனது கூறல்லாத நாலினுங் கூட்டப் பஞ்சீகரண தூலபூதமாம். உபக்கிரமமுற்றும். இனித்தத்துவங்களினுடைய வகையெப்படி யென்னில்:—பஞ்சீகரண தூலபூதமைந்து, சத்தாதியைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, அந்தக் கரணங்களுநாலு, புருடன், காலபரம், வியோமம், பரம், ஆகத்தத்துவ மிருபத்தெட்டுமேல் மாயையொன்று, பின்னுசத்தி யொன்று ஆக ௩௦. இவையே பந்தம். இனி யிவைமுப்பது நீங்கி மேற் சுயம்பிரகாசத்தையடைதலே உபசங்காரம். இதற்கு மார்க்கமெப்படி யென்னில்:—தூலபூதமைந்து, சூக்ஷமபூதமைந்து, ஞானேந்திரியமைந்து, கன்மேந்திரியமைந்து, ஆக இருபதுஞ் சிவசாக்கிரம். இதிற்றிரோதாயி நீங்கும். மனம், புத்தி, ஆங்கார மூன்றுஞ்சிவ சொப்பனம். பிரகிருதி சிவசுழுத்தி. புருடன் பரசாக்கிரம். இதிற் பிரகிருதி நீங்கும். காலபரம் பரசொப்பனம். இதில் அசுத்தமாயை நீங்கும். வியோமம் பரசுழுத்தி. பரம் சிவசாக்கிரம். மாயை விசுவக்கிராசம். இதிற் கன்ம நீங்கும். பின்னுசத்தி உபசாந்தம். இதிற் சுத்தமாயை நீங்கும். சுயம்பிரகாசமே குருதுரியம். இதில் ஆணவ நீங்கும்; ஆகவவத்தைபத்து: இதுவே முத்தி. இவ்வொழுங்கில் ஞானசாரியர் கைகாட்டும்படிக்குச் சமாதியிலிருந்து அநுபவம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டியது.

வேதாந்த தசாவத்தைக்கட்டளைச் சுருக்கம்
முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எட்டாவது

வேதாந்த தசகாரியக்கட்டளை.

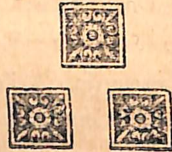
நித்திய நைமித்திய காமியப்பிராச்சித்த உபாசனைகன்மங்களை அநேகஜென்மாந்திரங்களிலே பண்ணப்பட்டுக்கிருதகிருத்தியனாய் நித்தியாநித்திய வத்துவிவேகம், இகமுத்திரார்த்த பலபோக விராகம், சமையாதி சட்கம், முமுட்சுத்துவம் என்கிற சாதன சதுஷ்டய சம்பத்தியுடைய அதிதீவர பக்குவமுடையோர் மேற்சொன்ன மெட்டாதவகைக்குப் பிரம கைவல்லியஞ் சமாதியிலிருந்தடைகுதற்கு மேலான மார்க்கம் வேதமுடிவாகிய உபநிடதத்தில் தசகாரியமாக இருக்கும். இதற்குத் தொகையெப்படியெனில்:—மாயாரூபமென்றும், மாயா தெரிசனையென்றும், மாயாசுத்தியென்றும், சிவரூபமென்றும், சிவதெரிசனையென்றும், சிவசுத்தியென்றும், பிர்ம்மரூபமென்றும், பிர்ம்மதெரிசனையென்றும், தேககைவல்லியமென்றும், விதேககைவல்லியமென்றும் ஆசப்பத்து. இது தொகையாகிய சிரவணம்; இதற்குவகையெப்படியென்னில்:—மாயாரூபமாவது சர்வப் பிரபஞ்சங்களும் இத்தனை அங்கிசத்துடனே கூடி விளங்குமெனக் காண்கை: மாயாதெரிசனமாவது அந்த அங்கிசத்தில் இத்தனை யங்கிசம் மாயாசம்பந்த

மெனக்காண்கை: மாயாசுத்தியாவது அதினுடைய வதிட்டானத்தைக் காண்கை: சீவரூபமாவது விளக்க விளங்கப்பட்ட மாயாரூபத்தைக் காண்குதற்கோரறிவுண்டெனக் காண்கை: சீவதரிசனமாவது அவ்வறிவைத் தானெனக்காண்கை: சீவசுத்தியாவது அவ்வறிவி னதிட்டானத்தைக்காண்கை: பிர்ம்மரூபமாவது மாயாரூபத்துக்குஞ் சிவரூபத்துக்கு மதிட்டானம் பிரமமெனக் காண்கை: பிரமதேரிசனமாவது ஆரோபிதம் அதிட்டானத்தைவிட வேறில்லாததுபோல மாயையுஞ் சிவனும் பிரமமாகத்தானே காண்கை: தேசகைவல்லியமாவது அந்தப் பிரமமாகத்தானே காண்கிற போதமுநீங்கி ஆனந்தமயமாய் நிற்கை: விதேசகைவல்லியமாவது அந்தப் பிரமாநந்தாதீதத்தையடைகை. இதுவகையாகிய மனனம். இனி விரிவு எப்படியெனில்:—சத்தாதிவிடயத்தி லவாவறுத்து ஒரேகாந்தத்தி லிருந்து நிதித்தியாசனத்தில் சமாதியைப் பொருந்திச் சாட்சாத்கரிக்கும் வகை: மாயாரூபமாவது இதுவென்று காணப்பட்ட சர்வப்பிரபஞ்சமு முண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாய் நாமரூபமாகிய இவை ஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்குதலைக் காண்கை: மாயா தேரிசனையாவது அந்த ஐந்தங்கிசத்தில் பின்பு சொல்லப்பட்ட நாமரூபமாகிய விரண்டங்கிசமு மாயையெனக் காண்கை: இனி மாயாசுத்தியாவது இந்தமாயா சம்பந்தமாகிய நாமரூபத்துக்கு முன்சொல்லப்பட்ட உண்டாய் விளங்கி ரம்மியமாகிய மூன்றங்கிசத்தை யுடைய அதிட்டானத்தைக்காண்கை: சீவரூபமாவது ஐந்தங்கிசத்துடனே விளங்கப்பட்ட சர்வத்தையுநோக்கி அவையில் பின்பு சொல்லப்பட்ட இரண்டங்கிசமு மாயாசம்பந்தமென்

றும் அந்தமாயாசம்பந்தமும் முன்பு சொரூப சம்பந்தமாகிய சச்சிதானந்தத்தைவிட வேறின்மையென்றுங் கண்டவறிவொன்றுண்டெனக் காண்கை: சீவதேரிசனையாவது நாமரூபமயமாகிய கேவலமுநீங்கிச்சச்சிதானந்தமயமாகியபிரமத்தைப்பற்றி நிற்கை: இது சாக்கிர அவத்தை. சீவசுத்தியாவது அந்தச் சச்சிதானந்தமயமாகிய பிரமத்தை அவ்வொளியே கண்ணாகக்கொண்டறிந்து அதிற்சிவத்துவ போதமடங்கி அச்சிவனுக்கு அதிட்டானமாகிய பிரமந்தானாய் நிற்கை: பிரமரூபமாவது மாயாரூபமாகிய நாமரூபத்திற்கும் அவற்றையுணருஞ் சிவனுக்கு மதிட்டானமாய்விளக்கப்பட்டது சச்சிதானந்தமேயெனக்காண்கை: இது சொப்பனவவத்தை. பிரமதேரிசனையாவது பழுதை, கிளிஞ்சில், கட்டை, சூரியன், தங்கம், மண்முதலிய வதிட்டானங்களில் கற்பிக்கப்பட்ட பாம்பு, வெள்ளி, கள்வன், கானனீர், ஆவரணம், கடகலசமுதலிய வாரோபிதம் விசாரித்தவிடத்தில் அவ்வதிட்டானமேயாகி விளங்குதல்போல ஆரோபிதமாய் விளங்கப்படுகிற நாம ரூப மயமாகிய மாயையும், அம்மாயையை யறிடப்படா நின்றசிவனும், அதை விளக்கப்பட்டபரமும், நாமரூப மறியப்பட்டதானும், அறிவிக்கப்பட்ட பரமேயெனக் காட்டாமல் நாமரூபத்தையுந் தன்னையும் வேறுபோல் விளக்கப்பட்ட அஞ்ஞானமும், அதற்கு நிபதமாகிய கர்மமும் இந்த ஐந்து பதார்த்தமும் அதிட்டானமாகிய சச்சிதானந்த சொரூபமேயாய்க் காண்கை: இது சுழுத்தி. தேக கைவல்லியமாவது அப்படி அந்த ஐந்து பதார்த்தமுஞ் சொரூபமேயாய்க் காணப்பட்டவாதனையு நீங்கி அவ்விடத்திற் பிரகாசிக்கப்பட்ட சொ

ரூபானந்தத்தைப் பெற்று நிற்கை: இது துரியம். விதேக கைவல்லியமாவது அந்தச் சொரூபானந்தத்தைப் பெற்று ஆனந்தாதீதனாய் வாக்கு மனாதீத கோசரமாகிய பிரமகைவல்லியத்தைப்பெறுகை: இது துரியாதீதம். இவ்வொழுங்கில் குருகாருண்ணியத்தினாலே சென்று தசகாரியமுமனுபவப்பட்டுப் பிரம கைவல்லிய மடையில் அப்போது பந்தமுத்திவியவகாரஞ் சொப்பனம்போலக் கண்டு பண்டைப்படியாய் நின்று மேற்செனனத்துக்கு வித்தாகிய ஆசை பயமிரண்டுள், தான் சர்வானந்தத்திற்கு அதிட்டானமாகிய பிரமானந்தமயமாகையால் ஆசையும், தற்சொரூபமாகிய பிரமத்தைத் தவிரப் பிரத்தியக்கு வேறொன்றுமில்லாத தாகையால் பயமு மொழியும்.

வேதாந்த தசகாரியக்கட்டளை முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஒன்பதாவது

சகசநிட்டை.

சவிகற்ப நிருவி கற்பத் தகநிட்டை யெனவுரைக்கும்
இவிகற்ப மென்று மின்றி யிடைவிடாச் சகச நிட்டை
செவியதி னெனக்கு நீயுந் திருவுளஞ் செய்ய வேண்டும்
அவியமில் விருத்த வெற்பி லம்மையே யன்பர் வாழ்வே. (க)

பொதுவுறத் தருமம் பண்ணிப் புகல்வினைச் சமம தாகி
அதுவிது வென்னுஞ் சித்த மமலமா யநித்த நித்தம்
இதுவென வுணர்ந்த நித்தத் திகபரத் திச்சை யற்ற
சதுரர்க ளிடத்திற் பாசந் தகர்ந்திடும் பத்தி தோன்றும். (உ)

பத்திதான் பதிந்த காலைப் பகரங்கத் தலம டைந்து
சுத்தியா யங்க மந்தத் தொல்லருட் சத்தி யாகி
நித்தியா னந்த லிங்க நேரதாய்த் தரிக்கப் பட்டுத்
தித்தியா நின்ற வின்பந் திருத்தியிற் களிக்கு மென்றும். (ங)

சமரசம் பதிந்த காலைத் தலமாபிக் கியத்த டைந்திங்
கமரங்க மான வான்மா வந்தச்சிற் சத்தி யாகி
விமலமா லிங்கந் தன்னை விளங்குநெஞ் சினிற்ற ரித்து
நிமலமாம் பரமா நந்த நிஜதிருத் தியிற்க ளிக்கும். (ச)

ஆனந்தம் பதிந்த காலை யச்சர ணத்த டைந்து
வானந்தத் தங்க மாகு மகபரா சத்தி யாகித்
தானந்தப் பிரசா தத்தைத் தரித்துச்சோத் திரத்தி லென்றும்
ஊனந்த மில்லா வின்ப வோசையிற் களிக்கு மென்றும். (ரு)

அனுபவம் பதிந்த காலை யடைந்துநற் பிராண லிங்கத்
தெனுமங்க வாயு நின்றங் கெழிலாதி சத்தி யாகி
உனுஞ்சர லிங்கந் தன்னை யொன்றுந்தொக் கினிற்ற ரித்துப்
பனுமந்தப் பரமா னந்த பரிசத்திற் களிக்கு மென்றும்.(௬)

அவதானம் பதிந்த காலை யடைந்தந்தப் பிரசா தத்தை
இவனுன தேயு வங்க மிச்சைநற் சத்தி யாகி
நவமான சிவலிங் கத்தை நயனமற் றதிற்ற ரித்திங்
குவமான மில்லா வின்ப வுருவினிற் களிக்கு மென்றும்.(௭)

நயிட்டியம் பதிந்த காலை நன்மையே சுரத்த டைந்து
சயித்திய சலமா மங்கந் தகுஞான சத்தி யாகி
வியப்புறுங் குருலிங் கத்தை மேவுநா வினிற்ற ரித்திங்
குபப்பெறு பரமா னந்த வுருசியிற் களிக்கு மென்றும். (௮)

சற்பத்தி பதிந்த காலைத் தரும்பத்தத் தலம டைந்து
முற்பகர் தரையா மங்க மொய்பதாங் கிரியை யாகித்
தற்பரா சார லிங்கந் தரித்துநா சியினி லந்தச்
சிற்பரா னந்த கந்தந் தேர்ந்ததிற் களிச்கு மென்றும். (௯)

ஒருபத்தி தானே யாறு பொருதலந் தானே யாறும்
ஒருவங்கந் தானே யாறு பொருமுகந் தானே யாறும்
ஒருலிங்கந் தானே யாறு பொருமுகந் தானே யாறும்
ஒருவின்பந் தானே யாறு யொன்றதாய்க்களிக்கு மென்றும்.

அநாதியிற் சிவமே லிங்க மபின்னமே யங்க மாகும்
அநாதியிவ் வபின்ன மேயிவ் வங்கம தாயிற் றென்றால்
அநாதியச் சிவமே யந்த வங்கத்திற் புறப்புந் தோன்றும்
அநாதியக் குருவத் திக்கைக் கருத்தமு மிவையே யாகும். ()

சகசநிட்டை முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தாவது

உபதேச

சித்தாந்தக்கட்டளை.

ஆத்மாக்களை முத்தியிலே விடவேண்டி வாக்குமனாதீத
கோசரமாகிய அருட்சத்திதானே பாசவயிராகம், சிவகாருண்
ணியம், ஈசுவரபக்தி, பிரமஞானமென்கிற நான்குமே ஒரு
திருமேனியெனக்கொண்டருளிய ஞானாசாரியார், இனிப்பி
றவாத முடிந்தபிறப்பில் நித்தியாநித்தியவத்துவிவேகம், இக
முத்தார்த்த பரபோகவிராகம், சமையாதிசட்கம், முமுட்சு
த்துவமென்கின்ற சாதனசதுஷ்டயசம்பத்தியே ஓர் வடிவெ
னக்கொண்ட சற்சீடனுக்கு அனுக்கிரகம் பண்ணுமுறை
மை. உலகத்தின்கண்ணே வயித்தியராயினோர் ஒருவனது வி
யாதியை நிச்சயம்பண்ணி இத்தனை தினத்தின்மேல் அவுடத
ங்கொடுக்கவேணுமென்று நியமமிருப்பினும், ஓரோர் அசா
த்திய வியாதியை யுடையவனுக்குக் கண்டவக்கணமே கன
மாகிய பூபதி முதலிய அவுடதங்களைக் கொடுத்து உடனே
திருப்பவேண்டும்; அதைப்போலச் சாதனங்களையுடைய தீவ
ரதர பக்குவனுக்கும் ஓராண்டாகிலுஞ் சோதித்து அனுக்
கிரகம் பண்ணவேணு மென்றாலும் ஓரோர் அதிதீவரதர

பக்குவனுர்கு அந்தக்கணமே இந்த உபதேச சித்தாந்தத்தை அனுக்கிரகம் பண்ணிப் பவரோகத்தை உடனே நிவிர்த்தி பண்ணவேண்டும். இந்த உபதேச சித்தாந்த மார்க்கத்தி லொழிந்து, மற்றைய மார்க்கத்தினாலே பவரோக நீங்காதோ வென்னில், பாதாதிகேசபரியந்தம் அக்கினி பற்றிக்கொ ண்டவனுக்கு விழுந்ததுறையிலே அவனைவிழுங்கி மேலிட ப்பட்ட மடுவிலேபன்றிக் கொஞ்ச ஜலத்தில் பிரவேசிக்கில் உடனே யவிந்து முடியாது; அதைப்போல அதிதீவிரதரபக்கு வனுக்குடனே அவனையும் விழுங்கிமேலிடப்பட்ட அகண்டா கார ஞானம் இம்மார்க்கத்திலே பிரவேசித்த அக்கணமேயு ண்டாம். அதெப்படியென்னில் சற்குரு சந்நிதியிலே சற்சீ டனானவன் தேனிரம்பிய மலரைத் தேடும் அளிகள்போல் பூதலமெங்குந்தேடி வெப்பந்தீராமல் வந்தடைந்து கண்ட அக்கணமே உள்ள மகிழ்ச்சியையடைந்து தாரகமாகிய சிவ மேயெனக்கண்டு அவருடைய அருள் சுரக்கும்படிபண்ணிக் கொண்டு சுவாமி! நானார்? இந்த நானாகிய வுலகமேது? இது ஆரையுடையது? எனக்குச் செனனமரணம் வந்தவா றேது? இது யாதினாலே நீங்கும்? இவற்றை யனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்; இவையிற் பிரதமத்தில் அடியேன் நானா ரென்று விண்ணப்பஞ்செய்தபடிக்கு என்னை யறிவித்தால் மற்றை நாலும் அடியேனே விண்ணப்பஞ் செய்வேனெ ன்று சற்சீடன் நானாரென்று கேட்க, ஆசாரிய ரனுக்கிரகம் பண்ணுகிறார்:—நல்லது உன்னைக் கரதலாமலகம்போலக் கா ட்டுகிறோம், நீ நன்றாகப் பார்க்கக்கடவாயென்று திருவ டியைச்சூட்டி அஸ்தமஸ்தக சையோகம்பண்ணிக் கிருபாதிரு

ஷ்டியினாலே நோக்கி இங்கேயுண்டாய் விளங்குவதெல்லாம் நீயே யென்ன, சுவாமி! இங்கேயுண்டாய் விளங்குவதெல் லாம் நானெப்படியாவேன்? ஆனால் உனக்கிங்கே என்னபிர காசியா நிற்கிறதென்ன, சுவாமி! நாமரூபமயமாகிய உலக மே தோன்றுகிறது: ஆனாலந்தவுலக மெவ்விடத்தினின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமி! என்னுடைய நினைவிலே நின்று தோன்றுகிறது; ஆனால் நினைவுவேறு உலகம்வேறா வென்ன, சுவாமி! உலகமெதிரிட்டுக்காண்கையினாலேவேறு தானே, ஆனால் உலகமாகிய நாமரூபத்தை நீக்கி நினைவைப் பாரென்ன, சுவாமி! அப்படி பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக் காணேன், ஆனால் நினைவைநோக்கி நாமரூபத்தைப் பாரெ ன்ன, சுவாமி! அப்படி பார்க்குமிடத்தும் நாமரூபத்தைக் காணேன், ஆனால் நாமரூபமயமாகிய உலக மேதென்ன, சுவாமி! என்னுடையநினைவுதானே, ஆனால் அந்நினைவு எங்கே நின்று தோன்றுகிறதென்ன, சுவாமி! என்னிடத்திலேநின்று தோன்றுகிறது, ஆனால் நினைவுவேறு நீவேறா வென்ன, சுவாமி! என்னினைவாகையினாலே வேறின்றி நான்றானே, ஆனால் நினைவை நீக்கி யுன்னைப்பாரென்ன, சுவாமி! யான் பிரகாசியா நிற்கின்றேன், ஆனால் நினைவு நீயெப்படி யாவா யென்ன, சுவாமி, நினைவு என்னைவிட வேறுதானே, ஆனால் உன்னைப் பிரித்து நினைவைப் பாரென்ன, சுவாமி! அப் படி பார்க்குமிடத்தில் நினைவைக் காணேன், ஆனால் நினைவு யாதோவென்ன, சுவாமி! நினைவானது நானுமல்ல என்னை விடவேறுமல்ல, ஆனால் அஃதெப்படியென்ன, சுவாமி! தங்கத்தினிடத்திலே பணிதியானது தங்கமுமல்லாமல் தங்

சத்தைவிட வேறுமல்லாமல் கற்பிக்கப்பட்டதுபோல நினை
வுமென்னிடத்திலே கற்பிதம். ஆனாலிந்த நினைவு வேறேசத்
தையோவென்ன, சுவாமி! அதற்கு வேறே சத்தையில்லை
என்னுடைய சத்தையேதோன்றி விளங்காநிற்கிறது; ஆனால்
இங்கே தோன்றுவதெல்லாம் யாதென்ன, சுவாமி! இங்
கே தோன்றி விளங்குவதெல்லாம் நானே, ஆனால் நாமுன்
னம் எல்லாம் நீயேயென்று சொன்னோமே, அதற்குனக்கு
ஐயந்தோன்றிற்றே, இப்போது எல்லாம் நானே யென்று
நீ சொன்னது திரிவோ நன்றாய்ப் பாரென்ன சுவாமி! மு
தற்றிரிவினாலே எல்லாம் நானெப்படி யாவனென்று கேட்
டேன், சுவாமி! கடாக்ஷத்திலே திரிவுபண்ணிக் கொண்டி
ருந்த அஞ்ஞானவிருள்போய்த் துணிவாகத்தானே எல்லாம்
நானேயெனக் கண்டேன்; ஆனால் உன்னைக்கண்ட இடத்தில்
அனுபவமெப்படி யிருந்ததென்ன, சுவாமி! அகண்டாகார
மயமாய்ச் சுட்டிறந்த சுகாதீதமாய்ப் பழுதையினிடத்திற்
பாம்பொருகாலு மில்லாததுபோல், உலகமுயிர் பரமென்
பது ஒருகாலு மில்லாததாய்ப் பிரகாசியாநிற்கிறது; ஆனாலி
துவே தற்சொரூபமுத்தி. இதிற் கலக்கமில்லாமல் தேகபத
னபரியந்தம் நிற்பாயாக. இதன்றி அந்தமுத்தி நீயானதுக்கு
க்குறி; மற்றைநாளும் நீ யுன்னனுபவப்படிக்குச் சொல்லெ
ன்ன, சுவாமி! நானாவிதமாகிய பிரபஞ்சம் என்னிடத்திலே
ஆரோபிதம்; அது சங்கற்பத்தையுடையது; அந்தச் சங்கற்ப
த்தையுடைய ஆரோபிதமாகிய பிரபஞ்சம் அதிட்டானமா
கிய என்னைவிட வேறல்லவென்று காணாததிரிவினாலே என
க்குச் சனனமரணம், எல்லாம் நானே யென்றறியில் சன

னமரணமில்லை: இப்படி மற்றை நாளும், சுவாமி கடாக்ஷத்தி
னாலே எனக்கனுபவமாயிற்று; நல்லது, நம்முடைய அனுப
வமுமிதுவே: சுருதியினுடைய முடிவிலே சொல்லுவதுமி
துவே: உன்னுடைய வனுபவமு மிப்படியே யாகில் இதுவே
உபதேச சித்தாந்தம் என்று இதிற் கலக்கமில்லாமல் வாழ்வா
யாகவென்று ஆசீர்வாதஞ் சேய்தார்.

உபதேச சித்தாந்தக்கட்டளை முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினொன்றாவது

பிரமசித்தியகவல்.

எழுவகைப் பிறப்பி லெடுத்தற் கரி
மானிடப் பிறவி வாய்ப்பி லொருவ
காடியி னதுகொண் டம்முத் தியி
அடைகுத லேபய னஃதினை யன்றி
சித்திபுத் திகளிற் சிந்தனை செய்யி
லேதம தாகு மெதினு மென்னி
உலகத் தின்கண் ணுைப்பி லொருவ
அன்பு கிடைத்தா லவனு லாகி
பயன்பெறு குதலே பழுதில் சிறப்பு
அஃதினைப் போல வவனியின் மனித
பிறப்பினைக் கொண்டே பிறவா நெறி
அடைந்திடு மதனுக் கறிதற் கரி
அவதி யியல்பென் றறிந்துள போ
எத்தனம் பண்ணு திருப்பவன் றனக்கு
தான்வஞ் சகனெனச் சாற்றலு மாகு
இத்தகை வாகி னியம்பிடு சித்
அடைந்திடு குதல்பய னலவோ வென்னி

ய ற் ணை ச் ன் ல் ன் ய ம் ப் பை ய தே த் ம் தி ல்

அனந்த சித்தி யடைந்திடு மதற்கு
பிரம சித்தி பெறுகுத லேபய
அணிமாதி சித்தி யடைகுதல் பயன
றிஃதையு மன்றி யியம்பிடு மட்
யோகந் தானு மொள்ளிய பிர
சித்திக் கங்கஞ் செப்பிய வவையி
கருத்தறி யாது கருதி மாறு
அனுட்டித் தேயவ் வணிமாதி தன்னை
பெறுவர் கருத்தைப் பேசக் கேண்மி
காமா திகளைக் கைவிட லியம
விட்ட பொருள்கண் மேவிடிற் றள்
நிற்குத னியம நிருபா திகமா
ஒரா தனத்தி லுறைகுத லாதன
நாமரூ பத்தை நாடு மனத்
இருதய மதனி லிருக்கப் புகுத்த
பிராணு யாமம் புறவிட யத்தை
பெயர்த்துளே மீட்டல் பிரத்தியா கார
விடயவா தனையை விகற்பற நிறுத்த
தாரணை யாகுந் தற்சொரு பத்
நாட றியான நவிற்றிடு புறமு
உள்ளு மறவவ் வொளிதா னேயா
ஒத்துநின் றிடலே யோங்கிய சமா
ஆதலி னிந்த வட்டயோ கமது
பிரம சித்தி பெறுதற் கங்க
என்னலு மாகு மினிப்புத் தியது

ள ன் ன் ட ம ன் க ப் ன் ம ளி ய் ம் தை ல் ப் ம் ல் தை ம் ய் தி ம் ம் ம்.

பயனல வோவெனிற் பகர்ந்திடு புத் தி
இடம்பொரு ளுறவு மின்பங் கீர்த் தி
என்றை விதமா மிவையைந் தினையு ம்
நன்றாய்த் தேரி னன்முத் தியதா ம்
இஃதினை யன்றி யிம்மா யாவி த
சம்பந் தந்தனைத் தானினைத் திடுத ல்
அறியாமை யாகு மஃதினைக் கேண்மி ன்
இடமு மழியா விடமே யிடமா ம்
பொருளு மழியாப் பொருளே பொருளா ம்
உறவு நீங்கா வுறவே யுறவா ம்
சுகமிர திசய சுகமே சுகமா ம்
புகழும் பெரியோர் புகழ்தலே புகழா ம்
ஆகையிற் புத்தி யாகிய விதங்க ள்
எழிலார் வீடே யிவ்வகை யன் றி
மாயையி லுளதாய் வந்திடு சித் தி
புத்திக ளென்று புகலிரண் டினையு ம்
அடைந்திட நினைத்த லபலம தாகு ம்
எதிரா லென்னி லியம்பிடு மா யா
சம்பந் தத்தைத் தானடை குதற்கு ம்
சத்திய முத்தி சம்பந் தத் தை
அடைந்திடு மதற்கு மாகிய வருத்த ம்
எட்டுணை யானு மிச்சையச் சங்க ள்
உள்ளின் றியேவிட் டொன்றிய காய க்
கிலேசம் பண்ணிக் கிளர்தவ மதனி ல்
அடைந்திட வேண்டு மாகிய விந் தி

இரண்டு வகைக்கு மேற்றமுந் தாழ்வு ம்
இன்றி வருத்த மெய்தல் சமமா ம்
இத்தகை வருத்த மெய்தப் பட்டு ம்
அனித்தப் பொருளை யடைகுத லபல ம்
அழியாப் பொருளை யடைகுதல் சபல ம்
அன்றியு நன்றா யறிந்த விடத்தி ல்
அவைக ளிரண்டு மசத்தா தலினா ல்
இன்பமோர் காலு மிலையவை தனினி ன்
றடைந்திடு மின்ப மலையா வறிவி ன்
ஆனந்த லேசமஃ தறி யாமையி ல்
இவைகளி னிடமா யெய்திவந் ததுபோ ல்
அறிந்திடு மதனா லறிவா னந்த ம்
பொருந்திடிற் சசல புத்திசித் திகளு ம்
* ஏககா லத்தி லெய்தின தாகு ம்
இதுவன்றி வேத மெழிலா கமத்து ம்
புருடார்த்த மாகப் புகனான் கினிலு ம்
சிவமடை குதலே சிறப்பென வோது ம்
அச்சிவ மென்னு மழகிய வீட் டை
ஐயந் திரிவு மறவே யடைத ல்
எம்மார்க் கத்தா லென்றிடில் வே த
முடிவினின் மொழியு மொய்ந்நெறி யதனி ல்
அடைந்திட வேண்டு மம்மார்க் கத்தி ன்
ஒழுங்கைக் கேண்மி னுபநிட மதனி ல்

---

* எக்காலமென்றும் பாடம்.

ஏக மேவா வத்துவி தீயம்
பிரமமே யென்று பேசிடு மதற்குச்
சுசாதி விசாதி சுவகத பேதம்
சொல்லிய மூன்றுஞ் சொரூபத் தின்மை
என்றது வாகி னெழில்வே தாந்தப்
பக்கந் தனக்குப் பகர்ந்திடும் பந்தம்
விடிவை யிரண்டின் விவகா ரத்துணி
வெத்தகை யென்னி லியம்பிடக் கேண்மின்
நித்திய மாகையி னிகழ்ந்திடு கால
பரிச்சே தமதும் பரிபூ ரணத்துவம்
ஆகையிற் றேச வறைபரிச் சேதமும்
ஏகம தாகி னியம்பிடு வத்து
பரிச்சே தமதும் பகர்ந்திட வொண்ணு
தறிவாய்ச் சத்தா யானந் தமதாய்ப்
பந்தமுத் தியெனப் பகர்விவ காரம்
அதீத மாகி யசைவற விளங்கும்
தன்னிடந் தனிலே சங்கற்ப சத்தி
சங்கற்ப மல்லா தசங்கற்ப சத்தி
என்றிவை யிரண்டுண் டிவையிற்சங் கற்ப
சத்தி யேதென்னிற் சாற்றிடக் கேண்மின்
நினைவுரு பமதா நிகழ்த்திடு மதற்கு
வடிவே தென்னில் வகுத்திடு நாமம்
உருவ மயமே யோரோ ரிடத்தில்
ஒருவன் கூவு முரையது தானே
எதிரிட் டப்படி யெழுவது போல

நினைவது வென்று நிகழ்ந்திடு நாமம்
உருவது வென்று மொருபே தமுமில்
நவிற்றிடு ரூப நாம மயமும்
மாயா மயமே மாயையென் றுதான்
யாதொன் றில்லா தனுமாயை யாகும்
உள்ளது மலவா யுருப்பெயர் மயமாய்
நினைவுரு பமதாய் நிகழ்சங் கற்ப
சத்திசத் தாய தற்சொரூ பமதாம்
அதிட்டா னத்தி லாரோ பிதமாம்
ஆரோ பிதமு மதிட்டான மின்றி
விளங்கா தனுபோல் விளங்கிடுந் தன்னைத்
தவிரச்சங் கற்ப சத்தியுந் தோன்று
மித்தகை தோன்று மிருஞ்சங் கற்ப
சத்தி மயமாஞ் சருவங் கனையும்
சத்தாய் நிகழுந் தற்சொரூ பத்தில்
ஆரோ பிதமென் றறிந்தமை யாது
புறம்பெனச் சத்திய புத்தியைப் பண்ணிப்
பார்த்திடு மிடத்தில் பரமுயிர் செகமென்
றுரைத்திடப் பட்ட வொருமுப் பொருளும்
விளங்கிடு மவையை விளம்பிடக் கேண்மின்
சங்கற் பசத்தி தன்மய மான
நாமரூ பமதே நாட்டிடு செகமாம்
அவையினை நோக்கு மறிவே யுயிராம்
அவையினை விளக்கு மறிவே பரமாம்
இத்தகை யாக வியம்புமுப் பொருளும்

உதித்திடு மிந்த வுயிர்பர மிரண்டி ல்
மேற்பரஞ் சர்வ விடயம தாகு ம்
சிவனே வேக தேச விடய ம்
இந்தச் சீவ னிப்படி பொய்யாய் ச்
சடமாய்த் தோன்றுஞ் சகத்தி னுடை ய
புணர்ச்சியிற் சடமாய்ப் போத வடி வை
விட்டே னிச்சை விளங்கிடு ஞான க்
கிரியை யுடைத்தாய்க் கிளக்கு மிவையி ல்
கன்ம முண்டாய்க் கன்மந் தன்னு ல்
தோற்ற முடைத்தாய்த் தொன்று தொட்டு ச்
செனன மரணஞ் சென்று டன்வரு ம்
இத்தகை புரியு மிச்சங் கற் ப
சத்தியே பந்தந் தருமசங் கற் ப
சத்தியின் வடிவினிச் சாற்றக் கேண்மி ன்
பிராந்தியி லொருவன் பிசகிமா ருக த்
திக்குக டம்மைத் தேரு மிடத்தி ல்
சூரிய னின்று தோற்றிய திசையை க்
கண்டுந் துணிவாய்க் காண்குதல் கூ டா
தையமாய்த் தோன்று மடுத்த பிராந் தி
உண்ணின்று நீங்கி லுள்ள படி யே
துணிவாய் நேரே தோற்று மதன் றி
மந்த விருளின் மறைந்திடு கயிற்றை ப்
பாம்பு போலப் பார்த்திடு மிடத்தி ல்
பாம்பல வென்றும் பழுதையே யென்று ம்
ஆறத னாலே யறிந்திடு போது ம்

துணிவது வாகத் தோன்று தந் த
மந்தாந்த கார மாறிடிற் றேன்று ம்
அஃதினைப் போல வறிந்திடு சாத்தி ர
ஜென்னிய ஞானஞ் செப்புத லின்றி க்
கிருதகிருத் தியனாய்க் கிளர்சா தனங்க ள்
நான்கு முடைத்தாய் ஞானா சிரிய ர்
அருளதி னாலே யாரண முடிவா ம்
மாவாக் கியத்தின் வகுத்திடு பொரு ஊ
விருப்பம துடனே விசாரணை பண் ணி
இச்செக ஜீவ விருப ரம்மவை க்
கதிட்டான மாகிய வப்பர சொரூப ம்
தானே யென்று தன்னுள் ளிரு ஊ
யகன்று சமாதியென் றறைந்திடு கின் ற
சமாதான புத்தி தானது பிறந் து
தனதுசங் கற்ப சத்தியி னு லே
ஆரோ பிதமா யனேகத் துவங்க ள்
விளங்கின தென்றும் விளங்கிடு மிவைக்கதி ட்
டானந் தானே யாமென வென்று ம்
பழுதையி னிடத்திற் பாம்பொரு காலு ம்
இல்லா தஃதி னிவ்வா ரோபித ம்
இலையென நீங்கி யெழிலகிட் டான ம்
ஆய்நிற் குதலே யசங்கற்ப சத் தி
இதுவே முத்தி யிச்சங் கற்ப ம்
அசங்கற்ப மென்ன வறைந்திடு மிவற்று க்
கதீத னேதா னைகயி லவையி ன்

உளதாம் பந்த மோங்கிய முத் தி
இவைதமக் கதீத னென்னனு மாகு ம்
இத்தகை யொருவ னெழிற்குரு வருளி ல்
ஐயந் திரிவற வறிந்து சொருப ம்
தன்னுடைச் சந்நி தான மதனி ல்
சங்கற் பத்திற் றுறை னுவா ய்
விரிந்தது வென்றும் விரிந்திடு மெவையு ம்
அசங்கற் பத்தி லடங்கிடு மென்று ம்
இவையே பந்த மெழில்வீ டென்றும் ம்
இவைக ளிரண்டு மென்கணோர் காலு ம்
இலையிவை விளங்க லெம்மிட மதனி ல்
ஆரோ பிதமென் றறிந்த வறி வு
கலக்க மில்லாமற் காத்திர நீங்கு ம்
தன்னள வதனுந் தயிலதா ரையினி ல்
நின்றிடின் முடிவி னிகழ்பந்த முத்தி க்
கதீதம தாகு மழகிய பிர ம
சித்தி யதனைச் சேருவ னே ரே.

பிரமசித்தியகவல் முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.

பன்னிரண்டாவது
சிவதரிசன அகவல்.

உரோமச முநிக ளுண்மகிழ்ச் சியுட ன்
பணிந்திடு கின்ற பழங்கிரி மே ய
விருத்தவம் பிகையே விண்ணப்ப மொன்று ண்
டுரைக்கேன் யானு முன்செவி சாத் தி
அருள்செய வேண்டு மறைநீ யென்னி ல்
கடையனேன் றனக்குங் கருணைய தாக ச்
சுட்டிறந் தொளிருஞ் சுயம்பிர கா ச
சிவதரி சனத்தைச் செப்பிட வேண்டு ம்
நல்ல துனக்கு நாமே யகவிரு ள்
நீக்கிமுன்ப டியே நிலையினில் வைத் த
வகைப்படி யேநீ வகுத்துரை யென்னி ல்
இருளற நீக்கி யிதுவற நோக்கி ல்
இவ்விடத் துண்டா யிலகுவ தேசிவ ம்
விளம்புமச் சிவத்தை விளக்குவ தே நீ
நீவிளக் குஞ்சிவ நின்றறி குதல்யா ன்
இவ்வனு பவத்தி லியம்பிய ஞாது ரு
ஞானனே யம்மிவை நண்ணிநிற் கையினி ல்

சிவதரி சனமெனச் செப்பிட லா கா
என்றெனில் யானுரை யெழிலனு பவத்தி ல்
சிவம்நீ நானெனச் செப்பிய மூன்று ம்
உரைமாத் திரமவை யொருமுத ரு னே
எப்படி யோர்முத லென்றெனிற் சொல்கே ன்
சச்சிதா னந்தத் தன்மயஞ் சிவமென ச்
சாற்றுதல் போலுஞ் சாற்றுமோங் கார த்
தடங்கிநின் றிடுமூன் றக்கரம் போலு ம்
நீலோற் பலமென நிகழ்த்திடல் போலு ம்
கடமட மகதா காய மென வே
சாற்றுதல் போலுஞ் சாற்றிய விவையி ல்
உரையே பின்ன முளபடி நோக்கி ல்
ஏக மேயா மித்தகை போ ல
நானீ சிவமென நவிற்றிடு மூன்று ம்
சொன்மாத் திரமே சொரூபம தொன் றே
ஒன்றே யாகி லுயிர்க்கிது வதுவெ ன்
றுரைத் திடப்பட்ட வுருப்பெயர் மய மா
மாயை தோன்றும் வகையே தென்னி ல்
அஞ்ஞா னத்தா லச்சொரு பத் தை
மறந்துயி ரிதுவெனு மாயையைக் காணு ம்
ஒருமுத லான வுயிர்க்கிரு ளென்று ல்
பரசிவ மதற்கே பந்தமுண் டாகு ம்
மேலு மோர்சிவம் விளங்குத லிலையி ல்
ஒருகா லையினு மொருவாப் பந்த ம்
என்றெனி லந்த வெழிற்சொரு பற்கு ப்
பந்த முத்தி பகர்ந்திட லா கா

உன்னரு ளதனி * லுபக்கிர மத் தை
அன்றெனக்குநீ யருளிய வகை யே
சொல்கே னந்தச் சொரூப வொளியி ல்
கதிரொளி தோன்றுங் கானலே போல ப்
பேசவொண் ணாத பின்னு சத் தி
தோன்றிடு மதனிற் சொரூபசிற் சத் தி
சாயை பதியிற் சகமுயிர் பரமெ ன
ஓர்முப் பொருளு முடனே விளங்கு ம்
எத்தகை யென்னி லியம்பிய பின் னே
திரிகுண சமுகஞ் சேர்ந்து நிகழு ம்
சத்துவ குணத்திற் சாயை யேபர ம்
எண்ணி றந்த விராசத குணத்தி ல்
சாயைக ளேயுயிர் தாமத மிரண்டா ம்
இருண்மா யையென விருளுயி ரவை யை
மறைத்தே நிற்கு மாயை செகமா ம்
தனுமுத லான சகமதுண் டாக க்
கணக்கது வாகிக் கன்மமு நிகழு ம்
இத்தகை பின்னு விருஞ்சத்தி தன்னி ல்
ஐந்து பொருளு மன்றே நிகழு ம்
இதிற்பந்த முத்தி யிசைத்திட லாகு ம்
இராசத குணத்தி லிசைந்திடு சா யை
ஆகிய வுயிர்க ளதிட்டான மா ன
தற்சொரு பத்தைத் தாமத விருளா ல்
மறந்துமூ வகையாய் மாயையி லுழலு ம்

---

* உபக்கிரமம்—எடுக்குந்துறை.

சத்துவ குணபரந் தனக்கொரு காறும்
இருளே யில்லா வியற்கையி லருளில்
தனதங் கிசமுயிர் தானென வறிந்து
கூபத்தில் வீழ்ந்த குழந்தை யெடுக்கத்
தாயே வீழ்ந்த தகைமையின் பரமே
மாயை தனிலே வந்துரு வைக்கொண்
டைந்து தொழிலு மடைவுட னடத்தி
இருளினை மாற்றி யெழிலதிட் டானன
தற்சொரூ பத்தைத் தானடை விக்கும்
இருளது நீக்கி யிருந்த விடத்தில்
உயிர்பர மிரண்டு முடனுயிர் போலப்
பின்னா சத்தியிற் பெற்றிடு முத்தி
உயிர்பர மிரண்டு மொன்றே யாகி
அபின்னா சத்தியி லடைந்திடு முத்தி
அபின்னையைப் பார்த்தே யதுநீ யென்னா
அருமறை யோது மதுவறி யாமல்
பின்னையைப் பார்த்தே பேத வாதிகள்
பாவனை யென்றே பகுத்துரை செய்வர்
உயிரின் சாக்ஷி யொருநா னேயாம்
பரத்தின் சாக்ஷி பரைநீ யேயாம்
அப்பால் விளங்கு மதுசிவ மேயாம்
பின்னா சத்தியிற் பிரிவைக் குறித்தே
இவ்வகை மூன்றா யியம்புரை யன்றிப்
பார்த்துட னோக்கிற் பரம்பொரு ளொன்றே
இப்பரம் பொருளே யெழிற்சிவ தரிசனம்

என்றே முன்ன மியம்பிய துமையே
சுட்டொடு நோக்கிற் றோன்றிடு மூன்றாய்
சுட்டின்றி நோக்கிற் றோன்றிடு மொன்றாய்
மூன்று மிறந்த முப்பா ழதனில்
தற்சிவ சொரூபந் தானாய் விளங்கும்
பின்னா சத்தியிற் பிறந்தது மூன்றும்
பின்னை தனிலே பெயர்ந்தே பொடுங்கும்
அப்பால் மவுனத் தழகிய சிவமே
அழகிய சிவத்தி லாரோ பிதமாய்ப்
பின்னை நிகழும் பெயரா தென்றும்
அதிட்டான மான வச்சிவ நேயம்
உலகமாய்த் தோன்றி லுயிரு மருளும்
விளங்கிடுஞ் சிவமாய் விளங்கிடும் போதில்
உயிரு மருளு மொருசிவ மேயாம்
இத்தகை கண்டே னெழிற்சிவ தரிசனம்
சிவனமக் கருளிய சிவதரி சனத்தின்
படியே யுனக்குநம் பார்வையி லுண்டாய்
விளங்கிற் றந்நிலை விட்டு நீங்காது
நில்லென வருளிய நிமலநா யகியே
மலந்தினு நாயை வளப்பம துடைய
சிங்கா தனத்திற் சேர்த்திவைத் ததுபோல்
எனக்கே நகைவரு மெனது சரித்திரம்
எனக்கு மிந்த வெழிற்சிவ தரிசனம்
அளித்தனை யிதற்கோ ரறைகைம் மாறென்
பரையே யுனக்கே பரங்கா ணென்னைக்
காத்தது காத்தாய் கடைபோ கக்கண்
பார்த்தெனை விடாது பரிந்துகொண் டருளே.

சிவதரிசன அகவல் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதின்மூன்றாவது

ஆகமநெறியகவல்.

சத்தினி பாதந் தான்பிறந் திதய ம்
சுத்தம தடைந்து தொல்லைமு வுலகு ம்
கான்றசோ றதனிற் கண்டென விடுத் து
விட்டின் பிணையே விரும்பிடி னுக ம
விசாரணை செய்ய வேண்டிடு முத் தி
உண்மையின் மும்முத லுண்மைய தாகு ம்
அஃதையு மன்றி யவனியி லோர்பொரு ள்
உணர்ந்திடு மிடத்தி லுருவுட னும ம்
தோன்றுதன் முனமே தோன்றிடுஞ் சிவம தை
இருளினிற் றெரியா திதுவெனச் சுட் டி
எய்திடு மாயை யிருவினை யதனி ன்
ஆகையிற் பதிபசு வாணவ மா யை
கருமமுந் தோன்றுங் கருவிதி னேக்கி ன்
மும்முத லவையின் முத்தியிற் பசு வை
விடவேண்டு மென்னும் விருப்ப மதனி ல்
இருவகை யாகு மிரும்பதி பசுவு ம்
மூவகை யாகு மும்மலந் தனின்ம ற்
றவைதனக் குக்குறி யதுவிது வாகு ம்

அதுவிது நீங்கி லவைமூன் றகலு ம்
அவையினின் மூல மாணவ மாகு ம்
‡ அறுவைக் கழுக்கை யகற்றிடு மூவரு ம்
சாணமும் போலச் சாற்றிய விரண் டு
மூலங் கெடுக்க மூலனே கூட் டி
உற்பவ முதலா யுரைத்திடு மைந் து
தொழில் செய்திடுவென் றுன்மையி லேசி ன்
றந்தகன் கண்ணி லப்பட லந்த னை
எடுத்திடு முனமதற் கேற்றவு டதங்க ள்
சேர்த்திடி னிதமாய்த் தீர்ந்திடு கால ம்
பொருதது போலும் புகன்றிடு மாயை ப்
பிறப்பினுக் கஞ்சிப் பிறப்பைநேர் நீக்கு ம்
நெறியே தெனவந் நெறியினை யுரைப்பா ர்
ஆரெனத் தேடி யரற்றிடு காலையி ன்
சிவமே ஞான தேசிக னாகு ம்
அவனரு ளாலே யாகம நெறியி ன்
ஐந்து தொழிற்கு மரனே யுரிய ன்
ஆமென் றுயிர்பொரு ளச்சார் பெவையு ம்
உடற்கா வலையு மொருங்கே நீக் கி
அருளினை நோக்கி யாசா னருளி ல்
உச்சியி னிற்கு முபலம் போ ல
ஆணவ மாயை யவையினிற் றோன்று ம்
மறப்பு நினைப்பு மாற்றிடி லல்பக ல்

‡ அறுவைக்கு—சீலைக்கு.

அற்றவீ டென்றே யறைந்திடு மாகமம்
அவ்வீ டதனி னனுபவந் தன்னின்
பெத்தத்தி னிற்கும் பெற்றியைப் போல்
இதுவெனத் தோன்று மெவையவை யனைத்தும்
நியதிசெய் ததுவாய் நிற்றல் சமாதி
சமாதியை நீக்கிய சாக்கிரந் தனிலும்
சிவமே யைந்து செய்கையி னடித்தல்
கண்டுதற் செயலைக் கைவிட வேண்டும்
இத்தகை நெறியை யெய்திப் பாலன்
பித்தன் பசாசன் பெற்ற குணங்கண்
மருவியே நிற்றல் வாய்மை நெறியாம்
தேகாந் தத்திற் சிவமே சேர்வன்
இஃதா கமநெறி யினியார ணநெறி.

ஆகமநெறியகவல் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினொன்காவது

வேதநெறி யகவல்.

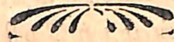
சாதன நான்குந் தன்னிடத் துதித்தீ
பின்னர் விசாரம் பேத மபேதம்
எனவிரண் டையு மீசனு முயிரும்
இருமுத லென்றே யியம்புத றிரிவு
ஒருமுத லென்ற லொள்ளிய காட்சி
ஆகையின் வேதத் தந்த விசாரம்
செய்திட வேண்டுஞ் சிறப்பெனி லாகமம்
அன்றது சிறப்பா மத்தியான் மீகம்
சொல்லிய பிரபல சுருதியே சிறப்பு
இத்தக வன்றி யெழிலார் சுருதி
அரசன துரையி னவைமற் றெல்லாம்
மற்றோ ருரையின் மறையினைப் பற்றி
நிற்கும தன்றி நிமலன் சுவாசம்
வேத மாகமம் விளங்கிய வாக்காம்
அதனுன் முந்திய தருமறை யாகும்
இதற்கதி கார மின்றிய வைசிய

சூத்திர ராதி சொல்லிய பேர்க் கு
விசாரணை பண்ணி விளங்கிட லாகு ம்
அவரவர் சரிதை யவரவர்க் கேயா ம்
பத்தியு ஞானமும் பகர்வயி ராகமு ம்
எக்குலத் தோர்க்கு மெய்திட லாகு ம்
அறிவே குலமென் றறைந்திடு முலக ம்
நற்குலம் வினையி னண்ணின தாகு ம்
மூன்று கடனு முனமுடித் தோர்க் கே
ஞான விசாரணை நாடிமேற் கொள்ளு ம்
நாமா ரிந்த நானு விதமா ம்
பிரபஞ் சத்தின் பிறப்பிடந் தா னே
தெவரினை யுடைய தெமக்கிப் பிற வி
எய்தின தெந்த வேதுவி னிஃது ம்
இறந்திடு மெந்த வேதுவி னென்று ம்
தேர்ந்திட வேண்டுந் தேகேந் திரியா தி
நாமல சித்தே நமதுரு வகில ம்
பழுதையை யிரவிற் பாம்பென் பதுவி ன்
சிவமஞ் ஞானத் திருக்கினிற் றிரிவாய் ச்
சகமெனத் தோன்றுஞ் சங்கற் பத்தி ல்
பழுதையி னுளதாய்ப் பகர்ந்திடும் வடி வே
ஆரோ பிதமா மரவிற் றங்கலி ல்
அச்சிவ வடிவே யகிலந் தங்கு ஞ்
சகப்பொரு ளெல்லாஞ் சத்துச்சித் தின் ப
வடிவ நாமமிவ் வகையைந் தியல்பி ல்
உதித்திடு முன்ன முரைத்திடு மூன்று ம்

சொரூப சம்பந்தஞ் சொல்லும்பி னிரண்டு ம்
மாயை சம்பந்த மற்றிவை தன் னை
யூகித் துணரா துணர்வுடைத் தாகி த்
தோன்றி டும்பொருள் துவக்கிற் பிற வி
சிதைந்திடுஞ் சகலத் தியாகந் தன்னி ல்
சகலத் தியாகந் தானெது வென்னி ல்
பாம்பென நீக்கிப் பழுதையென் றறித ல்
போலநா மாதி போக்கிச் சொரூப ம்
பெற்றிட லஃதெப் பெற்றியி லுண்டா ம்
அரவெனும் பிராந்தி யகன்றிடுந் தீப ம்
வந்து விளக்கில் வகையது போ ல
ஆசா னருளி லருமறை யந் த
ஞான விசாரமே ஞானதீ பமுமா ம்
அவ்விளக் கங்கொண் டறிந்திட வேண்டு ம்
அதிட்டானந் தோன்றி லாரோ பிதம்போ ம்
தனையா ரென்றே தான்முதற் றேரி ன
துளபடி யுணரி னொருங்கே யனைத்து ம்
தோன்றிடும் பழுதை தோன்றின வுட னே
கட்செவி யென்றல் காணு தஃதி ன்
அகிலமு நீங்க லன்றியே தோன்றி ல்
பேய்த்தேர் போலப் பிரவர்த் தகமு ம்
கனவது போலக் காண்டிடு மவையா ய்
நின்றிட லொருவி நித்திரை தன்னி ல்
கண்டிடுங் கனவிற் காட்சியி தென் று
தனைவே றாகத் தானுணர்ந் திடவி ன்

உடன்முதற் றள்ளி யொருசிவ நாமமென்
றிருளகன் றுறுதி யிதயத் துதித்துக்
கந்தர்ப்ப நகரங் கண்டிட விற்சகம்
கண்டிவ் வுறுதி கலக்கமில் லாமல்
நிற்றல் சமாதி நிலையிது வாகும்
உடலந் தத்தி லொன்றுவன் முத்தி
இதுநின் மலமுடை யிதயருக் காகும்
மலினநெஞ் சுடைய மகற்கு முன்னுணு
விதமா மசுத்தம் விலக்கும் பொருட்டுச்
சுத்த வாத னையைத் தொடங்கி
மனோ லயஞ்செய்யின் வாய்த்திடும் வீடே.

வேதநெறியகவல் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினைந்தாவது

பிரமானுபவ அகவல்.

நன்னெஞ் சேவா நானுரைக் கக்கேள்
பிரமானு பவத்தைப் பிரத்தியக் கமதாய்
அருட்குரு வருளி லறைகுவன் கேளாய்
யாதோர் பொருளும் யாவ ராயினும்
சுருதியுத் தமதாய்ச் சொற்றிட வேண்டும்
மனவுரை யதனின் மதித்திட வொண்ணாச்
சச்சிதா னந்தத் தற்சொரூ பத்தில்
சிறந்தசிற் சத்தி செகசத்தி யென்றும்
இருவகைச் சத்தி யெனவன் றேயுள
தலையினிற் பின்னை யகிலத்துக் கேது
சிற்சத்தி முத்தி தானதற் கேது
பரத்தினி லபினு பாவமா யொன்றாய்ச்
சிற்சத்தி நிற்குஞ் செகசத் தியதும்
தற்சொரூ பத்தைத் தானது விடாமல்
வேறுபோற் றோன்றி விளங்குமுக் குணமாய்ச்
சாத்துவித ராசத தாமத மெனவே

சத்துவ குணத்திற் றாக்கிய சா யை
பரமா யெங்கும் பார்த்திடு மிராச த
சாயை யுயிராந் தாமத மிரண்டா ம்
இருண்மா யையென விருளுயிர்த் தடுக்கு ம்
இருளினை யிரிய யிருமாயை சேர்க்க க்
கணக்கது வாகக் கருமமுண் டாகு ம்
ஆகவை விதமு மன்றே நிகழு ம்
இவ்வை விதமா யிலங்கிய பின் னை
பரத்தினை யன்றிப் பார்த்திடி லில் லை
சர்வ விடய தற்பரஞ் சுவாச ம்
சுருதிய தாகுஞ் சொல்லா கமமா ம்
என்றென வோது மெழிலார் சுரு தி
இஃதே துணிவென் றெம்மையு மாண் ட
அருட்டே சிகனு மறைந்தன னன் று
நானா ரெனவே ஞானநற் குரு வை
வினவிடி லித்தகை விளங்கிய பிரம ம்
நீயே யென்று நிச்சய மாக த்
தத்துவ மசிகொடு சாற்றின னன் றே
இவ்வுரைப் படியே யிருந்தனு பவத்தி ல்
காட்டுகே னுனக்குக் கருத்தகை யா து
நன்றாய் நோக்காய் நன்னெஞ் சக மே
அரசன் றன்சே யடாதார் சே ரி
சேர்ந்தவ ரினம்போற் றிரிந்திடு பவ னா
அறிந்தவ னொருவ னவ்விடத் தே கி
அன்னோ னிடத்தி லரச விலக்கண ம்

காட்டி யுணர்த்துங் கணக்கது போ ல
நீசி வன்போ னிற்குமுன் கண் ணே
சிவத்தின் குறியைச் செப்பிடக் கேளா ய்
சாக்கிர மதனிற் றாக்கிடும் பொருளி ல்
நினைவெழு முனமே நின்றிடு நிலை யே
நின்மல நிலையந் நிலையினி னோக்கி ன்
விளங்கிடு ஞேயம் விளக்கிடு ஞான ம்
நோக்கிடு ஞாதுரு நவனு மிம்மூன்று ம்
நாமே யாக நன்றாய் விளங்கு ம்
அவ்விடத் தறிந்த தமலசத் தியினா ல்
அபினா பாவ மாயே கமுமா ம்
அந்நிலை நின்றே யசைவுசெய் நினைவி ல்
அடைந்திடு மிடத்தி லவ்வகைப் பொருளு ம்
முன்பி னின்றி முழுது நிகழு ம்
இஃதுணர்ந் திடுத லிரும்பின் னையினி ல்
அசைவுசெய் நினைவி லடைந்தவக் கண மே
சுவாசமங் கிசமெனத் தோன்றிடும் வாக் கு
நான்றா னெனவே நவிற்றிடா நிற்கு ம்
இவையே சுருதி யெழிலா கமமா ம்
நிலையினி லொன்றாய் நினைவினி லந்தா ய்
விளங்குநம் மிடத்தின் மேவுசத் திகளா ல்
இத்தகை யன்றே யிருந்துட னிகழு ம்
இதனா னாமே யிருஞ்சிவ மாகு ம்
இவ்வனு பவத்தை யிலங்கிட நீயு ம்
கண்டுட னிருந்துங் கலக்கம தூற்று க்

கண்டிடும் பொருளைக் கருதிவே றுக ச்
சிவனைப் போலத் தியங்கினை யினி நீ
நின்ற நிலையே நிலையென நிற்கி ல்
கண்டிடைம் பொருளுங் கரையு நாமா க
நினைவொடு நிலையே நிலையென நிற்கி ல்
விளம்புமைம் பொருளும் வேறாய் விளங்கு ம்
நின்றமுன் னிலைக்கு நினைவொடு நிலைக்கு ம்
நாமே யிடமென நம்மையே யன் றி
விளங்கா தென்றும் விளங்கிடு முன்னி லை
சற்சத்தி யென்றுஞ் சாற்றிய பின்னி லை
அசற்சத்தி யென்று மமையின்முற் சத் தி
சுயசத்தி யென்றுஞ் சொல்லுபிற் சத் தி
கற்பித மென்றுங் கருதி யுணர்ந் தே
அனைத்துநா மெனவே யறிந்தந் தறி வே
இடைவிடா திவ்வுட லிறந்திடு ம்
வரையு நிற்றிடில் வாய்க்குநம் வி டே.

பிரமானுபவ அகவல் முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினாறுவது

சிவசமரசவாத அகவல்.

கலிவலி யினது கலக்கமோர் காலு ம்
சித்தமா யில்லாத் திருமுது கிரிவா ழ்
என்னையும் பொருளா வெண்ணியாண் டருளு ம்
விருத்த வம்பிகையே வினையனேற் கிஃதொ ன்
றையமிவ் வைய மனையே நின்னா ல்
அன்றிமற் றொருவ ராரினு நீங் கா
திவ்வை யந்தனை யானின் றகற்ற த்
துணிவிது வென்னச் சுருதியின் முடிவி ன்
அருளிய படியே யருள்செய வேண்டு ம்
ஏதெனிற் சொல்கே னெழில்வே தாகம த்
துயிர்பர மேக மோரிரண் டென வே
ஓதிய வகையி லும்பர்கண் முனிவ ர்
ஆரியர் தந்த மகமிசைக் கொண் ட
படியினிற் சென்று பரமடைந் தனர்க ள்
அவையி லொன்றை யலநெறி யென் றே
தள்ளுதல் கூடாச் சமரச மாக த்

திரிவை யமறச் சிவையே யுனதி ன்
அனுபவப் படியே யனுக்கிர கஞ்செ ய
வேண்டிடு மோர்நெறி மேவியே முயனு ம்
சாதகர் தமக்குச் சமரச வாத ம்
அருளில் விளங்கா தனுட்டித் திறி ல்
தானிகழ் முத்தி தானு னவர்க ட்
கருளில் விளங்கு மருளா லுனக்கு த்
திருவடி சூட்டித் திரிவுசெய் யிருளை த்
தீர வகற்றிச் சிவமதி னு மே
வைத்த பரிசே வகுத்துரை யென்னி ல்
உரைக்கே னியானு முன்னரு ளதனி ல்
இதுவது வென்னு மியல்புக ளில்லா ச்
சச்சிதா னந்தத் தற்சொரு பத்தி ல்
பேத வபேதம் பேசுத லின் றி
அநிர்வச னமதா யதுவுள போ தே
கயிற்றினி லரவு கற்பிதம் போ ல
நினைவுரு பமதாய் நிகழ்ந்திடும் பின் னை
அஃதினில் விளங்கு மறைமுப் பொருளு ம்
எத்தகை யென்னி லியம்பிய நினைவு ம்
சுட்டியே நிற்குஞ் சுட்டிக் கண்டி.டி ல்
செகமது வாகுஞ் செப்பிய வதனை க்
காண்குத லுயிராங் காண விளக்க ல்
பரமது வாகும் பற்றிய சகத்தி ல்
செகமது மாயை செகத்தினை நோக்க ப்
பண்ணலஞ் ஞானம் பார்த்திடு மிடத்தி ல்

அதுவிது வெனலா லருள்வினை யிவ்வ ஸ.க
நினைவினின் மும்மல நிகழ்பர முயிரெ ன்
றைவகைப் பொருளு மனுதியே நிகழு ம்
சொருபமுள் ளளவுஞ் சொற்றிடும் பின் னை
கற்பித வடிவாய்க் கலந்துட னிற்கு ம்
நினைவது வில்லா நிஜசொரு பத்தை க்
குறித்திவை கற்பிதங் குறியா விடத்தி ல்
கற்பித மாக வைந்து நிகழு ம்
நினைவில் சொருப நிகழ்வே தாந்த ம்
நினைவொடு சொருப நிகழாக மாந்த ம்
அதனு லிரண்டு மனுதிய தாகு ம்
நிஜசொரு பற்கு நிகழ்பந்த முத் தி
ஒருகா லமுமி லுளநினை வதனி ல்
பந்த முத்தி பகர்ந்திட லாகு ம்
நினைவி லுண்டாய் நிகழ்ந்திடு மியானு ம்
மறதியி னுயிர்போன் மயங்கி யுழன் று
நின்னரு ளதனி னியதிசெய் தனைத்து ம்
நீயு மியானு நினையினி லுயிருட ன்
போலவே நின்றும் போக்கிய விடத்தி ல்
ஒன்ருய்க் கண்டே னுறுதிய தா க
இரண்டென் றவர்க்கு மிரண்டதாய் நிற்கு ம்
ஒன்றென் றவர்க்கு மொன்றதாய் நிற்கு ம்
இத்தகை கண்டே னெழின்முத் திய ஸ.த
இதனு லொன்றினை யுறுதியாய்க் கொண் டே
ஒன்றினைத் தள்ள வொருகாலுங் கூ டா

நினைவில் சொருப நிகழ்ந்திடு மிரண்டா ய்
இஃதினி லைய மெள்ளள வானு ம்
இன்றி யறிந்தே னிவ்வனு பூ தி
திரிவோ துணிவோ செப்பிட வேண்டு ம்
வாராய் புதல்வா மாசற நீயு ம்
சமரச வாதஞ் சாற்றிய படி யே
என்னனு பவமு மெழின்மறை முடிவு ம்
இது * திரிவல்ல வெழிற்றுணி வேயா ம்
நமதரு ளாலே நன்று யறிந்தா ய்
இதினி வாழ்வா யென்றனை வாழ்த் தி
இதுபிர மாண மெனவென் றனுக்கு ம்
உறுதியாய் நீயே யுரைக்கினுன் னருளி ல்
† திரிவை ய மறத் தேர்ந் து
சமயிக ளுடனே தர்க்கித்த லற்றே ன்.

சிவசமரசவாத அகவல் முற்றிற்று.

குமாரதேவர் சாஸ்திரக்கோவை

முற்றிற்று.

* திரிவு—மயக்கம்.

† திரிவு—அஞ்ஞானம்,

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விருத்தாசலம்

பெரிய நாயகியம்மை பதிகம்.

எழுசீர்க்கழிநேடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

விரிவுறு முருவ நாமம தகற்றின் விடயங்கள்
விளங்குறு விதனன்
மருவுறு பொறிபோம் பொறியறக் கரண மாய்ந்துறுங்
கரணமாய் தலினுற்
புருடன்முன் னேமுஞ் சுத்தமோ ரைந்தும் போமிதாற்
சச்சிதா நந்தம்
கிரியையற் றிலங்கு மென்றனள் விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (க)

உளப்படு முருவ நாமம தகற்றி னுள்ளசற்
சிற்சுகந் தோன்றும்
வளப்படு மிதனு லுலகுகண் ணுடி வருநிழ
லாநிழன் மறிந்தால்
விளக்குறு ஞான வெளியதா மிதனின் விளையுமின்
பெனவெனக் கிசைத்தாள்
கிளக்குறு தவத்தோர் தரித்துரை விரித்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (உ)

பழுதையென் றுணரிற் றன்முனர்த் தோன்றும் பாம்புமப்
பழுதையா மதுபோன்
முழுதுண ரறிவாந் தன்னையே காணின் முரணுறு
சராசர மெவையும்
மெழுதரு மறிவா விளங்குமென் றிசைத்தா ளெழுபவந்
துடைத்தெனை யளித்த
செழுமணி முத்த நதிசெறி விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (௩)

சொருபமே ஞானென் றுணர்தரிற் பரனுந் துகளுறு
சீவனுஞ் சகமு
மருவுதன் னினைவி லெழுந்தமித் தைகளாம் வந்திடு
பந்தம்வீ டிலவா
மொருவுயிர் தானென் றுணரிலம் மூன்று முளபந்தம்
வீடுமுண் டென்றுள்
கிரிதவப் பயனாய் வருமொரு விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (௪)

அறிபொரு ளறிவோ னறிவினைக் கொடுப்போ னாமுப்
பொருளுமோர் விடயம்
பொறியுறப் பிடித்தா லுளவிதை விடுத்தோர் பொருளைநா
டுதன்முன ரிடையே
பிறிவறத் தோன்றுஞ் சொருபமிந் நிலையிற் பேசுமுப்
பொருள்களு மிலவாங்
கிறியற வறிதி யென்றனள் விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (௫)

அரவிலை பழுதை யுணர்ந்தவர்க் கதுபோ லகிலமெய்ப்
பொருளினை யுணர்ந்தோர்க்
கொருவுரு திருத்த லெனையெனிற் கான லுறுசல
மிலையென வுணர்ந்தும்
மருவலி னாறு விகாரமே தென்னின் மலிகன
வினிலுறு மென்றுள்
கிருதுசெய் மறையோர் பரவிய விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (௬)

தடத்தின் மற்றதனிற் றங்குபல் கடத்திற் சாயையுஞ்
சாயையி லதுமாய்த்
திடத்தொடு விளங்கும் விசும்புபோ லீசன் சீவனிங்
கிருவர்சாட் சிகளா
மிடத்துறும் பினையிற் றோன்றுறுஞ் சிவமிங் கிருவர்சாட்
சிகளுமொன் றென்றுள்
கிடைத்தநன் னிதியா யெனக்குறும் விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (௭)

ஆருயிர் தானா மவன்மனந் தைச தகங்கரத்
துதித்தது வாகும்
பேருயிர் சாட்சி யானவன் மனமோ பின்னையா
மாதலா லவற்குக்
கூருறு முலக மயக்கமா மிவற்குக் குறித்ததன்
லீலையா மென்றுள்
கிரனை யளித்தோற் குவந்ததாய் விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (௮)

ஓதுறு நாம மகற்றிடிற் றேன்று முள்ளசற்
சிற்சுக மிதுவே
நீதறு சிவ சாட்சியிங் கிதனைத் தெரிந்திடுஞ்
சீவனு மிதுவா
யேதமொன் றில்லாப் பிரமமா மென்றெ னிருளற
வருள்புரிந் தளித்தாள்
கேதமி றவத்தோர் சூழ்தரும் விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (௯)

எஞ்சுறு முளத்தோ டென்னையா ரென்றே யிரங்கியே
திரிந்துழல் வேனை
மஞ்சுறழ் கரத்துக் கன்னனைக் குந்தி மகனென
வுணர்த்துதல் கடுப்ப
வஞ்சலென் றழைத்து நீயது வாகு மையமின்
றென்னவே யளித்தாள்
கிஞ்சுக வாயா ளுஞ்சிட விருத்த கிரியமர்
பெரியநா யகியே. (௧௦)

பெரியநாயகியம்மை பதிகம் முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருப்போரூர்
சிதம்பரசுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்தருளிய
குமாரதேவர் நெஞ்சுவிடு தூது.

காப்பு.

தஞ்சமென்றோர்க் கின்பந் தருகுமர தேவன்மே
னெஞ்சுவிடு தூது நிகழ்த்தவே-விஞ்சும்
பழமலைவா ழாழத்துப் பாழிமத வேழக்
கழலிணைவா ரீசமே காப்பு.

கலிவெண்பா.

பூவாய்த்த கற்பகப்பூம் பொங்கரிடத் திற்சிறந்தோன்
றாவாய்த்த செங்கமலத் துள்ளிருந்தோன்-மாவாய்த்த (௧)
மார்பகத்தோ னாகமுற்றோர் வஞ்சகக்கூற் றைக்கடந்த
சீர்மிகுத்த காயத் திறன்முனிவோ-ரோர்மிகுத்த (௨)
மாணிக்கப் பைவிரித்து வாழுரகர் பாருரைவோ
ராணிப்பொன் போன்றமறை யாகமங்கள்-பேணி (௩)
யுருவே யருவே யொளியே வெளியே
தெருளே யருளே சிவமே-பொருளேயென் (௪)
றேத்துஞ் சுகசொருப மின்னருளே யோர்வடிவாய்
நாத்துதிசெய் பேரு நயந்தருளி-நீர்த்தனென (௫)

வந்தபிரா னாயேன் மலதிமிரம் போக்குதற்கென்
சிந்தைகுடி கொண்ட செழுஞ்சோதி-வந்தனைசெய் (௬)
யன்பர்க் கெளியா னதிகரே யாயிடினும்
வன்பர்க் கரிதாய மாணிக்க-மன்புக்க (௭)
மந்தரமே மத்தாக வாசுகியே நாணாகச்
சந்திரன்றா னாக்கடலே தாழியா-வந்தரர்தம் (௮)
வன்பிற் கடைய வருமமுதம் போன்றெழா
தன்பிற் பெருகியெழு மாரமுதந்-துன்பத் (௯)
திரையாழி வீழ்ந்தவரைத் தீதறியா முத்திக்
கரைமேல் விடுக்குமொரு கப்பல்-விரவிவரு (௧௦)
மாகமே யாதி யநேகபிர பஞ்சமெலா
மேகமாய்க் காட்டு மெழிற்சித்தன்-மாகசுர (௧௧)
ரேமாக்க வெம்மனோ ரியாரு மிறுமாக்கக்
கோமாக் கருணைமழை கூர்மேகம்-பாமரருங் (௧௨)
கண்ட பொழுதே கசிந்துகசிந் துள்ளுருகித்
தொண்டுசெய மேவுஞ் சுவைக்கரும்பு-பண்டு (௧௩)
பிரம னகந்தை பிறங்கா தடங்கப்
பரம வொளியாய்ப் படர்ந்து-சிரமனந்த (௧௪)
கோடி படைத்துக் குலவுலகெ லாந்தானாய்
முடிநிலை பெற்ற முதுகிரியா-னீடிக் (௧௫)
குறிஞ்சியு ணின்று குறவர்குடில் சாடி
மறிந்துவிழ மாலியானை மாய்த்துச்-செறிந்த (௧௬)
வகிலுங் கழைமணியு மந்திரையா லுந்திச்
சிகிநிறச்செம் பாலைவெப்பந் தீர்த்துப்-பகரரிய (௧௭)

முல்லை புகுந்து முடைகெழுமு மாய்ச்சியர்தம்
பல்லையொத்த முல்லை பறித்தெறிந்தங்-கொல்லை (௧௮)
தயிர்ச்சாடி மத்துடனே தாங்கி மருதத்
தியற்பள்ள ரார்ப்ப வெழுந்து-வயற்புடைக (௧௯)
ளேரி குளங்க ளெலாநிறைத்து நெய்தனிலஞ்
சார வெழுந்து தரும்பரவர்-நேரும் (௨௦)
வலைமலையெ லாந்துணித்து வன்படவு தள்ளிக்
குலவுகட லோடுறவு கொண்டு-நிலவலைய (௨௧)
பாழமொடு நீள மளத்தற் கரிதாகி
யேழ்கடல் வெள்ள மெனச்சிறந்து-மூழ்குமவர் (௨௨)
தம்மை யழுக்கறவே தான்றுடைத்த லன்றியுயிர்
வெம்மை யழுக்கு மிகத்துடைத்து-செம்மைதரு (௨௩)
வீட்டின்ப வெள்ளத்து மேன்மைபெற வேமூழ்க
நாட்டுமணி முத்தா நதியுடையான்-மீட்டறிய (௨௪)
மெத்து கடமாதி வெறும்பொய்க் கதிட்டானச்
சத்தெனுமோர் மேன்மைத் தகுநாடன்-மொய்த்து (௨௫)
வரும்பே ருருவமாய் மன்னுபொரு ளெல்லா
மொருங்கே சுகமான வூரான்-விரும்பியமெய்ப் (௨௬)
பத்திப் பழவடியார் பைந்தமிழ்ச்சொன் மாமலரால் (௨௭)
வத்திக்கக் கட்டுபா மாலையான்-முத்திபெற
வோரறிவு காணுமிடத் தொன்றென்றுஞ் சுட்டாது (௨௮)
சேரறிவாய் நின்றமனச் செம்பரியா-னேர்மருவு
பக்குவநான் கானபெரும் பாதங்கள் சோதிதர (௨௯)
மிக்கமறை யாகமமாம் வெண்மணிகொண்-டுக்காத

விச்சைஞா னங்கிரியை யென்னுமுத்தா னம்பொழிந்தங்
கச்ச மறத்துறத்த லாசையறற்-றுச்சமது (௩௦)
கோடாக வேந்திக் குளிர்கருணை மெய்யுணர்வாம்
விடாத கண்கண் மிகவிழித்துச்-சேடா (௩௧)
ரிரண்டற்ற வத்துவித மென்னுங்கை நீட்டித்
தெருண்டதவம் பத்திச் செவிகொண்-டிருண்டபெருந் (௩௨)
தத்துவசா லங்களெனுஞ் சாற்றுங் கவளமுண்ட
சுத்தமெனுஞ் சீர்வாய் துலங்கவே-பொய்த்த (௩௩)
கருமவிக் கூட்டங் கடியாது வீசுந்
தருமமா நல்வா றயங்க-வொருமையிலா (௩௪)
வாறு சமயக் குருட ரறியாத
விறுபரி பூரணமா மேனியுடன்-கூறுமலம் (௩௫)
போக முனிந்துயிரின் போதமழித் துத்தோன்று
மாகமிக ளேத்துமறி வானையான்-ருகமுடன் (௩௬)
வந்து தனையடைந்தோர் வன்பவநோய் தீர்ப்பதற்கே
யந்தமறக் கட்டு மருட்கொடியான்-சந்ததமுஞ் (௩௭)
சேம நிதிபோற் றிகழ்மறைநான் கிற்சிறந்த
சாம மறையாந் தகுமுரசோன்-காமர்செறி (௩௮)
கஞ்சனும் வேளுங் கடுங்கூற்றுந் தன்னடியார்க்
கஞ்ச நடாத்துதிரு வாணையான்-விஞ்சியபே (௩௯)
ரின்ப முளந்ததும்ப வெல்லோருங் கொண்டாடு
நன்குமர தேவனெனு நாமத்தான்-மன்பயிலுஞ் (௪௦)
சாதனநான் கானபெருஞ் சம்பத்தைக் கைப்பிடித்து
மாதன மாதர் மனைதுறந்து-தீதறுசீ (௪௧)

ருள்ளிருந்த ஞானம் புறனு முதித்தாங்கு
வெள்ளைநிற நீறணிந்து மேனியெலாங்-கள்ளமுறு (௪௨)
காமனை வென்றதிருக் கண்ணிற் பிறந்தகனல்
யாமவனை வெல்வதற்கி தாமென்று-தோமறுசீ (௪௩)
ரக்கமணி மாலை யதுதரித்து மவ்வுறுப்பின்
மிக்க பணிபாய் மிகப்பூண்டு-தொக்கபகை (௪௪)
கொல்வார்மஞ் சட்டோய்த்துக் கூறைகொளு மாறவித்தை
வெல்வான் கருதும் விருதாக-நல்லசெக்கர் (௪௫)
காவிதோய் துண்டங் கருதுமுழ நான்குகட்டி
யேவுகரு விப்படையை வெல்வதற்குத் - தாவிலசக் (௪௬)
கச்சைகட்டி னாற்போற் கனவுதர பந்தனமே
லெச்சமறக் கட்டி யிடர்ப்பிறவி - யச்சம் (௪௭)
பிரிந்ததெனக் காட்டுமொரு பெற்றிபோற் றோன்றும்
விரிந்தசடை பின்றாழ விட்டு - திருந்து (௪௮)
முயிரங்க மீதி லுயர்பரம லிங்கஞ்
செயலறவே தோன்றுந் திறம்போற் - பயனார் (௪௯)
மருமத்தி லிங்க மகிமையுடன் றாங்கிக்
கருமத் துரிசு கழன்றே - பொருமித்த (௫௦)
நெஞ்சுடனே வீடுதொறு நீடுபிச்சை யேதெனினும்
வஞ்சமற வேகரத்தில் வாங்கியுண்டு - விஞ்சுங் (௫௧)
குருபர னாமக் குமாரதே வன்பாற்
றிருவடிபெற் றஞ்ஞானந் தீர்ந்தே - யுருநாம (௫௨)
முள்ளவெலாஞ் சத்சித் சுகமா வொருங்குணர்ந்து
தெள்ளியபே ரின்பவெள்ளந் தேக்கியே - விள்ளலிலா (௫௩)

தெல்லாஞ் சிவமாய்க்கண் டேபெற்ற மாதவரு
மல்லார் திருவுடனே வாழ்ந்தானு - நல்ல (௫௪)
விடையன்பாற் கும்ப மிருஞ்சென்னி தாங்கித்
தொடருமறிக் குட்டியுடன் றேற்பை - புடையெடுத்துக் ()
கம்பளந் தண்டாதி கைக்கொளினு மச்சென்னிக்
கும்பமிசை நெஞ்சுவைத்த கொள்கைபோ - லெம்பிரான் ()
றுளிலே நெஞ்சுவைத்துத் தாங்குடும்பி போனடிக்கு
மீள்கிலா வன்புடைய வித்தகரு - மாளாத் (௫௭)
தகைமையுடை யோராய்த் தக்கபணி செய்தே
யகமு முக்குமலர் வாருஞ் - சுகசொருப (௫௮)
மொன்றென்றே சொன்னு லுலகமே தென்றிடவே
நின்ற பழுதையிடை நீளரவ - மன்ற (௫௯)
வுதிக்கு மாறப்பொருளி லுண்டாமென் றேத
விதித்த பழுதை விளங்கின் - மதித்தபாம் (௬௰)
பேகு மதுபோ லெழிற்சிவங்கண் டும்முலக
மோகாதி தோன்ற லெனையென்ன - மோகமறக் (௬௧)
கானலினீ ரில்லையெனக் கண்டுநீர் தோன்றுதல்போ
லீனமில்பொய் யாத்தோற்று மென்றிசைப்ப - வான (௬௨)
பழுதையினிற் பாம்பும் பகர்கான னீரு
மெழுமோர் தகையா யிவைதாங் - குழுமியே (௬௩)
நானுவா யோர்பொருளி னண்ணுவதே தென்றிசைப்ப
வானுத பொன்மண்ணி லாபரண - நானு (௬௪)
கடமாதி தோன்றுமொரு காரணம்போற் றேற்றுந்
திடமாநீ காணென்று செப்பத் - திடவா (௬௫)

ஞெநவன் றெழிலா லுளவா மிவைதா
மருவுமிவை யாவரால் வந்த - துரையெனவே (௬௬)
விண்ணினிடைப் பீலி வெயிற்குஞ்சந் தோன்றுவபோ
னண்ணு மெனவே நயந்துரைப்ப - வெண்ணுமவை (௬௭)
பற்பலவா றனும் பகருருவொன் றுமிவைதாந்
துப்புடைநா னுவுருவாய்த் தோற்றுவதென்-செப்புகென ()
காந்தரு மாநகர்போற் காணெனவே யந்நகர்தான்
போந்தவிவ காரமின்றாய்ப் பொய்யாகு - மேய்ந்த (௬௮)
விவற்றுள் விவகார மேய்வதெவ னென்னக்
கவற்றுள் கனவுவிவ கார - நவிற்றுதல்போ (௭௰)
லாமென் றுரைப்ப வதுநினைவின் வாதனையாந்
தோமுறுபொய் வாதனைதான் றாய்தாய - சேமப் (௭௧)
பொருட்கே தெனவந்தப் பூரணத்திற் றேன்றுந்
தருக்கா நினைவாகுந் தானென் - றுரைப்ப (௭௨)
வதற்கு நினைவெழுமோ யாதென்று கேட்பக்
கதித்த கனவிலே கண்டா - யிதைப்பொய்யென் (௭௩)
றுன்னுது கேட்டி யுளஞ்சற் றசைந்தக்கான்
முன்னும் பரமுயிர்கண் மொய்த்தெழுந்த - மன்னு (௭௪)
வுலகமிவை தோன்று முளமிறந்தா லிந்தக்
கலகமெலாம் பொய்யாய்க் கனதை - யிலகியதோர் (௭௫)
மெய்யொன்றே யாகு மிளிரும் முளத்துருவ
நையா வுருவமொடு நாமமாம் - பொய்யுளந்தா (௭௬)
னுள்ளினைவு தீதென்றே யூகத்தா னேக்குமிடத்
தந்நினைவு நாமவுரு வாகுங்கா - ணந்நினைவு (௭௭)

கோடி கணத்திற் குதித்தெழலா லிவ்வுலகு
நாடற் கருவுருவ நாமமாய்ப் - பீடுபெறத் (௭௮)
தோற்று நினைவைத் துணித்தாற்சற் சிற்சுகமே
மாற்றற் கரிதாய் வயங்கலுறுஞ் - சாற்றுமிதா (௭௯)
லுள்ளமே யிவ்வுலகா மிவ்வுலகே யுள்ளமா
முள்ளமலா தேயுலக மொன்றில்லை - யுள்ளே (௮௦)
மதுரந் தருஞ்சாத்தன் வன்கோயின் முன்னே
சதுரங்க மாபலமாத் தங்குங் - குதிரைகரி (௮௧)
தேரா ளெனும்பெயருஞ் செப்பியபேர் கொள்ளுருவு
நேராது பொய்யென்று நீக்கியே - தேருமிடத் (௮௨)
தற்றிடுமுக் காலத்து முள்ளமண்ணே மற்றெல்லாம்
வெற்றவெறும் பொய்யாய் விடுமிவைபோற் - சொற்ற (௮௩)
பெயருருவ மானவெல்லாம் பேணாது நீக்கிற்
செயிரறுசித் தொன்றே திகழு - மியல்பாங் (௮௪)
கடலிற் றிரைநுரை காண்டிவலை மொக்கு
ளிடமுற் றெழினு மிதுபொய் - திடமுறுமெய் (௮௫)
யாவ தெதுவென் றறியுமிடத் தப்பொருளின்
மேவு திரைநுரை வெண்டிவலை - தாவியெழு (௮௬)
மொக்குளெனும்பெயரு மொழிபெயர்கொள் ளும்முருவு
மொக்கவெறும் பொய்யா முருசியுடன் - றக்க (௮௭)
நெகிழ்ச்சி குளிர்ச்சிமய நீரொன்றே மெய்யாம்
பகுக்கு மவைபோலப் பாரிற் - றொகைக்கரிதாய்க் (௮௮)
காணுமுரு நாமங் காணாது பொய்யாகு
மாணுறுசற் சிற்சுகமே வாய்மையாம் - மாணு (௮௯)

இருப்பதுசத் துச்சத்தா லெண்ணுருவ நாம
மிருப்பதுபோற் றோன்றும்வே றில்லை - யுரைப்பரிதாய்த் ()
தோன்றுதல்சித் துச்சித்தாற் றோன்று முருநாமந்
தான்றனித்துத் தோன்றுவது தானில்லை - யான்றசுகந் (௯௧)
தானே யுளதிதனாற் றங்கு முருநாம
மானா சுகம்போ லணுகியிடு - நானேத (௯௨)
வேறேது மில்லை விரிதிரை யாதிகடாங்
கூறுசல மொன்றே குறிக்குங்காற் - றேறிற் (௯௩)
பொருளொன்றே யாகும் புனிதமுறு நெஞ்சாற்
றெருளொன்றிக் காணென்று செப்ப - வருளொன்று (௯௪)
நெஞ்சுடையா யென்று நிகழ்த்திவழுத் திப்பணிந்து
தஞ்ச மெனப்பொருந்திச் சார்வாரு - மெஞ்சலிலா (௯௫)
தெம்மருங்குஞ் சூழ்ந்துவா வின்னியங்க ளைவகையின்
சும்மைக் கடலின் றொனிகாட்ட - மெய்ம்மைதரு (௯௬)
மோரார் பரிபுரண வின்போர் வடிவாகிப்
பேரோத வந்த பிரான்வந்தான் - சூரான் (௯௭)
மிடியா யிருள்போக்கு மேதகையான் வந்தான்
வடிவா லுவமையிலான் வந்தா - னடியார் (௯௮)
பவத்துயரை மாற்றப் பரிந்துவந்தான் வந்தான்
றவத்தலைவர் சற்குரவன் வந்தா - னுவக்கு (௯௯)
முதுகிரியான் வந்தான் முகிலனையான் வந்தான்
வதிதலுறு பேரின்பன் வந்தா - னதிக (௧௦௦)
கவிராஜர் போற்றுங் கனைகழலான் வந்தான்
றவிராத தண்ணளியான் வந்தா - னவியாத (௧௦௧)

ஞான கிரணமுறு நற்சூரி யன்வந்தா
னீனமொன்று மில்லா விறைவந்தான் — றேனனைய (க௦உ)
நற்குமர தேவனெனு ஞானபரன் வந்தானென்
றெற்பெருகு சின்ன மெடுத்தியம்பச் - சொற்பிரமன் (க௦ங)
முன்னோ ரனமாய் முடிகாணே னீண்டிரண்டே
ழன்னமாக் காண்குவலென் றுங்கெழல்போல் - பொன்னார்
கவரி புடையிரட்டக் கண்டோர்க் கிவனைத்
தவறில்லை யில்லையென்று சாற்று — முவமையா (க௦ரு)
வாலவட்டம் வீச வடியார்க ளங்கநோய்
சாலவொட்டா தோட்டுந் தகைமையா — யேனு (க௦சு)
மெனது களங்கமுந்தீ ரென்றிந்து வந்து
தனதுபணி செய்யுந் தகைபோ - லினமருவு (க௦எ)
முத்துக் குடைநிழற்ற முத்திபெற வேண்டுமென்றோ
ரித்திசைவா ரீர்வாரீ ரென்றென்று - மொய்த்து (க௦அ)
கரத்தா லழைப்பதுபோற் கானூர் கொடிக
ளுரைத்தாற்போ லெவ்விடத்து மோங்க - வுரைப்பரிய ()
மெய்யர்கர மாமேக மென்மலர்க ளாம்பெரிய
துய்யமழை யெங்குஞ் சொரியவே — செய்ய (கக௦)
மறைமுடிவு காட்டு மணியே யெமது
குறைதவிர வந்தபெருங் கோவே - நிறையு (ககக)
மதியே செழும்பாகே வானமுதே கீரே
ததியே யுலகுயிர்க்கோர் தாயே - கதியேயெந் (ககஉ)
தாதையே செந்திருவே தண்ணளியே நாயடியேன்
றீதையே போக்குமிருந் தெய்வமே - யோதுட் (ககங)

டிமிர திவாகரனே செய்யமுது குன்றிற்
குமரதே வேயென்று கூறித் - தமிழ்தெரிந்த (ககச)
வந்திகர்பல் லாண்டிசைப்ப மாமகர தோரணமுஞ்
செந்திருவு மோங்குந் திருமறுகி - லந்தணளி (ககரு)
மோனந் தயங்கி மொழிபொருளெல் லாந்தானு
மானந்த போதகமீ தாங்கேறித் - தானந்
தவங்கள் சிறப்பத் தகுகுமர தேவ
னுவந்து பவனிவர வுற்றே — நவஞ்சேரு (ககசு)
மவ்வீதி யுள்ளோ ரனைவோரும் வந்துவந்து
செவ்வி பெறவே செறிந்தெங்குந் - தவ்வாத (ககஎ)
விம்மேனி கொண்டதிவ னெம்மனோ ருள்ளிருந்த
பொய்ம்மையற வென்றே புகழ்வாரு — மெம்மானே (ககஅ)
யோர்வடிவு கொண்டதிது வுண்மையா மெங்ஙனெனி
லேர்வடிவாற் காணலா மென்பாருந் - தேர்வரிய (கககூ)
பூரணமா நோக்குவிழிப் புண்டரிக னென்பாரு
மேரிணங்கு பேரின்ப னென்பாருஞ் — சீரிணங்கு (கஉ௦)
கற்றோர்க் கினிய கரும்புகா ணென்பாரு
முற்று னெமக்கிவனென் றோர்வாரு - முற்று (கஉக)
விளமையா னென்பாரு மெம்போல்வார்க் குற்ற
வளமையா னென்பாரு மாகிப் - புளகமுடன் (கஉஉ)
கொள்ளப் பணிந்தவர்கள் கொண்டாடும் வேலைதனி
னள்ளத் தமியேனு நண்ணியே - விள்ளாது (கஉங)
மின்றிரண்டு மொய்த்ததொரு மேன்மைபோ லேமிளிருந்
தென்றிரண்டு பின்றாழ்ந்த செஞ்சடையு - நன்றிதரு (கஉச)
மூன்று பிறைநிரையா மொய்த்ததெனப் புண்டரஞ்சே
ரான்றதிரு நெற்றி யழகினையுந் - தோன்றுந் (கஉரு)

துளக்க மிலாமதிபோற் சோதி முகமும்
வளக்கமல நோக்கிணையின் வாகுங் - கிளக்குமறை (கஉஎ)
யஞ்ச முதித்தங் கழகுதரு நாசியையும்
விஞ்சோர் மொழிமலர்வாய் மென்னகையுந் - தஞ்சமுறு ()
மந்தர மோரிரண்டின் மாமுடிமே லோரிரண்டு
சுந்தர பானு துலங்குவபோற் - சந்தமுறுங் (கஉகூ)
காதிணையிற் பூண்ட கனகசெப்புக் குண்டலங்க
ளுதறவே காட்டுமிரு திண்புயமு - மோதவிடம் (கஙo)
போக்கி மிளிறும் புனிதத் திருமிடறு
நோக்கிணைக்கின் பென்ற நுவன்மார்பு - நீக்கரிதா (கஙக)
மையந் திரிவகற்றி யச்சமற நிச்சயஞ்சொற்
செய்யமுறை கொண்ட திருக்கரமு - மையலுறு (கஙஉ)
சிவ பரமிரண்டுந் தேருமிடத் தேகமென்று
மேவியசின் முத்திரைகொண் மென்கரமுந் - தாவிலாச் ()
செக்கர்வா னம்பவளச் செம்மலையைச் சூழ்ந்ததுபோற்
றக்ககா வித்துகில்சேர் தண்ணிடையுந் - தொக்கவதின் ()
மேலொருமின் சூழ்ந்து விளங்குதல்போ லத்திகழு
மேலுதர பந்தனத்தி னின்னழகுஞ் - சாலவே (கஙரு)
பற்றி விடாத பழவடியார்க் கின்பவெள்ளம்
வற்ரு தளிக்கு மலர்ப்பதமு - நற்றவரு
மாணிக்க மால்வரைமேல் வண்டுசு போர்த்ததுபோற் (கஙகூ)
காணத் திருநீற்றுக் காப்பணிந்தே - யாணிப்பொன் ()
மேனியையு மம்மேனி மீதிலே யக்கமணி
யானியிலா லிங்க மமைத்ததையு - நானேதக்
கண்ணிணைக்கோ ரின்னமுதாக் கண்டு பணிந்தேத்தி (கஙஅ)
ண்ணினைவு தோன்ரு தறுபோதி - லெண்ணவொணு ()

மெய்யரெலா நிற்ப வினையேனைத் தானேக்கி
யையனருண் மாலளித்தா னன்றுமுதற் - றுய்ய (கசo)
வவன்றருமின் பப்பெறவே யாசைமிகக் கொண்டே
னுவந்தவன்பாற் றாதுவிட வுன்போ-னிவந்த (கசக)
கடல்சூ ழுலகனைத்துங் காண்கிலே னெஞ்சே
யிடர்போக்குந் தூதாநீ யின்று-திடமாகச் (கசஉ)
செல்லவே வேண்டுஞ் சிறியே னுயிர்த்துணையே
நல்ல வெனக்குதவு நாயகமே-புல்லறிவா (கசங)
ளுயேன் பிறந்திறந்த நாளெல்லா மென்னுடனே
நீயே பிரியாது நின்றதனு-னீயேயென் (கசச)
ருதையுந் தாயுந் தமரும் பெருநட்புஞ்
சூதையே செய்வார் துணைவரோ—நீதயவா (கசரு)
யென்பா லொருமித்திங் கேகாந்த மாயிருந்தா
லுன்போலு மென்போலு மொப்பாரா-ருன்பெருமை ()
யாகமமு மாரணமு மான பலகலையு
மியோகிகளுந் தாமே யுரைக்குங்காண்-மோகக் (கசஎ)
கருத்தடங்கின் முத்தியது கையகலிற் கட்டென்
றுரைத்த தரனுமைக்கென் றுன்னி-விரித்து (கசஅ)
புகழ்ந்த தலவே புகலரிய நெஞ்சே
மிகுந்த பிறப்புவீ டென்னுந்—தகுந்தொகைக்குக் (கசகூ)
காரணமு நீயே கருது முலகமெலா
மேரிணங்கு நின்னையல்லா தில்லைகாண்—பாரிணங்கு (கருo)
நீசற் றசைந்தா னிகழு முலகாகு
நீசற்றுந் தோன்ருது நின்றக்கான்-மாசற்ற (கருக)
மெய்ச்சிவமே யாகு மிளிருமிதா லுன்பெருமை
யச்சிவந் தானே யறியுங்காண்-மெச்சு (கருஉ)

முறவா லுயர்வா லுனைப்போ லெனக்குப்
பிறிதா ருளரதனுற் பேணி-யறவாழி (௧௫௩)
யான்குமர தேவன்பா லன்புடனே தூதுசெல்ல
நான்கருதி யுன்பா னவிற்றினேன்—யான்புகலு (௧௫௪)
மவ்விறைவ னென்று மமருமிடஞ் சொல்லக்கேண்
மௌவன் மணக்கு மலர்ச்சோலை-செவ்விதரு (௧௫௫)
முத்தா நதிசூழ் முதுகிரியா மாங்குநீ
வித்தார மாய்செல்லு வேலைதனிற்-கத்துஞ் (௧௫௬)
சமயரெனும் பொய்வேடர் தம்மைமிக நாடி
யமருமுற வாமென் றணுகேல்-கமைவி (௧௫௭)
லரிவையர்தா மென்றியம்பு மாமாவை நாடேல்
கருது விடயமெனுங் கானின்—மருவு (௧௫௮)
நெறிதப்பிப் போயதனு ணின்று மயங்கேல்
பொறிமத்த மாவொடுபோ ராடேல்—செறிவுற்ற (௧௫௯)
காமமெனும் பங்கத்திற் காலிடேல் கோபமெனுந்
தூம வழன்மிதித்துத் துள்ளியிடே-னுமவுரு (௧௬௦)
முன்பின் புடைபெயர்ந்து முன்னிநோக் காதேகி
யன்பெலா மோருருவே யானவரு-மின்பமய (௧௬௧)
மாகி யிருப்போரு மரியதவச் செல்வர்களு
மேக மெனுந்துணிவை யெய்தினரு-மோகமறு (௧௬௨)
வீரசைவ நாயகரும் வேத முனிவரரு
மோரா கமசைவ வுத்தமரும்—பாரோரு (௧௬௩)
நாற்றிசையுஞ் சூழவவர் நாப்ப ணுடுச்சூழ
மேற்றிகழு மிந்து விளங்குதற்போற்-போற்றுங் (௧௬௪)
குமாரதே வென்னுமோர் கோமா னிருப்ப
* னமாவென் றவன்சபையை நாடி-யெமாலன்பு (௧௬௫)

* நமா—நமஸ்காரம்.

தன்னடிக்கீழ் வைக்கத் தருகருணை செய்தானைப்
பொன்னடியென் சென்னி பொறித்தானை-மன்னு (௧௬௬)
பவளமலை யுபய பாரிசத்துஞ் செம்மை
திவளருவி தூங்குந் திறம்போ-னவமார் (௧௬௭)
கழுநீர் தொடையல் கலந்தபுயத் தானை
வழுநீத்த பாமாலை மன்னைத்-தொழுவார்க்கு (௧௬௮)
வேண்டிய வேண்டிய வெல்லா மிகவளிக்கு
மீண்டிய தெய்வ மிருந்தருவை-மாண்டறியா (௧௬௯)
வானந்த செல்வ மளிக்குஞ்சிந் தாமணியை
வானந் துதிக்கவரு மாதவத்தைத்-தீனனே (௧௭௦)
னேதுபிழை செய்தாலு மேழையே னுக்கிரங்கித்
தீதனிவ னென்னுத தெய்வத்தை—யோதும் (௧௭௧)
பழமலையான் பாகம் பதியா விளமை
யழகுடனே வாழுமுமை தம்மை—வழுவாது (௧௭௨)
தந்தசச்சி தானந்த சாகரத்தி னூடாடுஞ்
செந்திருவா ழுங்குமர தேசிகனைச்-சிந்தைநீ (௧௭௩)
பொன்னே மரகதமே பூரணமே யாரணமே
யன்னே முதுகிரியா ராரமுதே-மன்னேயென் (௧௭௪)
றேத்திப் பணிந்தங் கெழுந்து கரஞ்சிரமேற்
சேர்த்துப்பின் கைகட்டிச் சென்றுநின்று-தீர்த்தனே (௧௭௫)
யுன்பவனி கண்டங் குனதுகடைக் கண்ணோக்க
மன்புடனே பெற்ற வரிவைதா - னின்பம் (௧௭௬)
பெறுவ தலாலவித்தைப் பேரிருளில் வாடி
யுறுவளோ யாவு முதிக்கச் - செறியும் (௧௭௭)
பகுதியெனும் பௌவத்துப் பாடொலியி னூலே
மிகுதி வருந்துவளோ மேனி - யகமென்று (௧௭௮)

மூலவகங் காரமெனு மூரிமத வேளினாற்
சால மயங்கத் தருவளோ - கோலியே (கஎகூ)
கத்துசம யக்குயிலின் காரொலியா லானந்த
நித்திரைபண் ணுது நிகழ்வளோ - சுத்தமுறுஞ் (கஅ0)
சாத்திக மாயையெனுஞ் சந்திரனல் வெம்புவளோ
காத்தாள்வாய் மற்றிவளைக் காணென்றே - யாத்தன் (கஅக)
றிருவடியில் விண்ணப்பஞ் செய்து வணங்கி
யிருமைதரு மிவ்வுலக மெல்லா - மொருமைபெறு (கஅஉ)
பேரின்ப மாகியென்றும் பேரா திருந்தவிந்தச்
சீரின்ப நாயேன் செறிந்தோங்கத் — தாரன்பா (கஅஙு)
யின்றிவளுக் கீத லெழில்வள்ளா லென்றியம்பி
நன்றெனவே சம்மதிப்ப நன்குரைத்து - மன்றலுறு ()
சற்குமர தேவன் றருங்குவளை மாலைநெஞ்சே
யிற்பெறவே வாங்கிவா வின்று. (கஅடு)

துதி.

எவ்வுயிர்க்குந் தாயா யிருந்தின் பமுதளிக்குஞ்
செவ்விதரு சற்குமர தேவன்பா - லவ்வியந்தீர்
நெஞ்சமே செங்குவளை நீண்மாலை வாங்கிவரச்
செஞ்சவே தூதாகிச் செல்.

குமாரதேவர் நெஞ்சுவிடுதூது முற்றிற்று.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
திருப்போரூர்
சிதம்பரசுவாமிகள்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

குமாரதேவர் பதிகம்.

———:o:———

கங்கையு மரவுந் திங்களுஞ் சடையுங் கண்ணமர் பாலமுங் கமழுங், கடுக்கையொண் டொடையுங் கரியுரி யுடையுங் காரிகை வாழிடப் புறமும், பங்கயக் கண்ணன் விழியமர் பதமும் பரிவுடன் கரந்தரு ளுருவாய்ப், பாரினி லடியர் பவக்கட லுடைத்துப் பனிப்பறு பிரமசா கரத்தின், மங்கிடா தழுந்தித் தங்கவைத் தாள வந்தனை யெளியனேன் பவமு, மாயுமென் றேத வழக்கதுண் டெனக்கு மாய்த்திட லுன்கட னமாற், கொங்கவிழ் குழற்கூட் டகிற்புகை வேள்விப் புகையொடுங் குழுமுறும் விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து விளங்கி வீற்றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (க)

செங்கையி னீறு பெற்றுளோர் வெய்ய தீவினை யற்றுளோர் நின்றாட், டிகழ்புன லுண்டோ ரன்னையர் கொங்கைத் தீயபான் மீட்டுணார் நின்னை, யங்கையாற் றொழுதோர் சிரத்தினாற் பணிந்தோ ரவனிபொன் னுலகினைப் புரக்கு, மரசராய் வாழ்ந்து வீட்டினை யடைவ ராமெனி னின்பெருமையினை,

யிங்குநான் மறையுஞ் சேடனு யிரவா யிரட்டைநா வும்புகழ்
வரிதா, மென்னவே துணிந்து மெளியனேன் புகழ்வா னெ
ண்ணிட னகைப்பதா மன்றே, கொங்கைக டதும்ப மங்கை
யர் சிலம்பு குமுறவே நடித்திடும் விருத்தக், குன்றினி லமர்
ந்து விளங்கிவீற் றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே.

அஞ்சலென் றன்கை யடியனேன் முடியி லருளொடும்
வைத்துமா மலர்மே, லயனியா னுதிக்க வனுதினந் தீட்டு
மாணியை நாணுற முறித்தாய், வெஞ்சினத் தறுகட் செங்க
ணேற் றெருமை மேல்வருங் காலனு ரென்னை, வீக்குவன்
பாசக் கயிற்றினை யறுத்தாய் வினையனேன் றனக்கினி தமை
த்த, வெஞ்சலி விருபத் தெட்டுயர் கோடி யெனுநர கக்குழி
யனைத்து, மிடருட னகலத் திடரது செய்தா யேழையே
னிபற்று கைம்மாறென், குஞ்சரக் கோடுந் தரளமு மகிலு
ங் கொணருமுத் தாறுசூழ் விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து
விளங்கி வீற்றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (ங)

ஆம்பல்செந் தேறற் கொப்பளித் திடுத லனையநின் வா
ய்மொழிவலிய, வைம்புல மென்னுங் கரியினை யடக்கு மங்
குச மோமன மென்னு, மேம்படு புரவி கொட்புற லடக்கும்
வெவ்விய கலினமோ கொடிய, வினைதரு கருமேந் தியமெ
னும் வீர விறலினர் தஞ்சிலு கடக்குந், தூம்புடை யெயிற்
றுக் கட்செவிக் கயிறோ துறந்திடு முடலெனுந் தேரின்,
றொடக்கினை யறுக்கு மரங்கொலோ வமுதோ சுவைக்கரும்
போகனி ரசமோ, கூம்பலின் றலர்ந்த நீலமுஞ் சேலுங்
குலவிய பண்ணைசூழ் விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து விளங்கி
வீற்றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (ச)

அந்திவெண் பிறையை யனையவொண் ணுதலா ரகிற்க
மழ் முகிற்குழ றனக்கே, யாலமு மமுது மமர்ந்தகட் கயற்
கே யாம்பலை யனையவாய் மொழிக்கே, கந்தடு களிற்றின்
கோட்டினைக் கோங்கைக் கமலநாண் முகையினைப் பழித்து
க், கனகமந் தரத்தைக் கடுக்கும்வண் ணகிற்கே காதலா
யறநெறி மறந்திங்,கிந்தமா நிலத்திற் பிறப்பெனு மோரே
ழிருங்கட லிடைவிழுந் திளைத்த, வென்னைநின் கருணைக்
கலத்திடை யிவர்வித் தினியவீ டுறவருள் புரிவாய், கொந்த
விழ் மலர்ப்பூம் பொங்கரு மெயிலுங் கோதறச் சூழ்தரு
விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து விளங்கி வீற்றிருக்குங் குமா
ரதே வென்னுமா முனியே. (ரு)

அருக்கனே வகத்தி லாணவ விருளுக் கன்றிய மாயை
யாம் வெய்யி, லகற்றிட வெண்ணொண் கலைகளா னிறைந்தே
யருளமு தந்தனைப் பொழிந்து, திருக்கிள ரடியார் கண்மலர்க்
குவளை திறந்துநீர்த் தேன்பொழிந் திடவே, சிவப்பிர காசங்
காட்டிமீ தெழுந்த திங்களோ கார்மிக மென்னுஞ், சுருக்க
மில் கடற்கு வடவையோ பாவத் துகளெனுங் காட்டினுக்
கனலோ, துன்னிய காமக் கனற்குமா முகிலோ சுடருநின்
பதத்தியல் புணரேன், குருக்கிளர் மணிகள் குயிற்றுபொன்
மாட கூடங்க ளொளிர்தரும் விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து
விளங்கி வீற்றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (சு)

விரைவுறு மந்தக் கரணமோ டுழன்றும் விண்படு விட
யமே விழைந்து, மிகுத்திடு காமங் குரோதமே முதலா மே
தையில் குணங்களான் மெலிந்துந், தரையினிற் றுக்க சுகம

வை யடுக்குந் தன்மையா லனுதினந் தளர்ந்துந், தக்கவே டணைகண் மூன்றினுற் றவித்துஞ் சாலவே மயங்குமென் றன்னைக், கரையறு முத்தி யிலவண நீரைக் கார்முகந் ததைக்கச டறத்தீங், கலவவே செய்யு மாறுபோ னீயென் கசடறுத் தாண்டருள் புரிவாய், குரைகட லெழுந்த வினனிவர் தேரைக் குளிர்பொழி றடுத்திடும் விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து விளங்கி வீற்றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (௭)

அரியவா ணவமா மண்டம்விண் டடியே னவனியில் வெளிப்படப் பெரிது, மரியதோர் கமட மழகிய வனமீ னஞ்சிறைப் புள்ளிவை போலக், கருதுநெஞ் சதனு னுன்னியே கடைக்கட் கருணையா னேக்கியே பரிசங், களிப்புடன் செய்தே யளிப்பது கொடியேன் கணித்தினி தெங்ஙன மறிவே, னெருமையின் குலங்கள் சரோருக மலரை யிக்கினைச் செந்நெலைக் கறிக்க, விருகடை வாயாற் சொரியும் வெண்டரள மிளநிலா வெறித்தலிற் குமுதங், குருமதி யெனவே நனைமுறுக் கவிழ்ந்து கொங்குயிர் பண்ணைசூழ் விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து விளங்கி வீற்றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (௮)

இரவுநண் பகலு மிலாத மத்தியத்தி லிருந்திடுந் துருவனைப்போல, விரண்டுதட் டகத்து நிறைபொருள் சமனு யிருந்தநற் றராசுமுட் போலப், புரையுறு சகல கேவல மதனிற் பொருந்திடா தினியசுத் தத்திற், பொருந்தியே யகந்தை தவிர்ந்துநான் வாழப் பொருந்தவைத் தாண்டருள் புரிவாய், யிரவியி னிரத மிழுக்குமேழ் பரியி னெழிற்குரந் தாக்கவே தெங்கி, னிருங்கனி தகர்ந்தங் கிழிந்திடு மிளநீ ரிலஞ்சியிற் பண்ணையிற் றதும்பிக், குரைபுனன் முத்த நதியினிற் பெருகுங் குறைவிலாச் சீர்திகழ் விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து விளங்கி வீற்றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (௯)

கன்றினுக் கிரங்கிச் சுரபிவந் தின்பால் கதறியே யினிதளித்திடுமக், கன்றினுற் சுரபிக் கனுவள வேனுங் கருதுகைம் மாறிலா ததுபோ, லொன்றுநன் கறியா வேழையிங் கிவனென் றுன்னிரு தாட்சரோ ருகமென், னுச்சிமேல் வைத்துத் தலையளி செய்தா யுனக்குநான் செய்வதொன் றிலதாற், றுன்னிப செந்நெல் கன்னல்பூங் கதலி தோமறு பூகமொண் டெங்கு, துருமமு நெருங்கி வரிசையி னிருத்தல் சுரரிழிந் தேநதிமூழ்கிக், கொன்றைமா லிகையான் பதந்தொழு தேகும் படியெனக் குலவிடும் விருத்தக், குன்றினி லமர்ந்து விளங்கிவீற் றிருக்குங் குமாரதே வென்னுமா முனியே. (௧௦)

குமாரதேவர் பதிகம்

முற்றிற்று.

திருச்சிற்றம்பலம்.

